

"Engelsiz Kurgular" Seçme Öyküler

Editör
Duygu Oylubaş Katfar

KAPADOKYA
ÜNİVERSİTESİ
YAYINLARI

“Engelsiz Kurgular”

Seçme Öyküler

Editör

Duygu OYLUBAŞ KATFAR

KAPADOKYA
ÜNİVERSİTESİ

2023

Kapadokya Üniversitesi Yayınları: 72
Kültürel Çalışmalar Serisi: 3
ISBN: 978-605-4448-59-3
DOI: [10.35250/kun/9786054448593](https://hdl.handle.net/20.500.12695/2139)
URL: <https://hdl.handle.net/20.500.12695/2139>

© Temmuz 2023

“Engelsiz Kurgular” Seçme Öyküler

Editör: Duygu Oylubaş Katfar

© Copyright, 2023, KAPADOKYA ÜNİVERSİTESİ YAYINLARI

Sertifika No: 43348

Bu eser [Creative Commons “BY-NC-SA” \(Atıf-GayriTicari-AynıLisanslaPaylaş\)](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/) Lisansı ile lisanslanmıştır. Bu lisans, kullanıcıların eser sahibine atıf vermek koşuluyla eseri sadece ticari olmayan amaçlar için kullanmalarına ve uyarlamalarına izin verir. Buna ek olarak kullanıcıların eseri uyarlamaları halinde uyarlamayı aynı veya uyumlu bir lisans kapsamında başkalarıyla paylaşmaları koşulunu getirir.

Kitap Editörü: Duygu Oylubaş Katfar

Seri Editörü: Sinan Akıllı & Duygu Oylubaş Katfar

Kapak Tasarım: Nazile Arda Çakır

Sayfa Tasarım: ademsenel.com

Oylubaş Katfar, D. (ed.). 2023. “Engelsiz Kurgular” Seçme Öyküler. Nevşehir: Kapadokya Üniversitesi Yayınları.

246 s, 13,5x19,5 cm.

ISBN: 978-605-4448-59-3

DOI: [10.35250/kun/9786054448593](https://hdl.handle.net/20.500.12695/2139)

Anahtar Sözcükler: 1. İnsan, 2. Öykü, 3. Gençlik Edebiyatı.

KAPADOKYA
ÜNİVERSİTESİ

50420 Mustafapaşa, Ürgüp, Nevşehir

yayinevi@kapadokya.edu.tr

kapadokya.yayinlari.kapadokya.edu.tr

0(384) 353 5009

www.kapadokya.edu.tr

“Engelsiz Kurgular”

Seçme Öyküler

Editör

Duygu OYLUBAŞ KATFAR

KAPADOKYA
ÜNİVERSİTESİ

2023

İçindekiler

Editörden.....	7
Seçici Kuruldan	13
Seçici Kuruldan	15
Seçici Kuruldan	19
<i>Muhammet Melih KAYACAN / Umut Kaldırıcı.....</i>	25
<i>Yusuf Emre KALAYCI / Bulut Parçaları</i>	35
<i>Beyza Yasmin ERDEM / Kırlangıcın Yuva Yaptığı Eve Talih Konar.....</i>	43
<i>Gönül Zeynep GÖKULU / Kilimanjaro</i>	55
<i>Ayşegül YILDIRIM / Dilenci</i>	69
<i>Gülhas GÖKÇE / İnci Taneleri.....</i>	79
<i>Sabire Sude DAVULCU / Karam</i>	89
<i>Arda Hakan ALPDOĞAN / İkimiz.....</i>	101
<i>Nehir İNCE / Çatlak</i>	111
<i>Ayşe Hümeýra MALTAŞ / Zihninizde Engeller</i>	121
<i>Ayşegül KARANFİL / Leylak ve Mürekkep</i>	133
<i>Zarife Öykü ARSLAN / Sebahat'tan Nebahat'a</i>	145
<i>Elif DURMAZ / Kendi Umudunu Doğurmak.....</i>	155
<i>Sıla TANRIVER / Zihnindeki Taşlar.....</i>	169
<i>Deniz ÇATAK / Deniz Feneri.....</i>	177
<i>Meryem KAN / Tek Cümle, Binlerce Hayat: Engelsiz Yarınlara</i>	
Hep Birlikte	187
<i>İlban Yağmur DANACI / Göz.....</i>	197
<i>Sude YİĞİT / Engellere Rağmen.....</i>	209
<i>Fatma Gökçen EROĞLU / Korkusuz Korkak.....</i>	219
<i>Efsanur AYDIN / Ölü'nün Ressam'ı</i>	229
<i>Muhammed Yusuf AYTOP / Sinek Mantarı.....</i>	239

Editörden

Kapadokya Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümü tarafından dördüncü kez düzenlenen Liseliler Öykü Yarışması, “Engelsiz Kurgular” konuluydu. Toplumsal roller, ayrımcılıklar/ taraftarlar, gruplaşmalar, bedensel ve zihinsel engeller, siborg insanlar/ön yargılar ve yanılgılar, fiziksel güç-süzlük ve kahramanlıklar alt temalarıyla yirmi bir gencin muhayyilesinden yazarlık heyecanları bizlerle buluştu. Böylece bu temalar, toplumsal hafıza taşıyıcısı olarak krizlerden nasıl çıkılması gerektiğinin dayanağı olacaktır. Belki edebiyatın varlığı bir nebze gençlerle nefes aldırır.

Gençlerin kaleminden iç içe geçmiş pek çok duygunun ilk yarışmada geleneksel yaşamdaki konumunu gözden geçirmiştik. İkinci yarışmada gezegenin geleceği konusundaki kaygıları ve umutları düşünüp bireyin kendini tanıma ihtiyacını hatırlamıştık. Üçüncü yarışmada beşerî erdemlere yakışır yaşamı sorgulamıştık. Son yarışmada ise gençler artık çözüm yolları arıyor. Onlar sayesinde engel kavramına yeniden bakılmış ve sorunları konuşmak yerine artık çözüm yolları konusundaki önerilerinin sesini duyurabileceğiz.

Bu sene her zamankinden farklı bir dönemden geçen genç yazarlarımız dünyayı çözüm odaklı öyküleştirdiler. Konu belirlerken yaşadığımız deprem felaketinin başımıza geleceğinden haberdar değildik. İnsana engel olan talihsizlikler ya da kalıpyargılar aklımızın ucundaydı. Elbette bu yarışmaların asıl amaçlarından biri olarak gençlerin öykü yazarak yazma

becerilerinin; duygu, düşünce ve gözlem yeteneklerinin; Türkçeyi yazım kurallarına uygun olarak kullanmalarının geliştirilmesine katkı sağlamak temel hedefimizdi. Ama gençlerimizin öyküler aracılığıyla bireysel ve toplumsal kimliklerini iyi bir şekilde inşa etmelerini; insana engel olan ne varsa öykü yazarak ona önlem alma becerisi kazanıp bu beceriyi alışkanlığa dönüştürmeleri konusunda bilinçlenmelerini de hedeflemekteydik. Bu yüzden güzel sonları olacak öykülerle dördüncü seriyi yayımlamak istedik. Maalesef 6-7 Şubat günlerini yaşadık. Bunun için üzgünüz ve depremde hayatını kaybedenlere rahmet dileriz. Yüzümüze çarpan bu acı gerçek, gençlerin hafızalarındayken “engel” kavramının geçmişten bugüne geçen zamanda nasıl değiştiğini ve genç bireylerin hayal gücünde nasıl şekillenmekte olduğunu düşünürken yanılgılarımız üzerinden de bu öykülerle ortaklaşmış olduk.

Hayatlarımızı yaşarken karşılaştığımız olumsuzlukların neredeyse tamamını engel başlığı altında sıralıyoruz. Her insanda farklı anlamlar uyandıran bu beş harfli kelime bazen tüm yükü üzerine bıraktığımız olgu, bazen durumlara uydurduğumuz çok renkli bir kılıf, bazen de yaşamın temeline oturttuğumuz kaderimiz olabiliyor. Peki nedir bu engel? Ne uyandırır zihinlerde? Sözlük anlamı olarak “bir işin/olayın gerçekleşmesini önleyen her türlü olgu/neden” olarak tanımlanır. Ama onu derinine indiğinizde aslında çok büyük ve karmaşık duyguların yer aldığı büyük bir yelpazeyi oluşturan parçaların tamamı olarak algılayabiliriz. Kısacası günümüzde artık sözlük anlamına uymayan kelime listesinin başında gelmekte ve yalın anlamından sıyrılarak duygusal birçok anlama ev sahipliği etmektedir.

Genelde engel kavramı kader ekseninde düşünöldüğünde en çok da engelli yakınlarımızı hatırlatır bize. Bildiğim kadarıyla ölkë nüfusunun yaklaşık %13'ünü oluşturmalarına rağmen engelsiz yaşam özdeyişini bir türlü gerçeğe uyarlayamadığımız, duygudaşlık çemberinde kalamadığımız ve bu minvalde de gerekli aksiyonları alamayıp her defasında mahcup olduğumuz kelime işte. Bu hususta en etkili cevap yıllar önce Seattle Özel Olimpiyatları'nda bedensel ve zihinsel engelli on çocuğun yaptığı 100 metre yarışında verilmiştir. Yarış başlar başlamaz içlerinden birinin düşmesi ve akabinde diğer dokuz çocuğun düşen arkadaşlarını kaldırarak ve kol kola girerek bitiş çizgisine varmaları bizlere verilmiş en büyük ders ve en kıymetli mesajdır. O günün sonunda muhtemelen yarışı izleyen herkesin zihninde aynı soru yankılamıştır... "Hangimiz engel/liy/iz..."

Dünyada nice savaşlar yaşandı. Dikkatli dinlerseniz hâlâ duyarsınız rüzgârın getirdiği savaş naralarını... Bu topraklarda gruplaşmalar, ön yargılar ve akabinde gelen yanılgılar çerçevesinde nice kaos oluştu. Dikkatli bakarsanız görürsünüz hiçlikte dolanan bedenleri... Yani kitap satırlarında yazdığı üzere asıl engel cehalet, asıl en büyük engel sevgisizliktir. Saplantılarımızdan, ayrışmalardan kurtulamadığımız ve ciddi bir empati perdesine bürünemediğimiz her an aslında engel çizgisinde geçirdiğimiz andır yaşam içerisinde.

En büyük engel içimizde, zihnimizde. Korkularımız, beklentilerimiz, öfkelerimiz... Engel-siz derken biraz da suçlayalım -siz ekini. Yoksunluktan şahıslaşmış hâli. Engelleri kendimiz yaratıyoruz ve sonrasında onlara inanarak yaşamın renkli taraflarından uzaklaşıyoruz. Önce kendimize benimsettiğimiz engelleri bir düşünce balyozu ile parçaladığımız sonrasında

da tüm insanlarla engelsiz yaşamın keyfini yaşayabildiğimiz günlerimiz olsun. İster şarkıyla ister resimle, kimi zaman da içimizden dökülen öykülerle...

İyi dileklerde bulunmaya başlamışken bölümümüz adına ilk olarak değerli seçici kurul üyeleri Doç. Dr. Duygu ÖZAKIN, Emine DUMAN ve Emre TAŞGIN’a teşekkür etmek isterim. Gönüllülükleri için onlara minnettarız.

Ayrıca konu teklifleri konusunda yaptığımız istişare sebebiyle İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümü öğretim elemanı Dr. Fatma AYKANAT’a, öykülerin ön elemesinde emek veren bölüm öğretim elemanlarımız Dr. Yusuf GÖKKAPLAN, Dr. Robabeh TAGHİZADEHZONUZ, Arş. Gör. Duran Can GAZİOĞLU ve bu yarıyıl bölümde ders veren Yasemin YERLİKAYA’ya teşekkürler.

Son olarak Mütevelli Heyet Başkanımız Alev ALATLI’ya, Mütevelli Heyet Koordinatörümüz Funda AKTAN’a, Rektörümüz Prof. Dr. Hasan Ali KARASAR’a, Rektör Yardımcılarımız Prof. Dr. Vesile ŞENOL’a ve Prof. Dr. İlhan ÖZTÜRK’e, Genel Koordinatörümüz Doç. Dr. Halil İbrahim ÜNSER’e, Dekanımız Prof. Dr. Nuran TEZCAN’a, Dekan Yardımcımız ve Kültürel Çalışmalar Serisinin diğer editörü Doç. Dr. Sinan AKILLI ile Kapadokya Üniversitesi Kurumsal İletişim ve Öğrenci Koordinatörlüğüne bu yarışmanın gelenekselleşmesindeki destek ve katkıları için müteşekkirim olduğumu ifade etmek isterim.

Ve bir teşekkür de siz gençlere... İnsana en yakın edebî tür olan öykülerle elbette yeni bir dünya hikâyesi sizlerle ses bulacak. Kâinatın atomlardan değil, öykülerden oluştuğunu söyleyen Muriel RUKEYSER’in de sözlerini hatırlayıp anlayacağız.

TANPINAR'ın insanları kuyuya benzetip içlerinde boğulabileceğimize dair uyarısını da kurgusal metinden çıkarıp hayatımıza katacağız. Çünkü bilirsiniz anlatıcı öyküsünü okuyucusuna değil dinleyicisine anlatır. İtibari âleme dâhil olma becerisi kazandığımız zaman bunları fark ederiz. Hatta metnin dışına da çıkalım. Öykü, yaratıcısının zihninde henüz anlatılmamış, bakış açısı olmayan, belirli bir zaman ve mekân olan olaylar dizisidir. Yazar tarafından anlatıcının özel tercihlerine göre anlatılması ise tahkiyedir. Yani yazar öyküyü kendi seçimlerine göre anlatır. O zaman dünyanın gürültüsü gizlenemezken unutmayalım bizi takip edecek olan bizim seçimlerimiz yani bizim öykümüzdür. Bu güzel seçiminizle Engelsiz KÜN'ün bırakacağı öykü mirasına hoş geldiniz.

Duygu OYLUBAŞ KATFAR

Seçici Kuruldan

İnsanın kendi varlığına ve onun yeryüzünde, diğerleri arasında konumlanışına dair yürüttüğü derin düşünme faaliyeti, yüz-yıllardır, sözlü ve yazılı anlatıların başlıca meselesi. Kendini başkalarının gözünden görme arayışı ise kimi zaman bireyle-rin benlik sunumuna ilişkin kaygılarının artmasına yol açıyor. Şüphesiz, sosyal yaşamın olumsuz bir yüzü gibi görünen bu kaygı, sanat eserlerinin ortaya çıkması adına itici bir güç.

Toplumsal etkileşimle meydana gelen ve kalabalıklar arasında ötekileştirilmekten doğan yoksunluk duygusunun edebî kurguların yaratımında verimli bir kaynağa dönüştüğü bir gerçek. Ancak bu tablo, edebiyatın salt karamsarlıktan beslendiği anlamını taşımıyor. Belki de edebiyat, bireyin bilinç dışı faaliyetlerini sorgulayan yönüyle, bilincin ardında kalanları süpürüp temizlemeye yarıyor. Böylelikle arınmış bir zihinde, yeni başlangıçlar adına alan açılmasını mümkün kılıyor.

Okurlar, çoğu zaman bu katharsis sürecini tecrübe eden esas özneler sayılır. Oysa eserin yaratım sürecinin, bizzat yazarın dâhil olduğu bir arınmaya hizmet ettiği akılda tutulmalı. “*Engelsiz Kurgular*” temalı öykü yarışmasının da söz konusu tecrübe adına önemli bir basamak işlevi gördüğüne inanıyorum.

Genç yazarların dünyasında engel kavramının çeşitli boyutları ortaya çıkıyor. Bunlar, çoklukla bedensel ve zihinsel engelin sınırlarını aşan, doğal bir yoksunluktan ziyade başkalarının çektiği setlerle örülen engeller. Setleri ayakta tutan güç ise toplumsal kabuller, kalıp yargılar ve insan doğasının

ayrışmaya eğilimli karanlık yüzü. Genç zihinlerin, karanlık tarafa geçmek yerine bu durumu inşa eden koşulları tespit etmeye, sorgulamaya ve dönüştürmeye çalışmaları takdire şayan.

Son yıllarda kuşak çatışması kavramına daha sık başvurulur oldu. Hedefte, bu öykülerin yazarlarının da dâhil olduğu “Z Kuşağı” var. Ancak eleştiri oklarının yöneltildiği bir alan olarak internetin ve sosyal paylaşım platformlarının yaygın kullanımı, gençlerin ötekileştirilmeye ilişkin farkındalıklarını artıran birer mecra da olabiliyor. Yarışmaya gönderilen öyküler, bu hassasiyetin kanıtları olarak önümüzde duruyor. Sanal zorbalığa maruz kalan genç bireylerin mücadele yöntemlerini, gündelik yaşamın farklı alanlarına uyarladıklarını ve yaratıcı faaliyetlerinde ilham kaynağı olarak bunlara başvurduklarını görüyoruz.

Teknoloji çağında yaşam hızla değişirken, engel kavramının muhtevasını da dönüştürüyor. Bu değişimi anlamlandırabilmek adına genç kalemlerin imbiğinden geçen tecrübeleri okumaya ihtiyacımız var. Bu anlamda *Engelsiz Kurgular*, yaratıcı yazma becerilerinin gelişimine katkı sunan bir hareketliliğe imza atmakla kalmıyor, toplumsal bir vazifeyi de yerine getiriyor. Bu vesileyle genç yazarlara, okurlara ve bizi seçici kurula layık görerek sürece dâhil olma şansı sunan Kapadokya Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünün kıymetli mensuplarına tebrik ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Duygu ÖZAKIN

Seçici Kuruldan

Kapadokya Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü tara-
fından düzenlenen “4. Liseliler yk Yarışması”nın seçici ku-
rulunda yer almaktan büyük mutluluk ve onur duydum. Ge-
lenekselleşen bu güzel edebiyat etkinliğinde yarışan öykülerin
teması “Engelsiz Kurgular” idi. Genç yazar adaylarının söz-
cklerle yarattıkları öykü dünyalarında; temanın kurmacaya
aktarımı, karakterlerin ve çatışmaların oluşturulması, “yk-
nn sesi”, anlatıcı ve bakış açısının belirlenmesi ve dilimizin
olanaklarının özgürce kullanımından öyle etkilendim ki bazı
Öyküleri hayranlıkla tekrar tekrar okudum. Öyle sanıyorum
ki gelecekte Türk Edebiyatının parlak yazarlarının öz geçmiş-
lerinde Kapadokya niversitesinin geleneksel öykü yarışma-
larından sıkça bahsedilecek. Bu bağlamda gençlerin entelektüel
gelişimini ne çıkaran projeleri destekleyen niversite yöne-
timini; aydın bakış açılarıyla edebiyatımıza yeni kalemler ve
eserler kazandırma sorumluluğunu üstlenen Türk Dili Edebi-
yatı bölümü bilim insanlarını yürekte kutluyorum.

Sekiye girecek öykülerin canlı yayında açıklandığı daki-
kalarda en az sevgili gençlerimiz kadar heyecanlıydım. lke-
mizin hemen hemen her bölgesinden yarışmaya katılan yaz-
maya heveslenmiş gençlerimizin varlığı bana umut verdi. Adı
‘yarışma’ olan bu etkinliğin elbette ki bazı kuralları olacaktı.
Bu kurallara göre seçkiye girebilen ve giremeyen bütün öykü
yazarlarını zgvenlerinden dolayı canı gönülden tebrik ediyö-
rum. Bu yarışmanın kaybedeni yok kanımca. Sekiye giremeyen

yazar adaylarının üzülmelerini, bu cesur girişimlerini başlangıç kabul etmelerini, sebatla, azimle öykü yazmayı sürekli eyleme dönüştürmelerini salık verirken Hemingway’in “Hepimiz, kimsenin asla usta olamayacağı bir zanaatta çırağız.” şeklindeki her kademedeki öykü yazarlarını kapsayıcı teselli cümlesini hatırlatmak isterim.

Otuz iki yıllık meslek hayatımda öğretici, yönetici, müfettiş olarak eğitimin her kademesinde bulunmuş birisi olarak yarışmaya katılan bütün genç yazar adaylarının engelsiz kurgularını okumak benim için çok keyifli ve öğretici bir deneyim oldu.

Edebiyat yolunun daimî bir öğrencisi, (beş yıl önce bir grup edebiyatsever yol arkadaşıyla kurduğumuz) ‘Edebiyat Sarsar’ öykü atölyesinin yürütücüsü ve kolektif eserlerimizin editörü olarak genç yazar adaylarına öykü yazma konusunda, çoğunu zaten bilip uyguladıkları tavsiyelerimi bir kez daha hatırlatmak isterim:

Sevgili genç yazarlar,

Öncelikle, öykülerde gösterdiğiniz yaratıcılık, özgünlük ve dil becerisinden çok etkilendiğimi söylemeliyim. Türk edebiyatının geleceği sizin gibi yetenekli ve çalışkan gençlerin elinde olacağı için çok umutluyum.

Öykü, gözden kaçan basit konuların yazarın zihninde sarsıcı büyük hikâyelere dönüştüğü zor bir yazı türüdür. Öykü yazarının yaptığı işin yolda bulduğu düğmeye elbise biçmekle özdeş olduğunu, en güzel elbiseyi dikebilmek için sabır ve disiplinli çalışma gerektirdiğini bilmelisiniz.

Öykü yazarının gözlemlediği, dert edindiği her durum veya olayın yeni yaratımlar için birer malzeme ve fırsat

olduğunu daima aklınızda tutmalı, gözlemlerinizi ve düşüncelerinizi not etmeyi alışkanlık hâline getirmelisiniz.

Öykü yazmanın temel aşamalarını bilmeli ve bunlara uygun bir şekilde planlama, hazırlık ve taslak oluşturma süreçlerini yürütmelisiniz.

Çok okumalı, özellikle öykü türünde eser vermiş yazarların öykülerini incelemeli ve onların kurgu, karakter, dil-anlatım tekniklerinden faydalanmalısınız.

Öykülerimizi yazım ve dil kuralları bakımından yanlış yazmak, hepimizin görevidir ki bunu dosdoğru yapabilmek için TDK Türkçe Sözlük okumayı ve Yazım Kılavuzu kullanmayı alışkanlık hâline getirmelisiniz. “Ne yazdığınız değil nasıl yazdığınız” temel prensibiniz olmalıdır. Jean-Paul Sartre’ın da dediği gibi “İnsan bazı şeyleri söylemeyi seçtiği için değil, onları belli bir biçimde söylemeyi seçtiği için yazardır.” Bu ipuçlarına uyarak öykü yazma becerinizi geliştirebilir, bu becerinizi daha da ileriye taşıyabilirsiniz.

Son olarak, bana göre en önemlisi öykülerinizi başkalarına okutarak geri bildirim almalı, eleştirilere açık olmalı ve kendinizi sürekli geliştirmelisiniz. Bu konuda bir edebiyat mahfiline ihtiyaç duyarsanız edebiyata gönül vermiş her yaştan arkadaşlarımızın bulunduğu “Edebiyat Sarsar” atölyemizde kapımız sizlere daima açıktır. Hepinizi tebrik ediyor ve başarılarınızın devamını diliyorum. Kaleminiz sevginin gücüyle işlesin. Sevgilerimle.

Emine DUMAN

Seçici Kuruldan

Bana göre öykü; yazarının iç dünyasını, olaylara, kişilere ve içerisinde bulunduğu ortama nasıl yaklaştığını ve hayallerinin ne kadar uçsuz bucaksız olduğunu en açık biçimde yansıtan edebî türlerden biridir. Gerçekten de okuduğumuz öyküden yazarının yaşanmışlıklarını, olaylara ve durumlara karşı bakışını, hayallerinin sınırını ve tecrübelerinden damıtarak vücuda getirdiği değer yargılarını anlama imkânımız vardır. Bu yarışmaya katılan öykü yazarları, dijitalleşmenin güçlü eyleyciliğinin ve birçok dış etkenin varlığının farkında olarak, hayatta bulunmanın ne anlama geldiğini sorguladıkları, üzerine düşündükleri ve bu doğrultuda dünyayı anlamlandırdıkları bir yaş aralığındalar. Dolayısıyla seçici kurulda yer alarak eserlerini okuma fırsatı bulduğum ortaöğretim kademesindeki yazarların öyküleriyle dalında duran bir meyvenin olgunlaşma seviyesi arasında güçlü bir ilişki kurulabileceğini düşünüyorum. Elbette ki bu öykülerden bazıları olgunlaşma seviyesine daha fazla yakınken, bazılarının ise o noktaya gelebilmesi için biraz daha emek sarfetmesi gerekecek. Neticede kararlı biçimde öykü yazarı olmayı düşünenler daha fazla deneyim kazanarak olgunluk seviyesine ulaşacak ve okurlarıyla hemhâl olmanın hazzını tadacaklar.

Doğuştan kör bir birey olarak kendimi bildim bileli farklı engellere maruz kaldığımı söyleyebilirim. Çocukluğumun ilk yıllarında özbakım becerileri de dâhil kişisel işlerimi kendi başıma yapmam için yönlendirmek yerine onları benim için

yapanlar, bağımsız yaşam becerilerimi geliştirmemi -istemedenden de olsa- engellediler. Okula başladığım zaman körlerin hangi meslekleri yapıp hangilerini yapamayacağını söyleyen öğretmenlerimiz ve çevremizdeki diğer kişiler, hangi sınırlar dâhilinde hareket edebileceğimi -kendi değer yargılarına göre- belirlediler ve daha uzağa gitmemi engellediler. Yeteneklerim doğrultusunda ilerlemem için yeterli yönlendirmeyi yapmayan öğretmenlerim, bugün onları geliştirerek çok farklı noktalarda olma ihtimalimi -farkında olmadan- engellediler. Ancak belli bir yaşa geldiğimde engel koyanlarla mücadele etmenin gerektiğine inandım. Benimle benzer şeyleri yaşayan insanlarla ortaklık kurup sivil toplum kuruluşlarında yer aldım. Bu yapılanmalarda istediğim gibi hareket edemeyeceğime inandığımda güvendiğim dostlarımla birlikte “Görme-yenlerin Eğitim Öğretim Platformu”nu ve “Eğitimde Görme Engelliler Derneği”ni kurdum. Herkese engel oluşturan şeyin görmemek, duymamak, işitmemek gibi yeti yitimleri olmadığını, toplumun binlerce yıl boyunca yaşatarak bugünlere getirdiği alışlagelmişliklerin bariyer oluşturduğunu vurguladım. Sosyal Bilgiler öğretmeni oldum, öğrencilerime ön yargı ve kalıp yargı sahibi olmadan yaşamayı öğrenmeleri için destek olmaya çalıştım. Son yıllarda ise bedensel yeti yitimlerimizle toplumun bariyerleri arasında bir iç içelik olabileceğini, dolayısıyla herhangi bir organı işlevini yerine getirsin veya getirmesin her kişinin bir sınırı ve potansiyeli olabileceğini düşünmeye başladım. Şüphesiz bu sınırın ve potansiyelin hangi merhaleye ulaşabileceğine kişinin kendisinin deneyimleyerek karar vermesi gerektiğini de yok saymayarak...

Bugünlerde farklı yaş aralıklarını tanımlamak ve onları belli bir kalıba sokmak için kuşakları etiketleme yoluna

gidiliyor. Örneğin -yaş aralığı konusunda bir fikir birliği olmasa da- gençler için “Z Kuşağı” tabiri kullanılıyor. Bu kuşakta bulunan kişiler tektipleştiriliyor, belli şeyleri sevmeleri, belli şeylere ilgi duymaları, belli zevklere sahip bulunmaları, belli şeylere tepki vermeleri ve belli şeylerle uğraşmaları için sonsuz biçimde dış etkene maruz kalıyor. Böyle bir ortamda “Hayır, ben bunları yapmak istemiyorum, benim zevklerim farklı!” diye itirazda bulunmaya kalkanlar ise “uyumsuz”, “marjinal”, “eski kafalı”, “ısyankâr” gibi söylemlerle karşılaşılıyor. İtirazlarını ısrarlı biçimde dile getirenler ve inandıkları gibi yaşamaya gayret edenler, tektipleştirme anlayışının kendilerine engel olduğu şeylerle mücadele edebilenler oluyor. Bu mücadeleyi yürütmek için herkes becerilerini kullanarak kendi yöntemlerini geliştiriyor. Kimi sanatıyla derdini anlatıyor, kimi bilimsel çalışmalarıyla, kimi medyayı kullanarak... Bazıları da bu yarışmaya katılanların yaptığı gibi yazdıklarıyla...

Kapadokya Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünün “Engelsiz Kurgular” temalı 4. Geleneksel Liseliler Arası Öykü Yarışması’nın Seçici Kurulu’nda yer almam için yapılan teklifi kabul edip de öyküleri okumaya başladığımda, tektipleştirmeye dayalı yaratılan engelin kişilerin zihinlerinde ve hayal dünyalarında ne kadar etkili olduğunu fark ettim. Bir yazar bedendeki bir organın işlevini yerine getiremediğinde karşılaşılan ön yargıları vurguluyor, bir başkası bedeni siborg hâline getiren teknolojilerin yarattığı direnci öne çıkarıyor, bir diğeri cinsiyete dayalı kalıplaşmış rollerin yarattığı engellenmişliği vurguluyor, ötekisi farklılıklarımızın birlikte yaşama kültürümüzü zenginleştiren en güçlü enstrüman olduğunun altını çiziyordu. Ortaya konan engellerle mücadele etmeyi bir yaşam biçimi hâline getirmiş bir kişi olarak; bu öyküleri

okuduğumda engellenmişliğe karşı itirazda bulunanların sayıca ve nitelikçe artarak birbiriyle dayanışma hâlinde olmaları durumunda, er ya da geç başarılı olabileceğine dair umudumun tazelendiğini tüm samimiyetimle dile getirmeliyim.

“Herkes bir engelli adayıdır” söylemi kadar bencilliği doğrudan sergileyen çok az söylem olduğuna inanıyorum. Bu aslında, bir gün engelli olma ihtimali olmasa engelliler için bir düzenleme yapmaya gerek duyulmayacağı anlamına geliyor. Bir başka bakımdan da engellilere yardım ederek engelli olma ihtimalini azaltan inanca dayalı ritüeller yerine getirmek demek oluyor. Dolayısıyla sevgili genç arkadaşlarım, sizlere geleceğimizin teminatı olduğunuz yönünde bencilce bir misyon yükleyenler kervanına katılmayacağım. Sizler bugününüzü yaşayacak, kendinizi geliştirerek kendi geleceğinizi şekillendirecek ve nasıl bir evrende yaşamak istiyorsanız onu inşa edeceksiniz.

Son söz: Farklı düşüncelere, fikirlere, deneyimlere, inançlara, bedenlere, renklere ve hayat tarzlarına saygılı bir toplum inşa edebilmek için ortak bir anlayış geliştirmeye gayret sarf etmek, engelsizliğe giden yoldaki ilk ve en sağlam adım olacak. Yolunuz açık olsun...

Emre TAŞGIN

Yazardan

Bence ruhun en büyük iki gıdası okumak ve yazmaktır. Okumak kişiye yeni bilgi ve bakış açıları kazandırırken yazmak ise bu bilgilerin kişinin akıl süzgecinden geçirilip bir de onun zihniyle yoğurulmasını ve farklı boyutlar kazanmasını sağlar. Bu bağlamda yazma ve okuma etkinlikleri benim için çok kıymetlidir. Bu tarz etkinliklere değer verdiğim için bu yarışmaya da katılmak istedim. Yarışmanın düzenlenmesinde emeği olan ve bu yarışmayı mümkün kılan herkese teşekkür ediyorum.

Söz konusu engel tanımamazlık olduğunda elbette aklıma ilk olarak fiziksel ve fizyolojik engeller geldi. Öykümde buna yer vermesem olmazdı. Ancak engel kavramına başka bir boyuttan tekrar bakmayı deneyerek “günlük hayatta karşılaşılan zorluk” manasındaki engel kavramını da öyküme adapte etmeye karar verdim. Bu adaptasyonun sonucunda günlük bir engeli çözerken fiziksel bir engel edinen, iniş ve çıkışlar yaşasa da engeliyle yaşamayı öğrenen Ayhan karakterini yarattım. Elimden gelseydi Ayhan ve onun gibi insanlığa yardımı dokunmuş kişilerin öyküsünü daha çok anlatırdım. Böyle kişiler, engeller karşısında yılmak yerine onları çözüp bu çözümü diğerleriyle paylaştığı için toplumun önemli fertleridir.

Muhammet Melih KAYACAN

Nafi Güral Fen Lisesi, Kütahya

Umut Kaldıracı

Muhammet Melih KAYACAN

Ayhan eski ama günümüzden çok da uzak olmayan bir zamanda Anadolu'nun küçük bir köyünde dünyaya gelmişti. Hayatının ilk yıllarını tıpkı köydeki diğer çocuklar gibi tarlalarda ya da çayırlarda gülerek, oynayarak, zıplayarak, merak ederek ve hayal kurarak geçirdi. Zeki olduğu kadar atılgandı da. Ortada bir sorun varsa ona pratik çözümler getirmeye çalışır, boyundan büyük işlere kalkışırdı. Boş zamanlarında da tahtaları oyarak oyuncak yapardı. Bu oyuncakları çoğu zaman yeni aletler almak için satsa da bazılarına kıyamaz, kendine saklardı.

Köyde sık sık sorunlar çıkardı. Kimisi bir saatte, kimisi bir ayda çözülürdü. İnsanlar köyü ortak değerleri olarak gördüğünden imece usulü çalışır, sorunla mücadele ederdi. Ayhan da bu imeceye katılmayı hep çok isterdi. Başlarda “Bir de çocuk ayağımıza dolanmasın.” diye düşünerek Ayhan'ın çözüm sorunlarını dinlemezlerdi bile. Ne zamanki Ayhan kıvrak zekasını kullanıp pratiğe dökebilecek yaşa geldi, o zaman yardım tekliflerini geri çevirmez oldular. Özellikle son birkaç senedir bir sorun ortaya çıktığında ilk danışılan kişi hâline gelmişti Ayhan.

Aylardan Temmuz'du. Köyde yine diğerlerinden çok da farkı olmayan bir sorun ortaya çıktı. Eskiyen değirmen taşı artık

işlevini yerine getiremediğinden köyün kakmacı ve eski hak-kâkı Eyüp Usta, bahçesindeki koca bir taşı yontarak yeni bir değirmen taşı yaptı. Yaptı yapmasına ama bu taş sert ve mukavemeti yüksek bir taşı. Dolayısıyla da inanılmaz bir ağırlığa sahipti. Eyüp Usta taşı olduğu yerde yontmuş, o bile bir milim kımıldatmaya tenezzül etmemişti. Taş bittikten sonra köyün erkekleri kağnılarla, arabalarla taşı değirmene taşımaya çalışsalar da kaldırmayı dahi becerememişlerdi. Zaten götürseler bile taşı yerden bir buçuk metre yukarıdaki oyuğa nasıl oturtacakları muallaktı. Uzun lafın kısıası işleri yine Ayhan’a düşmüştü. Koca bir günü devasa taşı itelemekle geçiren adamlar gururu, kibiri bırakıp Ayhan’ın kapısını çalmaya gittiler.

Ayhan yorulan ağabeylerini kapıda karşıladı. Atölye olarak kullandığı küçük kulübeye girdiler. Güneş altında tüm gün yandıkları belli olan adamlara birer bardak su ikram ettikten sonra dertlerini sordu. Adamlar ballandıra ballandıra, ara ara Ayhan’ın bile bu sorunu çözemeyeceğine işaret eden iğnelemeler yaparak sorunlarını anlattılar. Ayhan konuşmaları tamamen bitene kadar adamları yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle dinledi. Hararetli konuşmaları son bulunca da:

– Yarın ikindi vakti bir saatte taşırız. Ben tek de hallederim ama yardıma birkaç kişi gelse iyi olur, dedi.

Adamlar bu cevap karşısında şaşkına döndüler. Kimisi homurdandı, kimisi itiraz etti, kimisi de açıklamasını istedi. Ayhan yarına kadar hazırlanıp taşı taşıması için süreye ihtiyacı olduğunu, dolayısıyla şimdi kendine müsaade etmelerini istedi. Sorularına cevap alamayan adamlar içlerinde garip bir mağlubiyet hissiyle kulübeyi terk etmek zorunda kaldılar. Ayhan güler yüzüyle adamları uğurladıktan sonra hemen çalışmaya başladı.

Ayhan'ın tasarısı basitti. Taşı kaldırıp yaklaşık yarım kilometre ötedeki değirmene taşımak ve oyuğa yerleştirmek için bir basit makine düzeneği kuracaktı. Hâlihazırda satmaya kıyamayıp kendine sakladığı oyuncaklardan biri -aslında oyuncak demek bu düzeneğe haksızlık olurdu- bu iş için çok uygundu. Oyuncak, el yapımı bir vagon, basit bir kaldıraç ve bir makaradan oluşuyordu. Ayhan bunu yaparken kum ve orta büyüklükte taşları kolaylıkla kaldırmayı hedeflemişti. Ancak kaldıraç için kullandığı tahta sağlam bir tomruk olduğundan birkaç iyileştirmeye ne kadar ağır olursa olsun o taşı kaldırabileceğini umuyordu. Kollarını sıvadı, çalışmaya başladı. Sistemde dayanıksız gördüğü yerlere yeni ekler yaptı. Bir makaranın yetersiz kalacağını düşünerek makara sayısını ikiye çıkarttı ve bir hareketli makara sistemi kurdu. Kaldıraç kısmının bağlantı noktalarını kerpiç ve balçık karışımlarıyla kuvvetlendirdi. Ve ancak gün doğarken makine tamamen hazır hâldeydi. Kerpiçler dahi kurumuştı. Sanki makine kendine verilecek görevi bekliyordu. Ustalık eserini eski bir çuvaldan yaptığı örtüyle örttü ve köyde hayat başlayana kadar birkaç saatliğine kestirmeye karar verdi.

Ayhan küçük kestirmesinden uyandığında saat öğlene yaklaşmıştı. Tam teşekküllü şekilde hazır olmanın verdiği rahatlıkla döşeginde öylece on beş dakika kadar uzandı. Zihni yerine gelmeye başladıkça gördüğü rüyaları hatırlamaya başladı. Kendisine huzursuzluk veren rüyalar bunlar. Birinde vagonu gece bir hırsız tarafından çalınıyordu. Köylüler Ayhan'ı boş vaatler vermekle suçluyorlar ve güvenlerini kaybettiğini söylüyorlardı. Ayhan böyle bir şey olmayacağından emindi. Köylü onun sözünü senet bilirdi. Ama yine de düşüncesi dahi onu rahatsız etmişti. Bir diğer rüyada ise vagon tam taşı kaldırırken

en küçük çivisine kadar parçalara ayrılıyordu. Tekerlekleri bir yana, makaraları bir yana fırlıyordu. Bu kırılmadan mutlu olan tek kişi köyün çocuklarıydı. “Ayhan beceriksiz, Ayhan beceriksiz...” diyerek Ayhan’ın peşinde dönüp duruyorlardı. Bu rüya ötekine nazaran Ayhan’ı birazcık eğlendirmişti. Tam yataktan kalkacakken “Beceriksiz Ayhan ha?” diyerek kendi kendine güldü. Ancak tam o anda aklına geliveren rüyaların sonuncusu yüzünden gülüşü yarıda kesildi. Bu rüyada diğer ikisinden farklı olan şeyler vardı. Daha karanlık, daha korkunç hissettiriyordu. Bunda diğerlerinde olduğu gibi somut olaylar yaşanmıyordu. Adeta birtakım hisler ve kelimeler silsilesiydi bu rüya. Kaldıraç, makara, acı, ızdırap, hüznün ve kol... Rüyayı hatırladığı ilk birkaç dakika Ayhan’ı endişelendirse de bugün yapacağı işin büyüklüğünü ve alacağı takdirleri kendine hatırlatarak motivasyonunu geri kazandı. Askılıktan pantolonunu kaptığı gibi giyinmeye başladı. Giyinirken hafif hafif türküler mırıldandığı duyuluyordu.

İkinci vaktine bir saatten az vakit kalmıştı. Ayhan makiyesi üzerinde son kontrollerini yapıyordu ki kulübesinin kapısı birkaç kez tıklatıldı. Elindeki çekici bırakıp kapıya koştu. Gelen köyün delikanlılarından Hüseyin’di.

Hüseyin Ayhan’dan sadece birkaç yaş büyük olsa da Ayhan onu hep abisi gibi görür, çocukluğundan beri “Hüseyin Abim, Hüseyin Abim...” diye peşinde dolanırdı. Birçok şeyi ilk kez beraber deneyimlemişlerdi. Böyle bir günde de elbet Ayhan’ın yanında Hüseyin olacaktı. Ayhan kapıyı aralayıp Hüseyin’i görünce kapıyı sonuna kadar açıp:

– Ooo Hüseyin Abim hoş geldin. Ne zamandır uğradığın yok, işin düştü herhâlde, dedi.

Bu söz karşısında gülüşüp sarıldılar. Hüseyin:

– Eee Ayhan planımız nedir, ne durumdayız?” diye sordu.

Ayhan planının her aşamasını Hüseyin’e anlattı. Kaldıracın kendilerine nasıl kolaylık sağlayacağını göstererek açıkladı. Plan Hüseyin’in de kafasına yatmıştı. Artık tamamen hazır dılar. Zaten ikindi vaktine de epey az kalmıştı.

Ayhan ve Hüseyin örtüsü hâlâ üzerinde olan vagonu kulübeden iteleyerek çıkardılar. Geç kalmamak için doğruca Eyüp Usta’nın evinin yolunu tuttular. Örtülü vagonu gören çocuklar merak ediyor, genç kızlar ve kadınlar kendi aralarında fısıldaşıyordu. Yirmi dakika kadar sonra Eyüp Usta’nın evine ulaştılar.

Büyük bahçenin kapısından girince gördükleri hem Ayhan’ı hem de Hüseyin’i çok şaşırttı. Evet, yardım için birkaç kişinin orada olmasını bekliyorlardı. Ama neredeyse bütün köy oradaydı. Muhtemelen herkes on on beş adamın haddinden gelemediği taşı Ayhan’ın nasıl kaldıracağını merak ediyordu. Ayhan hemen işe koyulma taraftarıydı. Kalabalıktan güçlü kuvvetli beş altı adamı yanına çağırırdı. Taşın düşmesi ve kalabalığa yuvarlanmasından korktuğu için kalanları biraz uzaklaştırdı. Vagonu taşın dibine kadar getirdiler. Kaldıracın ucunu yere kadar eğdiler ve halatları taşa sıkıca bağladılar. Ayhan son kontrollerini yapıyordu. Görünürde herhangi bir sıkıntı yoktu. Artık bu makinenin ve Ayhan’ın kader anıydı.

– Beyler üç dediğimde kaldıracın diğer tarafına tüm gücünüzle yüklenin. Ben taşın duracağı ve ineceği yeri ayarlamak için burada duracağım. Hüseyin Abi sen de ana halatın kopması hâlinde derhâl yedek halatı bağlayacaksın.

Hepsi kafalarıyla Ayhan’ı onayladılar ve Ayhan üçe kadar saymaya başladı. Üç dediği anda bütün adamlar kaldıracın

ucuna yüklendiler. Taş kolayca havaya kalkmış gibi duruyordu. Şimdi sıra taşı vagona indirmektedir. Ayhan taşın ineceği yeri ayarlamak için elini taşın altına sokmuştu ki ana halat aniden kopuverdi. Taş büyük bir gürültüyle vagona düşerek Ayhan'ın kolunu taş ve vagon arasına sıkıştırdı. Hüseyin yerinden fırladığı gibi kıvrak birkaç düğüm atarak yedek halatı bağladı. Diğer adamlar da hiç vakit kaybetmeden taşı tekrar kaldırdılar. Ayhan kolunu acıyla taşın altından çekti. Kol taşın altından çıkınca taşı vagonun içine yavaşça tekrar bıraktılar. Bütün bunların yaşanması belki bir saniye belki bir salise sürmüştü.

Kalabalıktan korkunç bir uğultu yükseldi. Köyün hekimleri olan iki orta yaşlı adam hemen Ayhan'ın yanına koştu. Ayhan önce saniyeler içinde moraran ve şeklini kaybeden koluna baktı. Adamlar Ayhan'a derhâl eve gidip kolunu tedavi etmeyi önerdi. Ayhan çektiği acıya rağmen onlardan kibarca bir dakika müsaade istedi. Hüseyin'i yanına çağırdı.

– Hüseyin Abi sisteme şöyle bir tekrar baktım. Taşın düşmesinden çok da etkilenen bir kısım yok. Vagonun tekerleri de sağlam. Aynı sana anlattığım gibi taşı değirmene götürün ve yerleştirin. Sana güveniyorum. Köylü ne zamandır un bekliyor, çocukların aç kaldığı oluyor. Halledin şu işi abi. Beni merak etme sakın! Haber gönderirim mutlaka, dedi.

Hüseyin'in gözleri Ayhan'ın bu lafları karşısında dolmuştu. Dediklerini onaylayıp, halledeceklerine söz verirken Ayhan'ın ne kadar iyi bir adam olduğunu düşündü. Hekimler Ayhan'ı eve götürdüler.

Aradan bir günden fazla zaman geçti. Ayhan kazadan sonra geçirdiği operasyonun ardından ilk kez ayılıyordu. Odada sadece o ve Hüseyin vardı. Ayhan kendine geldikten birkaç

dakika sonra sağ kolunun ampute edildiğini ancak fark etti. Dehşetle Hüseyin'e baktı. Hüseyin de bu manzara karşısında gözyaşlarını tutamadı. Ayhan hayatının bittiğini düşünüyordu. En sevdiği şeyi yani tahtaya şekil ve ruh vermeyi artık yapamayacağını düşünmek onu kahrediyordu. Hüseyin kendisine yavaşça yaklaşarak onu teselli etti. Biraz sonra da sayesinde değirmenin artık nasıl tıklar tıklar çalıştığını anlattı. Ayhan buna her ne kadar çok sevinse de kolunun üzüntüsü ağır basıyordu. Bu yüzden Hüseyin'in sözlerine karşı tek kelime edemedi. Hüseyin de onu yalnız bırakmanın daha iyi olacağını düşünerek odadan çıktı.

Ayhan'ın kolunu kaybetmesinin üzerinden üç ay geçti. Artık her ne kadar kolunun yokluğuna alışsa da âdeta el işlerine, atölyeye, aletlere küsmüştü. Ufak tefek işeri görebilecek hâl gelmişti ama biri yine tahta işlemekten bahsedecek olsa deliye dönüyor, konuyu kapattırıyordu. Ta ki o sabaha kadar.

Ayhan o sabah taşı kaldıracakları gün gördüğü rahatsız edici hisse benzer bir rüya daha gördü. Varlığını hissettiği şey aynıydı ama bu sefer rüya rahatsız edici değildi. Sanki kendisini kolunu kaybedeceği konusunda uyaran güç ona şimdi kaybettiği koluyla ilgili bir ilham sunuyordu. Döşğinde rüyayı düşünürken aklından "Kollar ve kaldıraçlar ne çok benzer." diye bir düşünce geçti. İşte bu düşünce Ayhan'a üç ay sonra atölyesinin kapısını açtıran cümle oldu.

Başta ne yapacağını bilemedi. Kolunu kaybetmesine sebep olan kaldıraç sistemini saatlerce izledikten sonra fikri aniden ve çok açık bir şekilde kafasında beliriverdi. Kaybettiği kolunun yerine nesneleri tutmaya yarayan bir kaldıraç eklemeyi düşünüyordu. Aynı bir kol gibi olacaktı. Belki aynı işlevi

sağlamazdı ya da alışması zor olurdu ama kaybettiği kolunun yasını tutmaktan daha iyi bir fikir gibi görünüyordu. Fikrini paylaşmak için büyük bir hevesle Hüseyin’i çağırdı.

Hüseyin bir hafta öncesine kadar yas hâlinde olan arkadaşını üretken ve umutlu bir durumda görmekten çok mutlu olmuştu. Ayhan’ın fikrini büyük bir dikkatle dinledi. Öneriler sundu. Beraber saatlerce tartıştılar, çalıştılar, ölçüler aldılar. Ve sonunda neredeyse bir el kadar kavrama ve tutunma kabiliyeti olan bir protez el geliştirdiler. Bu eli dirseğin kıvrılmasıyla parmakları kapatan ve açılmasıyla parmakları açan bir makara sistemiyle kurdular. Bu sistemi çalışır hâle getirmek için geceler boyu uykusuz kaldılar. Ve şimdi sistemi deniyorlar.

Ayhan çekicin sapını tahta elin parmaklarının arasına aldı. Dirseğini bükte, makaralar gerildi ve parmaklar çekicin sapını mükemmele yakın bir şekilde kavradı. Çekici yavaşça kaldırdı. Diğer eliyle tuttuğu çiviye yavaşça vurmaya başladı. Her vuruşta darbeyi biraz daha güçlendiriyor ve çivinin tahtanın içine girdiğini gördükçe sevinçten ağlayası geliyordu. Çivinin tamamını tahtaya çaktı. Yani ilk protez kol projeleri test aşamasını geçmişti. Artık gündelik işlerde engelli kişiye çokça kolaylık sağlayan işlevsel bir ele sahiptiler.

Ayhan icadını kendisiyle sınırlı bırakmadı. Önce köyündeki engelli insanlara sonra civar köylere icadını sundu. Nasıl yapılacağını başkalarına öğreterek hızla yayılmasını sağladı. Ve o günden bugüne Ayhan’ın talihsizlikler sonucu ortaya çıkan icadı milyonlara umut oldu.

Yazardan

Yarışmaya katılmamda okulumuzun edebiyat öğretmeni Şule Hoca etkili oldu. Farklı konular hakkında yazılar yazmayı seviyorum. Kapadokya Üniversitesinin düzenlediği yarışmayı görünce beni her şeyden çok konusu etkiledi. Hâlihazırda kafamda bu konu hakkında bazı fikirler vardı. Nasıl denk geldi bilmiyorum ama daha ortada bu yarışma söz konusu değilken böyle birkaç filme ve kitaba göz atma şansım oldu. Böylece bacaklarını kaybetmiş bireyler hakkında daha da fikir sahibi olmuş oldum. Yazarken bilmem ne kadar yapabildim ama daha çok karakterimizin duygularına ağırlık vermeye çalıştım. Çünkü bana göre insan bir parçasını kaybettiği zaman hayata bakış açısı, kaybettiği parçadan bile önemli olabiliyor.

Kapadokya Üniversitesini düzenledikleri organizasyondan dolayı tebrik ediyorum çünkü yarışmadan önce okuduğum, izlediğim eserler bana çevreye daha bilinçli olarak bakmayı öğretti. Umarım bu yarışma sonucunda yazılan öyküler bir nebze olsun diğer insanlara da bu bilinci aşılar. Benim de her şeyden önce amacım insanları bilinçlendirmek.

Yusuf Emre KALAYCI

Nafi Güral Fen Lisesi, Kütahya

Bulut Parçaları

Yusuf Emre KALAYCI

Bacaklarımı kestiklerinden beri daha ağır hissediyorum. Oysa hafiflemem lazımdı, hatta uarım sanmıştım. Onları kestikleri anda kanatlarım çıkar, saçlarımın arasında bulut parçaları eksik olmaz diyordum ama yanılmışım daha da ağırlaştı. Artık bu lastik kokan iğrenç sandalyeye mahkûmum.

Kazadan sonra anı defterine yazdığđ ilk cümleler bunlardı. Bir şeyler yazmanın kafasını dağıtacağını düşünmüştü. Eskimiş sarı sayfaları açtı ve ne zaman kafası esse yazmaya başlamıştı.

Kazadan sonra gözümü hastanede açtım. Yanımda gençten bir hemşire ve gözlüklerinin üstünden bakan bir doktor vardı. Bana bacaklarımı kesmek zorunda kaldıklarını ve yaklaşık bir ay hastanede kalmam gerektiğini söylediler. şok olmuştum hiçbir şey gerçek gelmiyordu. Uyanmayı istedim, defalarca bunun bir kâbus olması için dua ettim. Sonra karamsarlığa kapıldım, intihar fikirleri aklımı kurcalayıp duruyordu. Böğrüme bir bıçak saplamayı o kadar çok istiyordum ki anlatamam. İlk etapta bu fikirle mücadele etmemde Metin yardımcı oldu.

İki kişilik bir odadaydım. Metin benim oda arkadaşımdı. Metin de trafik kazası geçirmişti. Kazada sol kolunu kaybetmişti ve durmadan ağılıyordu zira kendisi aşıydı. Ben ise iki hafta hiçbir şey hissedemedim sadece bitmesini istiyordum bu

kâbusun. Bu yüzden sadece sustum. Sustuğum sırada Metin bana bir sürü şey anlattı. “Fesleğen” isimli restoranından, yaptığı yemeklerden, çok sevdiği annesinden, küçükken açılmadığı kızdan, inatçı babasından Avrupa’daki abisinden, gemilerden, gemilerden, gemilerden... En çok gemileri dinlemeyi severdim. Aklıma iskelede dururken sendelediğim gelirdi. Ben küçükken annemle vapurla karşıya geçerdik. Martılara simit atardık, vapurdan aşağı doğru o zamanlar bana küçük bulutları andıran köpüklere bakardık. En sonunda elimizde dondurmayla eve dönerdik.

Metin benden önce çıktı. Hem ona protez kol da taktılar. Yüzündeki gülümseme çok güzeldi. En son ilkokuldaki açılmadığı kızdan bahsederken böyle sırtıtmıştı. “Artık biriyle beraber olamayacak olmam ne acı.” Bana protez bacak olmadı zaten bir hafta sonra çıktım hastaneden. Doktor bir süre tek başıma yaşayamayacağımı söyledi. “N’apalım biz de sekiz yıl sonra anne evine döndük. Bizimkilerin beni böyle görmesini istemezdim ama yapacak çok da bir şey yok.”

Eve geldiğimde kapıyı babam açtı. O olduğunu biliyordum yüzüne bakmadım -bakamadım- ama evde teriksiz gezmeyen sadece o var. Babam kapıdaki sağlıkçılara teşekkür etti. Sonra beni içeri aldı. Bu sırada tek kelime etmiyordu. Soluma döndüm, annem ağlıyordu. Babam beni salona bıraktı. Sonra kalın ama kesintili bir sesle:

– Gayveye!, dedi ve kapıyı çarpıp gitti.

Annem doya doya bana baktı, her detayımı ezberlemeye çalışıyor gibiydi. Sarıldı, kokumu içine çekti, saçlarımı eliyle dağıttı, yüzümü iki elinin arasına aldı, bir yandan da gözyaşlarını

sildi. Yavaşça kalktı sonra. Bazı dertler ağlamakla geçmez, di-yordu belki de içinden. Bana baktı:

– Açsındır, dedi.

Mutfaktan bir kâse tarhana çorbası getirdi ve elleriyle bana içirdi. Yemekten sonra tabiri caizse “ne haltlar yediğimi” bir bir anlattırdı. Ona tek tek anlattım. Beraber güldük, ağladık, dertlendik, saati dokuz yaptık. Derken aniden kapı çaldı. Gelen babamdı. Ben ona böyle bir durumda kahvehaneye gittiği için içten içe sinirlenmişim ama annem tek kelime etmemişti. Babamın elinde 4-5 tane poşet vardı. Her şeyi düşünmüş gibiydi. En sevdiğim yemeklerden almış, evden kıyafet getirmiş, zaman geçsin diye birkaç kitap almış -kendi sevdiklerinden çoğunlukla- defterinden laptopuna her şeyi kapmış getirmişti. O gün güzel bir uyku çektim. Rüyamda dans ettiğimi gördüm. “Dans etmeyi hiç sevmem.”

Ertesi gün kalktığımda sanki herkes bacaklarımı unutmuş gibiydi. Sanki çocukluğumun pazar kahvaltılarına geri dönmüştük. Babam beni yataktan kaldırdı, masanın başına getirip bıraktı. Annem ise bir yandan yemek yapıyor bir yandan da eski olduğunu varsaydığım bir şarkı mırıldanıyordu.

Üç dört hafta böyle geçmişti. Bana bir elektrikli sandalye almışlardı. Bütün gün onunla odandan odaya gezip lise yıllarımda bıraktığım yazma tutkuma devam ediyordum. Bizimkilerin yanında gerçekten rahattım. Herhâlde sakatım diye babam da pek şikâyet etmiyordu önceki zamana göre ya da ben cidden büyümüştüm. Ama zaman gelmişti. Onlar sonsuza kadar burada olmayacaklardı. Sekiz yıl önce yaptığım gibi tek-rar evden ayrılmanın zamanı gelmişti. Akşamdan çantamı hazırlamıştım.

Sabah olunca bizimkilerle vedalaştım babam hafif gülümsedi:

– Kendine iyi bak eşek sıpası, dedi.

Annem elindeki mendili bilmem kaçınıcıya katlayıp burununu sildi. Beni bırakmaya hiç niyetli değil gibilerdi.

Kaç zaman sonra ilk defa tek başıma sokağa çıktım. Otogar zaten yakındı. Babam biletimi almıştı. Oraya kendi başıma gitmek isteyeceğimi biliyordu. Otogara aşağı yukarı yarım saatte gelmişti. İki tane muavin beni otobüse çıkardılar, bir koltuğa yerleştirdiler. Sandalyeyi de katlayıp koydular bagaja. Yerim cam kenarındaydı. Kafayı koyduğum gibi Üsküdar, Ümraniye derken bir, bir buçuk saatte geldim. Eve dönüş yolunda daha iyi anladım sakat olmanın nasıl bir şey olduğunu. Herkes sanki bana bakıyormuş gibi geliyordu. Sanki yüz kızartan bir suç işlemişim gibi.

Apartmanın önüne geldim. İkinci katta oturuyorum. Hep asansörle çıkardım. “Şimdi ise merdivenden çıkabilmek için nelerimi vermezdim?”

Evin önüne geldim. İlk gözüne çarpan ayakkabılardı. Bir hışımla bütün ayakkabıları kucağıma koydum. Eve girince hiçbir şey yapmadan balkona attım kendimi. Gözüm kararmıştı bir kere. Tüm ayakkabıları attım camdan aşağı. Bana bacaklarımı hatırlatan ne varsa hepsini attım. Çoraplar, terlikler, eski resimlerimin ve aynaların alt tarafları hepsi gitmişti.

Bacaklarımın olmamasının en zor tarafı sabahları hissediliyordu. Tam her şeyi unutmuş yepyeni bir güne başlarken kendimi yataktan halıların üstüne düşmüş bir biçimde buluyordum. Böyle kaçarak yaşayamayacağımı anlamam bir haf-tamı aldı.

Doktor demişti ki:

– Sandalyeni sürekli elektrikli kullanma, en azından günde bir saat elle sür!

Ben de öyle yapmaya başladım. Saat dört civarı bir kitap, bir termos çay, iki simit alıp sahile kadar bir saat gidiyor, bankta kitabımı okuyup çay simit tüketiyor, sonra aynı yoldan eve dönüyordum. Spor yapmak ve her ne kadar sakat da olsam işten uzak kalmak kafamı dağıtmamı sağladı. Artık her gün sahile daha bir şevkle gidiyordum.

Yine bu sahile gittiğim günlerden birinde gözüme bir köpek takıldı. Köpeğin sağ arka bacağı aksıyordu. Köpek beş altı adım atıyor, durup biraz dinleniyor, sonra yürümeye devam ediyordu. Zorlandığı belliydi. Önce köpeği bu hâle getiren pislige bir küfür etmek geldi içimden -ettim de- fakat köpeği bir süre daha izleyince beynimde bir şimşek çaktı. Köpek bir arabanın önüne atlayıp bu dertten kurtulmayı hiç düşünmüş müydü acaba? İlk hafta böğrümüne bir bıçak saplayıp kurtulmayı her şeyden çok istiyordum.

O günden sonra sahile gidip gelişimde daha dikkatli bakmaya başladım. Her yerde böyle canlılar vardı ama bir nedenden vaz geçmemişlerdi. Yüzüm kızardı. Sonuçta başına böyle bir durum gelen ilk ben değildim. Utancım ilhama dönüştü. “Ben de insanlara bu sokak köpeği gibi umut olmalıyım.” Artık sahile giderken yanıma kitap değil defter alıyordum. Bir şeyler yazmak istiyordum, insanlara umut veren bir şeyler.

Öylece bankta oturuyordum o sabah -artık sabahları da gelmeye başlamıştım- yanıma tekerlekli sandalyeli bir kız geldi. Geldiğini fark etmemiştim.

– Ne yazıyorsunuz, diye sordu.

Defteri yüzümün önünden çekip ona baktım.

– Sakat sokak köpeklerini, kanatları delinen kuşları, kaldırımıldaki sarı görme engelli yolları, kısaca bana umut veren her şeyi.

Cevabımı beğenmiş olacak ki gülümsedi. Tanıştık sonra. Onu hiç tanımadığım hâlde önceden tanıyormuşum gibi hissediyordum.

– Yemek yiyelim mi?, diye sordum. Kafasını hızlı hızlı aşağı yukarı salladı. Sahil boyunca “yürümeye” başladık. O etrafa bakıyor; ben ise sanki bulmam gerekeni bulmuş gibi sadece onu izliyordum. Birbirimizi tamamlıyor gibiydik -zaten aşk da birbirini tamamlamak değil midir?

– Fesleğen, dedi.

– Efendim?

– Fesleğen, girelim mi?

Eliyle restoranı işaret etti. Girdikten sonra burası çok tanıdık gelmişti. İçeriden bir garson geldi.

– Ne alırsınız? dedi.

Siparişlerimizi verdik. Garson tekrar geldi.

– Aşçımız sizinle konuşmak istiyor, dedi.

Anlamamıştım ama garsonun peşinden gittim. Garson ya-vaşça kapıyı araladı. Gördüğüm şey karşısında az daha bayılacaktım. Metin sapasağlam karşımdaydı. Gözümden bir damla yaş süzüldü. O an yapabilsem koşup sarılırdım ona.

İşte şimdi hafiflemiştim. İki bacağa karşı iki kanat değil ama iyi bir dost ve daha nice şeyler kazanmıştım. Bulut parçaları olmasa da olsun.

Yazardan

Diri zihinlerimizin içerisinde, dönüp dolaşan kelimelerden bir bütün oluşturmak zor zanaattır. Öyle ki bir roman, bir öykü veyahut bir şiir... Ne yazdığımızın önemi olmadan başlı başına yazmak, müptela bir hastalığın kolları arasına düşmüş aciz kimsenin kendi kendine şifa kapısını aralamasıdır. Yazar, bir nevi kendi dünyasının tanrısıdır. Kendi dünyasının tanrısı olabilmek ise biraz farklılık gerektirir. Teknolojinin gelişmesiyle yenilenen ve değişen bu dünyada, edebiyat geçmişten günümüze köklerini salan, aynı zamanda filizlenmeye devam eden bir meşgaledir. Kapadokya Üniversitesi'nin dördüncüsünü düzenlemiş olduğu öykü yazma yarışması, edebiyatın devamlılığı ve paylaşılması hususunda, edebiyata sunulan bir katkıdır fikrimce. Hayal gücünün sınırsızlığını, sayfalara kelimelerle dökebilmeyi amaç edinmiş geleceğin biz yazarlarına, kendimizi ve sahip olduğumuz yetenekleri göstermek hususunda ayna görevi taşımakta olduğunu düşünüyorum. Yalnızca kendimizin farkına varmak bir kenara dursun, aynı yeteneğe sahip yirmi bir genç kalemin öykülerinin bir kitapta toplanması, farklı coğrafyalardan tek bir amaç doğrultusunda buluşan kişilerin de birbirlerinin farkına varmasına öncülük eder. Ödüleriyle yazmaya teşvik eden bu yarışmanın, düzenlendiği ve düzenleneceği yıllar boyunca edebiyata, kalemi sağlam genç yazarlar armağan ederek farkındalık yaratacağına inanıyor, bu imkânı sunan Kapadokya Üniversitesine kendi adıma teşekkürlerimi sunuyorum.

Beyza Yasmin ERDEM

Adnan Menderes Anadolu Lisesi, İzmir-Karşıyaka

Kırlangıcın Yuva Yaptığı Eve Talih Konar

Beyza Yasmin ERDEM

Yağmur bulutlarının yavaştan memleketi terk ettiği, güneşin ufuğun rahminden doğup bacasından hâlen duman tüttüğü evlerin üzerine yerleştiği, şırıl şırıl akan ırmakların denize dö-küldüğü, uzun yeşil yaprakları arasına pembe çiçeklerin kon-duğu kiraz ağaçları, efil efil esen ılık bahar melteminin, müjde-cisi olduğu en güzel aylar, kapıyı aralamıştı. İki elinin parmak uçlarına kınalar yakmış, dört çocuklu olup beşincisine gebe kalmış Halime Ana, o gün sabah ezanından evvel, bahçelerine girmiş ötüp duran horozların sesine uyanıvermişti. Daha uy-kulu gözlerini ovalamadan ayağına terliklerini geçirmiş, kadife perdelerini aralamış ahşap pencereyi açarak bahçesindeki fi-deleri eşeleyen horozlara ayağındaki terliklerden birini çıkar-tıp atsa da isabet edememiş horozları kaçıraramamıştı. Halime Ana söylene söylene evinin her adımında gıcırdayan merdi-venlerinden dikkatle inmişti. Ne de olsa artık beşinci evladı-nın doğumuna ne kadar kaldığını bilmiyor olsa bile az kal-dığını anlıyordu. Bayram namazına gidecek olan kocası için bakır bir güğüme su doldurmuş, talaşların yeni yeni tutuşmaya başladığı sobanın üzerinde suyun ısınmasını bekliyordu. Eza-nın okunduğu vakit horul horul uyuyan kocasını uyandırmış, ısınan suyu bir leğene döküp kocasının abdest almasını bek-lemişti. Kocası, Halime Ana'nın kocaman olmuş karnını ok-şayıp bayram namazı için yola koyulmuştu. Halime Ana, her

birinin arasında iki yaş olan güzeller güzeli dört kızının alnına buse kondurarak onları uyandırmış, babalarının onlara aldığı bayramlıkları kızlarına giydirmişti. Kızlar, sofrayı hazırlarken Halime Ana, karnında hissettiği sızıyla zor bela sedire uzanmıştı. Alışık olduğu bu sancılar, dişlerini sıkmasına, derin derin nefes almasına sebebiyet verdi, alnından sık sık döken terleri, yazmasının ucuyla silen Halime Ana, en küçük kızlarını yanına çağırdı, bir nefeste:

– Koş komşu teyzelerine haber ver kızçem, kardeşin doğuverecek şimdi!

dediğinde küçük kız koşarak evden çıkmış, etrafta bağırış sesleri yükselmişti. Çok kısa bir süre sonra ellerinde havlular, içinde sıcak su olan güğümlerle bir sürü kadın odanın içine dolmuş Halime Ana’nın başına üşüşmüşlerdi. Onun beşinci evladı dünyaya geldiğinde, doğumuna yardımcı olan kadınlar duraksamış, kenarda sureler okuyan yaşlı kadınlar susmuştu bir anda. Halime Ana onca acının içinde yerinden doğrulmaya çalışsa da kalkamadı, artık rahminde olmayan bebeği diğer dört bebeğine nazaran ağlamıyordu. Perdeleri kapanmış salonda bir kabir sessizliği peyda olmuştu. Halime Ana, evladının içine düşürdüğü korku ateşiyle yanıp tutuşmuştu bir anda, evladının mosmor olmuş bedenini boğazına dolanmış sıkı kordonu gördüğünde birden bayılmıştı olduğu yere. Kadınların bir yarısı bebekle bir yarısı Halime Ana’yla uğraşmaya devam etmişlerdi. Halime Ana, ayıldığında bebeğinin temizlenmiş bir şekilde kundağa sarılmış olduğunu görünce iç rahatlığıyla bir nefes almıştı. Beşinci çocuklarının oğlan olması için kocası dualar etmiş, namazlar kılmış, hayırlar işlemişti. Halime Ana ve kızları ise Hıdırellez gecesinde bir gül

ağacına doğacak olan beşinci evlat için dilek dileyip bağlamışlardı. Tanrı'nın takdiriyle doğan çocuğun oğlan olması tüm aileyi sevindirmişti. Bayram namazından dönen Osman Efendi, doğmuş çocuğunun sevinciyle bir kez daha bayram etmiş, hemencecik kızlarıyla öpüp koklaştıktan sonra karısı ve oğlunun yanına varmıştı. Oğlunun bir ölü gibi doğduğunu öğrendiğinden mütevellit yüreği ağzına gelmiş olsa da şu an iyi olduğu için şükürler etmiş, bayramın üçüncü günü oğlu için kurban kesmişti.

Sükûnet içinde büyüyen İhsan bebek, tüm ailenin gözde-siydi, iri iri zeytin gözleri, kıvrımlı minik burnu ve tombul-luğuyla herkes tarafından seviliyordu. İhsan doğduğu ilk aylarda kollarının ve bacaklarının, atik ve sürekli hâlleri hiç dur durak bilmiyordu, neredeyse hiç ağlamayan İhsan bebek, tüm köylünün böylesine hareketli olarak gördüğü ilk bebektir. Kundağa sarıldığında, uyuduğunda bile hareket hâlinde olan İhsan, birçok kişi tarafından “Oğlan çocuğu bu haylaz olur neticesinde” denilerek normal karşılanıyordu lakin Halime Ana ve Osman Efendi'nin göğsünde şüphe tohumları çoktan ekilmişti. Her geçen gün ise o tohumlara su ve güneş vererek o şüpheleri büyütüyordu. İhsan bebek, hacı hocalara götürülmüş onlar tarafından okunmuş, zemzem suyuyla üç gün üç vakit yıkanmış, muska yapılmışsa da ne fayda, bir süre daha bu hareketliliği olduğu hâlini korumaya devam etmişti.

İhsan bebek bir yaşına girmeden evvel tüm hareketliliği yavaş yavaş azalmıştı. Buna sevinen ana babası aylar sonra gönül rahatlığıyla derin bir nefes alabilmişlerdi lakin bu ferahlık kısa sürmüştü onlar için. İhsan bir yaşına gelmeden vücudunun tüm hareketleri yavaşlamakla beraber kısıtlanmıştı. Sol

kolu hariç hiçbir uzvunu hareket ettiremeyen İhsan, ana babasının yüreğine çok daha büyük bir kuşku düşürmüştü bu sefer. Halime Ana ve Osman Efendi, kızlarını komşulara bırakmış taşı tarağı toplayarak önce vapurla sonra atlı arabalarla günler sürecek o yolculuğa çıkmışlardı. Oğullarını bir hocaya değil bir hekime göstermek niyetindeydiler. Saçlarına aklar düşmüş beyaz önlüklü bir hekim, biricik oğullarına beyin felci teşhisi koymuş, oğullarını bir insandan çok dört ayağı kırılmış bir eniğe benzetmiş ve onları kapı dışarı etmiş, yüzlerce kişinin muayene olmak için beklediği sıradan bir sonraki kişiyi almıştı odasına. Kucağında oğlunu zor taşıyan Halime Ana, sel akıntısına kapılmış kuru bir dal gibi savrulmuştu. Gözlerinden bir fırtına gibi düşen yaşlar oğlunun yüzünü ve kundağını ıslatıyordu. Osman Efendi’nin duruşu dik, yüreği eğriydi. “Bir kumdan kale olsam.” diye geçirdi içinden. “Beni yıkması için bir dalgaya ihtiyaç bile duymazdım, hafifçe esen bir rüzgâr beni tarumar etmeye yeterdi. Şimdi etten kemikten yaratılmış bir mahlukum. Ne bir rüzgâr ne de bir dalga bir yabancıнын ağzından çıkan iki çift söz yıkmaya yetiirmuş beni.” diye düşündüğünde Halime Ana’nın hıçkırık seslerini duymuyordu bile. Osman Efendi yılmadı, kahvehanede konusunu açtığı ahbablarından aldığı tavsiyelerce lokman hekimlere götürdü oğlunu. Bitkisel ilaçlar içirdiye de ne fayda! İhsan’ın tüm işlevleri her yaşında kısıtlanmaya devam etti. Ne yürüyebiliyor ne de konuşabiliyordu. Büyüdükçe anasının kucağından tekerlekli sandalyenin kucağına atıldı, gözleri hep yukarı, boynu hep yan dururdu. Sol kolu hariç hiçbir uzvunu kullanamayan İhsan, tekerlekli sandalyenin üzerinde büyümüş koca delikanlı olmuştu. Halime Ana ve Osman Efendi iki kızını evermiş, iki kızını da mektebe uzaklara göndermişlerdi.

Osman Efendi yıllarca bir vazunun içinde kokusunu ve tazelikliğini yitirmiş bir çiçek gibi evin bir köşesinde yaşlanmıştı. En büyük hayali bir oğlan çocuğuna sahip olmak olan Osman Efendi oğlunun teşhisiyle hüsrana uğramış, tüm ailesiyle manevi bağını koparmış, en sonunda dayanamayarak evini, oğlunu ve karısını terk etmişti. Sis in ardındaki görünmeyen dağ gibi yürekli Halime Ana, kocasının gidişine değil de tekerlekli sandalye ile anasının kucağında zor bela on sekiz yılı deviren oğluna yakınıyordu. Oğlunu askere gönderen analara imrenecek bakar, oğlunu hiç evlendiremeyeceği gelini için çeyiz düzerdi. İnancından taviz vermeyen Halime Ana son zamanlarda yatar kalkar semadaki kara bulutlara bakar “Ey yaradan, bana bunca nimeti verdin de evladıma bir kolu daha niye reva görmedin!” diye yakarıшта bulunur, altları kırışmış gözlerinden akan yaşları oyalı tülbentiyle siler “Bir saman alevi düştü şu huzurdan ırak gönlüme, yandım kavruldum da bir su getirenim olmadı küle dönmüş çölüme.” diye kendi kendine konuşur, kendini daha fazla ağlatırdı. Halime Ana, yıllardan beri uyanmak için ne bir horoza ne de bir ezana ihtiyaç duyardı. Oğlu İhsan’ın inatla kendi kendine binmeye çalıştığı tekerlekli sandalyesine daha elini uzatmadan yataktan devriliverince gelen o kaba sese koşar, oğlunu kucaklardı.

Halime Ana tek başına yattığı çift kişilik yatağında huzursuzca döndü, tan çoktan ağarmış, sabah ezanı okunmuş horozlar bahçeye dadanmış ötüyordu lakin İhsan’dan tık yoktu. “Hayırlar olsun.” diye söylendi. Bir çırpıda kalktı, koşar adımlarla oğlunun yanına indi. Kapıdan içeri girecekken adımları sinsî bir yılan tarafından sarıldı adeta. Adımları bir prangaya vurulmuşçasına ağırlaştı.

– İhsan’ım, dedi.

Gözlerinden yaşlar boşalırken oğlunun boynuna sarıldı. İhsan on sekiz yıldan beri ilk kez sandalyesine kendi başına düşmeden binebilmişti. Sol eliyle sandalyesini pencere kenarına süren İhsan, penceresinin pervazında duran begonvilleri bir şişe suyla suluyordu. Yan duran başıyla, gözüne tarlaya dadanan anasının ektiği hasatları ibikleyen horozlara dikti. Anasının hemen hemen her gün yaptığı ancak isabet ettiremediği o eylemi, o sabah İhsan da yapmıştı. Boş su şişesini fırlatarak horozla isabet ettirmeyi başarmıştı. Halime Ana’nın, kara bulutların birbiriyle çarpıştığı zihninde anılar teker teker peyda oldu. Kocasını Osman Efendi, evi terk ederken İhsan’ın ağlayarak sol koluyla babasının koluna sıkı sıkıya sarıldığı, iki koca yetişkin insanın zor bela kolunu kurtardığı o günü hatırladı. Küçükken ablalarıyla bahçede yakan top oynarken her atışında istisnasız bir ablasını sol koluyla vurduğunu, daha geçen günlerde sinir krizi geçirerek eline geçirdiği en ufak şeylerle duvara asılı çinileri, sehpa üzerinde duran seramik vazoları, bir köşede duran su testisini tek seferde nasıl kırıp döktüğünü hatırladı. “Allah her şeyinden aldı da sol koluna mı verdi yalnızca oğul...” diye geçirdi içinden. Halime Ana hemencecik bahçesine koştu. Üst üste koyduğu aralıklı tuğlaların her birinin üstüne kum dolu şişeleri koydu. Anasının peşinden sol koluyla sandalyesinin tekerini kullanarak çıkan İhsan yüzüne gülümseyen güneşi selamladı önce, ardından ılık bahar melteminin teniyle temas etmesine müsaade etti. Halime Ana, yerden yumru büyüklüğünde çakıl taşları toplamış bir tanesini oğlunun elleri arasına tutuşturmuştu. “Al cancağızım, vur bir şişeyi.” dediğinde, İhsan ağzının içinden sevinç nidalarına benzer sesler çıkartarak sol eliyle ilk şişeyi devirdi. Her atışında Halime Ana oğlunu

hedeflerden biraz daha uzaklaştırdı. İhsan'ın tek bir atışı bile ıskalamadı. Sevinçle oğlunu öpüp koklayan Halime Ana'nın sıcak kolları arasında çırpınan İhsan mutluydu, gülüyordu. Su misali çağlayıp akan günlerde Halime Ana oğlu için kendince bir dart tahtası yapmış, minik oklar hazırlamış, onun için okların ucunu bilemişti. Dart tahtasını bahçesindeki kiraz ağacına asan Halime Ana bir iskemleye oturmuş oğlunun elindeki oklarla ne yapacağını izliyordu. İhsan ilk atışını aşağıya doğru attığı için başarılı olamamıştı. İlk üç atışı onun için hüsrans olsa da anasının zoruyla atmaya devam etmişti. Kimi oklar, dart tahtasının ucunda, kimisi kenarlarda asılı kalmış olsa da artık isabet ettirmeyi başarabiliyordu İhsan. Günleri bir domino taşı gibi haftalara deviren Halime Ana ve İhsan artık bir yay ve ok ile hedef tahtasını vurmaya çalışıyorlardı. İhsan sol eliyle yayı tutuyor, okun yerleştiği makarayı ağızıyla çekerek geriyordu, gözlerini kısarak hedefe kilitlendiğinde, ağzını serbest bırakarak atışını yapıyordu. Geceleri bile eve girmek istemeyen İhsan, uyandığı vakitten uyuduğu vakte kadar atış yapıyordu. Nevruzun kutlanması için şenlikler düzenlenen beldede, farklı alanlarda eğlenceler, yarışmalar düzenleniyordu. Oğlundan onay alan Halime Ana, bir koşu oğlunun adını okçuluk alanında yarışmaya yazdırmaya muhtarın yanına varmıştı. Yirmi bir Mart günü geldiğinde İhsan ve Halime Ana karşılıklı oturmuş birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Evlerinin çatısından gelen ince sese gözlerini çevirdiklerinde çatıya yuva yapmış tüyleri mavisini geceden almış bir kırlangıç görmüşlerdi. Halime Ana gülümsedi. "Kırlangıcın yuva yaptığı eve talih konarmış." Oğluna döndü:

– Bakarsın biz kazanırız cancağızım.

Tüm köylü belli bir alana toplanmıştı. Köy meydanına önce koca koca odunlarla ateş yakmışlar, çoluk çocuk dilek dileyerek ateşin üzerinden atlamıştı. İnsanlar birbirinin kollarına girerek çalan şarkı eşliğinde dans ediyor, yıllanmış şaraplarını yudumlayarak bugünü kutluyorlardı. Okçuluk yarışmasıyla başlayan şenlikte altı yarışmacı yan yana dizilmişti. En solda duran İhsan’a tuhaf gözlerle bakıldığında insanlarda merak uyanmıştı. Her okçu sırayla hedeflerini vurmaya çalışmış, aldıkları puanlarla yerini bir sonraki yarışmacıya bırakmıştı. Son olarak sıra İhsan’a geldiğinde tüm vücudu istem-sizce titreyen İhsan paniklemişti. Halime Ana onun sırma sarı saçlarını okşamış, oğluna hiçbir sorun olmadığını belli eden gözlerle bakmıştı.

İhsan sol eliyle yayı kavradığında okun yerleştiği makarayı ağzıyla sabitledi. Tüm gözler şaşkınlıkla onu izlerken çoğunun kaşları çatılmıştı. İhsan gözüne hedefini kestirdiğinde başını geriye yatırarak yayı gerdi, içinden en sevdiği türkünün en sevdiği kısmına gelene kadar bekledikten sonra ağzını aralayarak oku yaydan fırlattı. Tam da hedeflediği gibi tam ortadan üst üste iki kere vuran İhsan, diğer yarışmacıları eleyip galip geldiğinde zindanında tutsak tuttuğu mutluluk gözyaşlarını serbest bırakarak onu saçlarının arasından öpen yaşlı anasının kalın beline sol koluyla sarıldı. Onu alkışlayan insanlara güldüğünü belli eden sesler çıkartarak el salladığında on sekiz yıllık yaşamında mutlak suretle ilk kez mutlu olduğunu hissetti. Eve geldiğinde en küçük kız kardeşinin ona aldığı defter ve kalemi eline aldı, önce arkasında sobanın içinde odun tutuşturan emektar anasına baktı, ardından önüne döndü. Teybe en sevdiği türkünün kasetini yerleştirip temiz bir sayfa

açtığında günün tarihini atarak sol eliyle anlaşılması zor olarak kaleminin mürekkebini sayfalara döktü:

Ben Pilot olmadan uçmaya çalışan İhsan! Ben insanların imtihan olarak adlandırdıkları İhsan! Ben, bir rüzgâr eşliğinde kaderinin sürüklediği yere doğru savrulan İhsan! Anasının yükü, babasının hüsranı olan İhsan! Tanrının takdirini veyahut tepemize yuva yapan kırlangıcın talihinden nasibini alan İhsan! Ben bugün beni yıllardır kalıplara sığdıran insanlara kalıbımın dışına taşıtığımı gösterdiğim için kendimle gurur duyuyorum. Ben bugün, öykümün başkahramanı olduğum ve olacağım için kendimle gurur duyuyorum. Hayır sayfalara döken gözyaşları değil birer damla, mutluluk yalnızca. Ben İhsan! Bir kırlangıcın talihiyle değil, Tanrı'nın ondan on alıp bir verdiğiyle, bu hayatta, benim için kendi eksenini etrafında dönmeyen bu dünyada, kendi çabasıyla engelini bir nebze olsun aşan İhsan! Kendisiyle gurur duyan, bir kırlangıcın talihine inanmayan bir İhsan...

Yazardan

Bu yarışma süreci belki de verilmiş olan konu dolayısıyla benim için oldukça özeldi. Edebî anlamda şu ana kadar elimden çıkan her öyküde olduğu gibi bu yarışma için yazdığım öyküyü de insanlığa duyduğum sevgide köklendirdim ve yarışma süreci boyunca öykümün köklerinin değer gördüğünü hissettim. “Engel” olarak görülen veya kurgulanan kavramlar ile yola çıktığımızda günümüzün edebî dünyası, her ne kadar gelişmiş ve daha kapsayıcı hâle gelmiş olsa da zaman zaman bizi kısıtlayabiliyor. Ben bu öyküyü yazarken kendimi kısıtlamadım. Engeller ve engelliliği tüm anlamlarıyla keşfetmek için bir alan ve ortam sunulması, benim gibi birçok genç için hem düşünsel hem de edebî bir özgürlük demek.

Öykümde, özellikle “engel” kavramının tarih içerisinde nasıl geliştiğine, üzerinde yaşadığımız toprakların mitolojisine ve insanına ne denli dokunduğuna değinmek istedim. Yazma sürecim boyunca hayatımdaki insanlardan, öğretmenlerimden ve onlar sayesinde okuduğum sayfalardan destek ve ilham aldım. Kendi hayatım ile engelliliğin ne kadar iç içe olduğunu kavradım. Engellilik edebiyatı düşündüğümünden daha zengin, daha etkili ve daha yakındı. Yalnızca bana değil, toplumsal tarihimize ve öykü anlatıcılığını üzerine kurduğumuz en eski öykülerimize, düşündüğümüzden çok daha yakındı. Öykümü yazarken karakterlerimi “engel”leri ile tamamen özdeş veya ayrılmış olarak kurgulamaktan kaçınmamın bir sebebi de bu konu başlığı altında muazzam bir poetika olduğunun

farkına varmamdı. Bu yarışmanın tetiklediği merakın dalgalarını uzunca bir süre hissedeceğime eminim.

Bu öyküyü paylaşabilmem için olanak sağlayan Kapadokya Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümüne teşekkür ederim. Farklılıklarımızın ve bu farklılıklarla özgün etkileşimimizin edebiyat üzerinden keşfedilmesinin teşviği, belki de gençler olarak en çok ihtiyaç duyduğumuz şeylerden biri. Bu öyküyü paylaşmadan önce yazabilmem için bana destek veren edebiyat öğretmenim Ahmet Bey’e de çok teşekkür ederim. Sürekli bir öğrenme süreci içinde olduğum bu dönemlerde böyle fırsatlar yakalamak benim için paha biçilemez.

Gönül Zeynep GÖKULU

İzmir Amerikan Koleji, İzmir-Konak

Kilimanjaro

Gönül Zeynep GÖKULU

Aden, otel odasında yere oturmuş, eski püskü bir radyodan gelen müziği dinliyordu. Otel sahibinin odaların ısıtmalı olduğuna dair ettiği yeminlere rağmen parmak uçları buz kesiyor, usulca çalan şarkıya eşlik eden dudakları titriyordu. Defterinin ucuna iliştirdiği Braille rehberinin kaymamasına özen gösteriyordu ama parmaklarındaki hissiyat kayboldukça ne yazdığını da okuyamaz hâle geliyor, şömine yakmak için istenen yüklü miktarı vermeyi göze alıp alamayacağını sorguluyordu.

“Körlüğümü anlatabilmem için,” diye yazdı.

“Önce gördüklerimden bahsetmem gerekir.”

Durdu, sildi, yeniden başladı.

İçinde fırtınalar kopuyordu üç gündür. Kaunos’u aramayı öğlene ertelemişti, canı lobiye inip de telefonu rica etmek istemiyordu. Kendini Kilimanjaro’nun eteklerine attığından beri yalnızlıktan kavruluyor, onun gibi birinin nasıl olur da gözünü böylesine karartabileceğini sindirmekte zorlanan onca Avrupalı turistin arasında kendini de aşılacak bir dağ gibi hissediyordu. Daha ilk günden kara camlı güneş gözlüğünü kutusuna terk etmiş, ensesinde hissettiği bakışlara bulutlu gözleriyle karşılık vermeye başlamıştı. Hiç bitmeyen bir savaştı.

Küçükken gözlüklerini çıkarmazdı. Yedisindeyken annesi pazardan elinde kıpkırmızı plastik bir çerçeve ile dönmüş,

Aden’in elini aynalı camların üzerinde dolaştırmıştı. Yakında ilkokula başlayacaktı, özel bir okula, kuzenlerinin gittiğinden çok daha uzakta.

– Öbür çocuklar gözlerini görürlerse korkar, demişti annesi. Nasıl bakacaklarını bilmiyorlar çünkü senin gibi değiller.

Aden de korkmuştu ama söyleyememişti annesine. İki ay sonra kasımda okulun müdürüyle görüşmeye dayısının römorkunda kucak kucağa gitmişlerdi ve gözlük o gece şakaklarında iz bırakmıştı.

– Görme engelli öğrencilerimiz için programlarımız elbette mevcut, demişti müdür görüşmeye girdiklerinde. Yüzde kaçlık bir körlükten söz ediyoruz? Hâlâ rüya görüyor musun? Raporunuz var mı? Bir hikâyen var mı?

– Kör değil o, diyerek itiraz etmişti annesi.

Soğuktan çentik çentik olmuş dudakları adamın karşısında şevkle ayrılmıştı ilk defa.

– Gök birdenbire yarıldı üstümüze, anlarsınız, meleklerin göz yaşları da damlayıverdi yavrumun gözlerine! Ondan böyledir.

– Hayır, demişti Aden.

Buğulu gözleri birer kuyu, küçük esmer elleri beyaz bastonunu sımsıkı sarmıştı. Büyük bir ihanete uğramıştı sanki.

– Anne, yine yanlış anlatıyorsun, hep yalan söylüyorsun!

Oysaki annesi gerçekten bir melek görmüştü, ağlıyordu, küçük bacakları boşluğu tekmeleyerek. Defalarca görmüştü onu ve sonunda yaka paça çıkarmıştı meleği rüyasından. İşte, ellerinin altındaydı oğlu, yalan değildi.

O sırada, lobide bir telefon çaldı. Kravatını ciddiyetle düzelden resepsiyonist, ahizeyi kaldırdı.

– Selamünaleyküm!

Boğuk bir ses genç adamı kapının ardından dürttü.

– Telefon, efendim. Bay Kaunos rica etti.

Aden defterin elinden sıyrılmasına izin verdi. Bastonu onu “hazır ol”da bekliyormuş gibi avcuna ilişti, merdivenler tabanlarına yetişti. Eski dostunu ne denli özlediğinin farkındaydı, özlemi ısıttı onu.

– Alo?

İlk tanıştıklarında, Kaunos bir lav denizi idi. Teninin altında fokur fokur kaynar, bir saniye bile olsun yerinde duramazdı. Aden’in şakaklarına acıyana kadar bastırır, derdinin işte tam burada olduğunu söylerdi. Değildi oysaki, derdi başkaydı.

Kaunos doğduğunda, kimse ne olduğunu çözememişti. Nur topu gibi kızlarını, bekleyen çifte teslim etmek için onu kucaklayan doktorlar çaresizce birbirlerine bakakalmıştı. Babasının kulağına birkaç kelime fısıldanmış, arada kalmış bu bebeğe bir kefen hazırlanmıştı. Kaunos ağlamamıştı bile. Babası onu şefkatle sarmış, yumuşak göğsünün ortasına ağır bir muska ilıştirmiş ve bebeği Akdeniz’e salıvermişti. Ama deniz merhametliydi. Ciğerlerini gıcıklayan tuzlu suyu tadınca bir çığlık kopmuştu Kaunos’tan ve gerisin geri itmişti Akdeniz Kaunos’u babasının kucağına, belki de insanlığın bahardan daha tutarsız olduğunu bilerek.

Çok sonra, bir akşamüstü Bolkar Dağları’nda öğrenecekti genç adam arkadaşının başına gelenleri.

– Yine de dünyadan korkmuyor musun?

Aden merakla yanındaki oğlana yaklaşmış ve parmak uçlarını göğüs kafesine bastırmıştı. Başka bir şey sormak aklına gelmemişti. (Oysa hâlâ rüya görüp görmediğini sorabilirdi ya da yüzde kaç anormal olduğunu.) Muskanın Kaunos’ta bıraktığı izi hissetmek ister gibiydi.

– Dünyanın en tepesindeyiz ve sen gerçekten korkmuyor musun?

– Hayır, demişti Kaunos.

Dünyanın en tepesinde değillerdi. Torosların bile en tepesinde değillerdi. Ama Aden’in ciğerlerine dolan saf hava, onu tatmin etmeye yetmiş de artmıştı. Buradan gözükmeyen hiçbir şey yoktu. Bütün Çukurova ayaklarının altına serilmişti nihayetinde. Öğrenmek istediği tüm sırlar açıktaydı. “Hiçbir şeyden korkmuyorum.”

“Onyıllar” sonra Aden, tırnaklarıyla bembeyaz mezar taşının üzerinde de aynı kelimeleri okuyacaktı. Kulağını yere dayayıp arkadaşının ciğerlerindeki suyu içitmeye çalışacak, yalnızca yakınlardaki bir gölün geleğini duyacaktı. Akdeniz’e küsecekti bu kez büsbütün. “Ne de olsa kör ozanların küskünlükleri en eski öykülerden değil midir Homeros’tan bu yana?”

Aralarında körlüğün tam tersi bir an yaşanmıştı bir kere, ki bu anlar nadirdir, ve ikisi de görüldüklerini o an kavrayabilmişti. Okulun kapıları ardında kayboluyor, insan içinde de olsa olsa göze batıyorlardı. Görülmek taze bir nefesti gerçekten, yaşamaya değer bir duyguydu bu iki ucubeleştirilmiş beenden için.

– Kilimanjaro’nun uykuda bir yanardağ olduğunu biliyor muydun?

Kaunos, beş bin kilometre ötede arka ayakları üzerine kılınmış sandalyesini sertçe yere çarptı.

– Her an patlayabilir. Ben gelmeden patlarsa...

– Sen gelsen de patlamayacak, dedi Aden.

– Nereden biliyorsun?

– Bilmediğimi nereden biliyorsun? Belki de duyuyorumdur. Magmayı yani.

Genç adam gülümsedi:

– Üç gündür yerde yatıyorum. Patlayacak olsa hissederdim.

– Gerçekten mi?

Aden cevap vermedi. Çocukken bir keresinde kulağını yere dayayıp dünyanın içini görmeye çalışmıştı. Sonra da ıslak çamurdan bir dünya daha yapmaya uğraşmış, gururla annesine gösterdiğinde annesi:

– Ne güzel bir heykel, demişti. Bir dahakine de beni yaparsın, olmaz mı?

Aden tesadüfi otoportresini toprağa geri yağarmıştı bütün akşam. Yalnızca dünyayı görmek istemişti.

– İki güne oradayım, dedi.

Kaunos sessizliğe aldırmayarak,

– Beni bekle.

Aden bekledi. Akşam yemeğinde sadece çay içti ve sonra kahvaltıda bir dilim ekmek ve reçel yedi, sonraki akşam yemeğinde ise defterine kelime kelime öyküsünü işlemek için odasında kaldı. “Engelli olan ben değilim.” yazdı hiddetle. “Çürük kaldırım taşları ve cahilliğin dumanı beni engelliyor. Yakılan kitaplarda öykümü okuyamadığınız için beni

yabancı sayıyorsunuz.” Durdu, sildi, yeniden başladı. Normal bir adam gibi yazmasını istiyorlardı, en azından öyle olmak istiyormuş gibi.

– Nasıl desem? demişti bir acente temsilcisi birkaç yıl önce.

Kötü bir tat almışçasına yüzünü buruşturmuştu, sırf Aden göremediğinden:

– Yazdığınız şeyler okuyucuda körlük isteği uyandırıyor. Bir yandan da çok yumuşak bir dil kullanmışsınız; kendimi âşık gibi hissediyorum.

Yazdıklarını Kaunos gelince ona okutup el yazısına çevirtmek istiyordu, sonra basımevine göndermek için hazırlıklara başlayacaktı. Basımevinde de bir arkadaş Kaunos’un yazısını yeniden yazacak, damıtılmış öyküyü patronuna gönderecekti. Patron, öyküye ekli olan Braille baskı makinesini kullanma dilekçesini hiç görmemiş gibi çöpe atacaktı ve Aden kendi sesini yalnız Kaunos’tan duyabilecekti. Yine de yazdı, bekledi.

Telefon bir kez daha çaldığında Aden yolculuk için eşyalarını topluyordu. Tırmanış ipi, karabina, matara, el ısıtıcıları, Kaunos’un çizim defteri, bir paket sakız...Geniş geniş sırtıtarak lobiye indi. Eski dostunun yanında getirdiği yanık sandal ağacı kokusu çoktan koridoru kaplamıştı. Kaunos, aceleyle sırt çantasından bir kasetçalar çıkardı, kulaklıkları Aden’e verdi:

– Dinle, dedi. “Etna Dağı.”

Aden, kaseti nereden bulduğunu sormaya fırsat bulamadı. Yanardağın sesi, iliklerine kadar işledi. “Belki de otel lobisinde buluşmak iyi bir fikir değildi.” diye düşündü oracıkta öylece dururken. Yamaçtan aşağı akan lavın damarlarında aktığını

hayal etti. Duymaması gereken bir şeyi dinliyordu sanki ve gerçekten görmemesi gereken bir şeyi görüyordu. Yutkundu.

– Kaunos, kes şunu.

Kulaklıkların yokluğunda hissettiği boşluğun şiddeti Mercalli ölçeğiyle ölçülebilirdi.

– Duyman gerekiyordu, dedi Kaunos.

– Ben gördüm ama duymadım, fazla uyarıcı. Senin duyman gerekiyordu.

– Sadece tırmanmak istediğimi biliyorsun, dedi Aden.

Gülümsedi:

– Daha fazlasına ihtiyacım yok.

– Tırmanalım o zaman.

Kayalar sağladı. Aden’i ellerinden tuttular. Kaunos ile bir iki saat tırmanıp bulabildikleri her kovukta dinlendiler, durdukları yerde boşuna nefeslerini harcadıklarını bilerek ılık çalılıp şarkı söylediler. Kaunos geçtikleri yollarda gördüğü ilginç şekilleri defterine çiziyor, bir yandan da Aden’e anlatıyordu:

– Senin gibi incecik bir kabuk, diyordu. Sana benzeyen bir volkan konisi. Andezitler aynı gözlerin.

Arada bir geçen bir grup dağcı durup onlarla oturuyor, havadan sudan ve sonra da Aden’den konuşuluyordu. Aden bu konuşmaları büyük bir zevkle yarıda kesiyor, dağcılara bir kitap yazdığını anlatıyor ve yabancı ülkelere aldıkları kaynakların yeterli olup olmadığını sorguluyordu. “Görünürlük özgürlüğe atılan bir adımdır.” diye okudu. Engelli bir insanı devlet dairelerinde görmenizle Kilimanjaro’ya tırmanırken görmeniz arasında tek fark, Kilimanjaro’da olmanın daha kolay olmasıdır.

– Anlıyorsunuzdur, diyerek araya girdi Kaunos.

– Ben zihinsel engelli sayıldığım için devletten maddi destek alıyorum. Bundan yüz yıl önce çoktan ölmüştüm bile.

Ağzıyla bir tüfek sesi çıkardı. Fazlasıyla çocukça, fazlasıyla gerçekçiydi. Aden irkildi.

– Bundan iki bin yıl önce ise en iyi kahinlerden biriydim. Engeller, sosyal kurgular. Her an değişiyor.

Gözler Aden’e döndü.

– Bana bakmayın, dedi genç adam.

– Ben kör olsam da olmasam da insanlar benden korkardı.

– İşte bu!

Kaunos gülümsedi:

– Karşınızda dünyanın en güzel canavarı!

Misafirleri yanlarından ayrıldığında Kaunos’un yankısında epey oturdular. Altlarındaki kayadan eski bir serinlik, kar pantolonlarını delip geçmeye başladığında yola devam etmeye karar verdiler. Aden tüm yol boyunca sadece burada hâlâ yerliler yaşarken dağın nasıl görüldüğünü merak etti. Güneş hâlâ tepedeydi. Aşağı baktıklarında kilometrelerce ötede tarlaları işleyen işçiler, sokaklarda tezgâh açmış seyyar satıcılar görülebiliyordu. Bir evin gölgesinde parlak desenli kumaşlara bürünmüş iki kadın sohbet ediyorlardı. O kadar yakınlardı ki birbirine karışan iki kaleydoskop gibilerdi. Kaunos anlattı Aden’e hepsini. Sonra durdu, utanmış gibi gözlerini kaçırdı oradan. Kadınlar da görüldüklerini sezmiş gibi uçtular katlanıp. Aden ne olduğunu sormadı.

– Keşke, dedi Kaunos’a dönmeden.

– Aşkın eline de baston verebilsek.

Tırmanmaya devam ettiler. İlerledikçe nefesleri kesiliyor, hava ciğerlerinde genişliyordu o soğukta bile. Kaunos'un yönergeleri rüzgâra bulandı giderek, sonra da buzullara ve sonunda Aden'e ulaştı. Tepeye varmışlardı. Henüz akşamüstü olmasına rağmen yıldızlar görülüyordu.

- Venüs de orada, diye bildirdi Kaunos hemen.
- Çok parlak! Soğuk ateş gibi, orada!

Aden'in zihninde süpernovalar patlak veriyordu. Bir başkasının şeytanını düşündü, gökten düşüşü, kanatsız kalan melekleri... “Venüs'ten kopmak ne vermişti ona?” Lucifer'i bir tekerlekli sandalyede hayal etti; şekilsiz, yakışıklı ve cennette rampa olmadığına şikâyet ederken. Güldü. Kaunos duymadı hiçbirini. Rüzgâr dokundu ona. Tüm dünyanın üflediği bir nefes bile daha güçlü olamazdı Kilimanjaro'nun havasından.

- Dünyanın en tepesindeyiz, dedi genç adam, nefes nefese.
- Çok güzel.
- Evet.

Kaunos insanlara bakıyordu. Sessizce çömeldi, yüz üstü yere uzandı. Aşağı indiklerinde kimseye buradan baktığı kadar güvenle bakmayacaktı. Aylardır ilk defa dünyayla göz göze geldi.

- Güzeller. Seviyorum.
- Dağı kastetmiştim.

Aden sıırttı. Parmak uçlarıyla Kaunos'u yokladı, diğer oğlanın göğsündeki küçük maarın yere değdiği yerden destek alıp kendini de kara bıraktı.

– İnsanlık da orojenez gibi bir şeyden doğmuştur belki de. Göğün orojenezi. Ondan bu kadar farklıyızdır; farklı aşamalardayızdır yani.

– Yine saçmalıyorsun. Sanki bitmeden doğmuşuz gibi konuşma, dedi Kaunos.

– Enki ile Ninmah’ı tanır mısın?

– Hayır. Arkadaşların mı?

– İlk sanatçılar.

Kaunos karı eşeledi, bir avuç toprak bulana kadar. Aden’in elini aldı, parmaklarına sürdü ıslak toprağı:

– Derler ki bir gün şarabı fazla kaçırmışlar. Sarhoşken de insan âşık olmak ister ya, sevmek için hepsi birbirinden farklı yedi insan yaratmışlar. Topraktan, herkes gibi. Bizim insanlığımız da bir sarhoşluk, yani. Nazım Hikmet demiş ya...

– Ne ayılınıyor ne ayılınabiliyor ne ayılmak isteniyor. Sevimlik için yaratılmışlar.

– Sevmişler mi?

– Hayır.

– Ama sen seviyorsun onları.

– Güzeller. Seviyorum.

Zaman saçlarını okşadı güneş battıkça. Ama onlar öylece durdu, zamansızlığı düşünüyordu ikisi de. Kemiklere kadar işlemiş yontma koltuk değneklerini, kaynaşmış bir uyluk kemiğini, cenin pozisyonunda gömülmüş bir genç adamın ismini sayıkladılar. Dünya güzeldi ve denizler merhametli, iki arkadaş da üstündelerdi hepsinin. Hayata mâni olan hiçbir şey yoktu. Zamansızlık yoktu. Her şey zamandaydı. Her şey erişilebilirdi.

Güneş batmaya yeltenince Kaunos çadırı kurmak için yerinden kalktı. Arkasında bıraktığı boşluk kesifti. “Deniz seviyesinde de herkes bu kadar fazla şey hissediyor mu acaba?”

diye düşündü Aden. Ötekiliğin getirdiği tuhaf çarpıntı bir bıçak gibi geçti o anın ortasından, Aden'i ıskaladı.

– O da neydi? diye sordu Kaunos.

– Hiç.

Aden, küçük uçurumdan aşağı uzanmaya devam etti. Dudaklarını kara bastırdı, beş bin sekiz yüz metre aşağıda onları bekleyenleri düşündü.

– Benim için bir şey yazabilir misin?

Ve Kaunos yazdı:

Körlüğümü anlayabilmeniz için önce gördüklerimi anlamalısınız.

Yazardan

Değerli yarışma jürilerine ve emeği geçen herkese,

Kapadokya Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünün düzenlediği “Engelsiz Kurgular” temalı öykü yazma yarışmasına katılma kararı aldığımda aslında yarışma teması olan “engel ve engelsizlik” kavramlarını zihnimde yeniden şekillendirme imkânı buldum. Takdir edersiniz ki engel veya engelsizlik kavramlarından bahsettiğimizde zihnimizde ilk canlanan zihinsel veyahut fiziksel engel üzerine bir düşünce oluyor. Bu yarışma vasıtasıyla aslında engel kavramını sadece bu pencereden değerlendiremeyeceğimi fark ettim. Akabinde birçok alt başlığın olduğunu ve benim engel olarak görmediğim birçok konunun aslında bir engel potansiyeli taşıdığını gördüm. Buradan da yola çıkarak kişilerin birbiri ve toplumsal roller hakkındaki ön yargıların, birer engel niteliğinde olduğu bir öykü kaleme almak istedim. Yarışmada emeği geçen herkese teşekkür eder, bu şekilde nice güzel yarışmalar düzenlemelelerini temenni ederim.

Ayşegül YILDIRIM

*Hüma Hatun Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi,
Kastamonu-Merkez*

Dilenci

Ayşegül YILDIRIM

Gökyüzü kavuni inin en koyu tonuna bürünmüş, Bozdoğan Kemerî'nin etrafında uçuşan serçeler sisli İstanbul sabahının belli belirsiz görünen manzarasını izlemek istercesine kemerin en u  noktalarına konmak için sanki birbirleriyle yarışıyorlardı. Bazen kuş olmak isterdim. İçten içe kıskanırdım onları. “En güzel manzaraları izleyen hep kuşlar değiller miydi?” Neticede iki ayaklı, iki gözlü, iki kollu bir insandım. “Ne olurdu yani benim de kanatlarım olsaydı? Ah ne saçmalıyorum! Kanatlı insan mı olurmuş yahu?” Tekrar su kemerinin en u  noktalarına konan ser elere kasketimin izin verdiği ölçüde bakıp ellerimi birbirine vurarak kuşların korkmasını sağlıyorum. Bir türlü toparlayamadığım düşüncelerim gibi serçeler de sağa sola dağılıp u uşuyorlar. Kimileri ismini bir türlü hafızamda tutamadığım ağaca konuyor kimileri ise kemerin etrafında bir tur attıktan sonra bir bulutun içine saklanarak Karak  ye doğru uçup gözden kayboluyorlardı. Havaların soğuduğunu düşlerimin birbirine çarpmaya başladığında anladım. Elimde  zen-sizce tuttuğum battaniyeyi omuzlarıma doğru atarak üşüyen bedenimi iyice sarmalayıp günü geçireceğim kaldırım kenarını uzaktan gözlerimle süzerek beğeniyorum. “O da ne  yle?” Plak ının dükkanına yansıyan görüntümü, cama bir yaklaşıp bir uzaklaşarak seyrediyorum; kasketimin altındaki bembeyaz sa lar, burnumun kenarında gün geçtikçe büyüyen ur,

kirpiksiz gözler ve yüzümün yarısını kaplayan doğum lekesini görünce gözlerimi camdan kaçırıyor, temkinli adımlarla oturacağım kaldırıma doğru yürümeye başlıyorum. Bozdoğan Kemerî'nin hemen bitişiğine oturup sarımtırak mendilimi de önüme açarak müphem bir bakışla gelip geçen insanların suretlerine, sağ elimi semaya doğru açarak bakıyorum. Aslında yanımdan hep şuursuzca geçip giden insanların hayatlarını merak etmişimdir. Nereli olduklarını, hangi işle meşgul olduklarını, isimlerini... He, şu kaldırımda oturan ayakkabı boyacısı hariç! Uyuz oluyorum, şu sıska boyacıya. Geçenlerde önüme üç kuruş para atan kırmızı paltolu kadının biri:

– Şu karşıdaki aksak boyacıdan utan! Elin ayağın tutuyor mübarek, git bir işe gir de alın terinle para kazan! diye azarlayıp kıcı kırık boyacıyla beni karşılaştırmamasından dolayı bir türlü sevememiştim, kara oğlanı.

Dilencilik bir meslekti kanımca. Akşama kadar soğuk kaldırım kenarında oturuyor ve bütün gün “Allah rızası için sadaka” diye cümleyi tekrar etmekten dilim damağım kuruyordu. “Uzaktan bakınca siz dilenciliği kolay iş mi sandınız?” Kaldığım barakaya bile kira ödüyordum. Zamanında İstanbul'un taşı toprağı altın diyerek göç etmiştik memleketten. “Ne altın ama!” O altın toprak hem anamı hem de babamı benden alıvermişti. Rutubetli bir sonbahar sabahında el ele ölü bulmuştum. Neden ölü bulunduklarını anlatmak istemiyorum zaten hâlîm de yok. Kaldığım barakadan bugün kapı dışı edilmiştim. Zihnîm de İstanbul'un sokakları gibi karmakarışık. Tıpkı bir deli gibi sırtımda battaniyemle dolaşıyordum. “Olur da bir gün yolunuz Atatürk Bulvarı'na düşerse benden korkmayınız

olur mu?” Karşı kaldırımında oturan boyacının sevimsiz sesiyle daldığım hülyalardan bir an olsun ayrılıp irkiliyorum.

– Siftah var mı? Sömür bakalım insanların duygularını, dedi elini hafifçe sağa sola sallayarak.

Boyacının cılız ve kapkara ellerine bakarak başımı sinirle çevirdim. İnat olsun diye sesimi daha da yükselterek dilenmeye başladım. Yarım saat sonra mendilimin bir ekmek alacak kadar madeni parayla dolduğunu görünce paraların yarısını mendilden aldım ve ceketimin iç cebine koydum. Mendildeki paraların çok olduğunu görenler yanımdan hızlıca geçip gidiyorlardı. Her mesleğin bir numarası vardı, bu da benim numaramdı. Kızmayın bana, babamdan kalan mesleği sürdürüyorum. Ben de fiyakalı bir işe sahip olmak isterdim ama hayat herkese yaşamı aynı bardaktan sunmuyordu.

Eminönü tarafından Unkapanı’na doğru yaklaşan turuncu Anadol’dan gelen müziğin sesini duymak için kulaklarımı sesin geldiği yöne çevirdim:

Sana kıymet veren mi var, sana kıymet veren mi var?/Unuttun dertten zevk almayı, unuttun dertten zevk almayı./Seni ancak seven anlar, seni ancak seven anlar...

Şarkının sözlerine yakalayabildiğim yerden kendimce eşlik etmeye çalışıyor, yanımdan geçen simit satıcısına:

– Kim söylüyor? diye soruyorum.

Omuzlarını dikleştirip:

– Bilmiyor musun? diyor küçümser bir ses tonuyla.

Başımı sağa sola hafifçe sallıyorum. Elini beline götürüp:

– Bunda bilmeyecek ne var? Orhan Gencebay’ın yeni çıkan şarkısı, Vazgeç Gönlüm, diyor gevrek gülererek.

Bir süre “Gencebay” diye tekrar edip zihnimin gerisinden getirdiğim anıya gülümsüyorum. Birden zihnimde yanan ışıkla ilkokul arkadaşımın şarkısına aklımda kalan mısraları sessizce tekrar ederek gülümsüyorum...

Uzun bir süre sesimi çıkarmadan boynumu eğerek gözlerimi önümde duran mendile dikey, hafızamın en ücra köşesinden getirdiğim anıları düşünüyorum. İki saat sonra madeni paraların yerini kâğıt paralar da alıyor. Hızlıca dolan mendilime büyük bir şaşkınlık içinde bakarken uzun boylu, gri kabanlı olan adam yanındaki memur kılıklı adama,

– Var mı sende bozukluk? Dilsiz galiba yüzüme bön bön bakıp duruyor. Vah zavallı! dedi elleriyle kabanın cebini karıştırırken.

Adamın sözlerinden anlıyorum ki paraların birdenbire çoğalmasının büyü bir uyuntu gibi hiç konuşmadan insanlara yalvararak dilenmeden öylece bezgince oturmamdandı. Mesleğimde kırk yılımı dolduruyorum ama bugün yeni bir şey daha öğrenmiştim. Bundan sonra mendilimi açıp hiçbir şey demeden öylece oturacaktım. Demek ki insanlar dilenci sıfatına layık olmam için illa bir kusurumun olması gerektiğini düşünüyorlardı. Gökyüzü kararınca kadar çıtımı bile çıkartmadan öylece oturdum. Bir haftalık yiyecek ihtiyacımı karşılayacak paraya sahiptim.

Dolunay, Bozdoğan Kemerî’ni aydınlatmaya başladığında battaniyeme sarılıp yatacak yer aramak için Eminönü’ne doğru yürümeye başladım. Yanıp yanıp sönen sokak lambalarını, caddelerden tek geçen otomobilleri, kimsesiz caddeleri, kepenklerini kapatan dükkânları seyrederken birden gözüm kara oğlana takıldı. Boyadan simsiyah olan elleri, havanın kararmaya

başlamasıyla birlikte iyice fark edilemez olmuştu. Bir eliyle boya sandığını tutuyor diğer eliyle ise rüzgârdan açılan şapkasını örtmeye çalışıyordu. Onu gözden kaybetmemek için hızlı yürümeye başladım. Bir ara arkasına bakar gibi oldu ama rüzgâr ve aksak ayağı ona izin vermiyor, bir sağa bir sola doğru kara oğlanın bedenini sarsıyordu. Bu hâliyle bir meyhaneden zil zurna sarhoş olarak çıkan, evinin yolunu zoraki bulmaya çalışan, ayyaş bir adama benziyordu. Gözlerimi kısarak kara oğlanı karanlığın el verdiği ölçüde izliyordum. Yaşadığı evini, anasını ve babasını çok merak ediyordum. Hem belki beni de evine misafir olarak davet ederdi. “Tamam, birbirimizi sevmezdik ama evsiz barksız bir adamı da sokakta yatırmazdı ya!” Kimseye bir zararı olmayan, karşı kaldırımda oturup fötr şapkalı ve uzun boylu beyefendilerin ayakkabılarını boyayan, zengin zümrelerin “Para üstü kalsın.” lafına minnet etmeyen bir tipti. Merhametliydi de kanımca. Geçenlerde karşıdan karşıya geçmeye çalışan yavru kedinin ezilip her bir zerresi caddeye saçıldığında âdeta bir çocuk gibi hüngür hüngür ağladığında anlamıştım. “Beni de bu soğukta dışarıda bırakmazdı ya!” Kim bilir belki de anası cayır cayır yanan sobanın üzerinde oğluna tarhana çorbası pişiriyordur. Ah, şimdi hayal edince tarhana çorbasının enfes kokusu burnuma çalınmıştı. Kara oğlan beklenmedik bir hamle yaparak Süleymaniye Cami’nin avlusuna doğru yürümeye başladı. Sokağın köşesini dönünce arkasına doğru bakarak etrafını kolaçan ettiği zaman görünmek istemediğimden gövdesi epeyce kalın bir ağacın arkasına saklandım. Bu saatte camiye neden geldiği konusunda müthiş bir merak duyuyordum. Avluya doğru girdiğinde saklandığım ağacın arkasından çıkarak kara oğlana yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. Kara oğlana yaklaştığımda onun ne

yapacağını nefesimi tutarak izlemeye başladım. İlk önce boyalı ellerini şadırvanda yıkadıktan sonra tahta boya kutusunun içinden çıkardığı şilteyi şadırvanın önüne serdi. Ardından yine etrafına bakınmaya başladığı anda süratle caddenin köşesine saklandım. Bu hâlimle tıpkı gizlice toprağı eşeleyip çiftçiye yakalanmamak için eşelediği toprağa geri kaçan köstebeği andırıyordum. Sokağın başından gelen köpek sürülerini görünce kalbim bir tokmak gibi göğsüme vurmaya başlamıştı. En önde bana doğru gelen kahverengi köpeği görünce titremeye başladım; kulakları geriye doğru çekik, kuyruğu dik, boyun tüyleri ise kabarıktı. Hırıltılı sesler çıkararak gözlerini gözlerime sabitlemişti. Ne yapacağımı bilemez hâlde sağuma soluma bakarak uzanabileceğim bir yerde taş var mı diye baktım. “Lanet olsun!” Hiçbir yerde köpeklere atabileceğim bir taş yoktu. Bir hışımla kendimi avluya attım. Artık kara oğlanın beni görmesi umurumda bile değildi. En azından ölümüm köpek sürüsünün elinden olmamalıydı. “Canımdan kıymetli ne vardı ki bu dünyada?”

Avluya girdiğimde başımı gökyüzüne doğru kaldırarak minareleri saymaya başladım; bir, iki, üç ve dört. Kubbenin etrafına doğru baktığımda içi boş küpleri görünce birden babamın sözleri aklıma gelmişti.

– Mimar Sinan, caminin seslerinin daha iyi duyulması için yapmıştı oğlum, demişti.

Ardından bütün günün hasılatını sayarken eklemişti:

– Bir de yakından görmek nasip olsa. Hem orda dilenince çok para veriyorlarmış, demişti.

Şimdi babamın görmek isteyip de göremediği camiye babamın gözlerinden bakıyordum. Yerimi değiştirecektim, yarın

caminin önünden dilenmeye karar vermiştim. Şadırvanın etrafında dönerek kara oğlanı aramaya başladım. Şilteyi serdiği yerde yoktu. İçimi tarifsiz bir ürperti kaplamıştı. Sabah vakti camiye tek başıma gelsem korkmazdım elbet ama akşam zifiri karanlığında geldiğim için korkmaya başlamıştım. “Hem kara oğlan neredeydi?” Avlunun içini dolaşmaya başladım. En dip köşede kendini iyice sarmalamış, hırıltılı nefes alarak uyuyan kara oğlanı görünce içim hafiflemişti. Demek ki o da benim gibi yapayalnızdı. Birdenbire göğsümde dayanılamayacak bir ağrı hissettim. Ellerimi yumruk yaparak sanki acımı başka yöne çekmek istercesine tırnaklarımı nasırlı avcuma olağanca gücümle bastırdım. Sanki derin bir nefes alsam ölecekmişim gibi hissediyordum. Elimi göğsüme hafif hafif vurarak kesik kesik nefes alıp verdim. Biraz olsun ağrım dinmişti. Rüzgârlı havaların azametine maruz kalmıştım ya da bütün suç soğuk kaldırım taşlarındaydı.

Hava iyice zifiri karanlık olmuştu. Dolunay da olmasa yerde yatan kara oğlanı göremeyecektim. Uzun bir süre şadırvanın köşesine oturup öylece gökyüzünü, camiyi ve kara oğlanı seyrettim. Acaba saat kaçtı? Kolumda ya da caminin herhangi bir köşesinde saat olsaydı, ben de bilirdim zaman kavramını. “Aman bence gereksiz bir şeydi!” Modern insanları tıpkı bir makine gibi düzene sokmak için uydurulmuş bir kavramdı. Bana göre zaman: İnsanlara komut veren en üst rütbeli komutandı. Ben ise o emirlere uymak istemeyen bir yelkovandım. O yüzden saatin kaç olduğu zerre umurumda değildi. Boş bulunup saati merak ettiğim için bir süre kendime kızdım. Zaman kavramının işlemediği, insanların yemek yeme ihtiyacı duymadığı, ağlamadığı, sabah erken kalkmak zorunda olmadığı bir dünya olmalıydı.

Gün aymaya başlayınca kadar uyuyamadım, gece boyunca zihnimde dönüp duran tilkileri kovup durdum. Bir ara içim geçmiş olacak ki avludan gelen seslere uyandım. Gözlerimi aralayarak ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Telaşlı bir kalabalık vardı, avlunun içerisinde yankılanan “Ölmüş mü?” diye birbirine soran insanlara müphem bir bakış attım. Ellerimle yerden destek alarak şadırvanın en uç kısmına doğru yürümeye başladım. Henüz uyanmamış zihnim birden uyanmış olacak ki

– Kara oğlan kara oğlan! diye koşmaya başladım.

Avludaki gürültü sesimi boğuyordu. Uç kısımda toplanan kalabalığı ellerimle itekleyerek kara oğlana ulaştım. Yerde hareketsiz bir biçimde yüzükoyun yatıyordu fakat gözleri açıktı. Göz kapaklarını kırıştırmıyor, göğsü inip inip kalkmıyordu. Ölmüştü. Dizlerimin üstüne çökerek ağlamaya başladım. İnsan sevmediği birisi için ağlar mıydı? “Seviyormuşum be kara oğlan seni. Sen de herkes gibi neden gittin, neden?” İçimde bir yerlerde derin bir boşluk oluşmuştu. Sanki damarlarımda kan yerine sızı dolaşıyordu. Omzuma dokunan el:

– Kardeşin miydi? dedi.

Ağlamaktan kanlanmış gözlerimi yaşlı adamın donuk gözlerine dikerek:

– Kardeşimdi, dedim sessizce...

Yazardan

Yarışmayı öğrendiğim anda aklımdan yüzlerce konu geçti. Ne çok şey vardı hayatımıza, mutluluğumuza, yaşamımıza engel olabilecek. Bunlardan hangisini seçmeliydim? Ne ile başlamak ne ile bitirmeliydim? Engel olarak görülen yüzlerce şeyden hangisini nasıl öykülemeliydim? Aklımdan geçen yüzlerce kelimenin kâğıda dökülmesi ile daha çok şey yazmak daha çok şey anlatmak istiyordum. Sanki yıllardır bu anı bekliyormuşçasına akıyordu cümlelerim kalbimden kâğıdıma. Yazdıkça aslında bir şeylerin de farkına varıyordum. Çevreme bakıyordum. Ama bakmak değildi bu. Sadece bakmak değil. Ben artık görüyordum. Birisine baktığımda kalbini görebiliyordum. Öyküme başlarken engel olarak gördüğüm şeyler şimdi bana ümit olarak dönüyordu. Ben bir şeyleri fark ediyor anlıyordum. Hem de bunu yazarak yapıyordum. Bedenimizde, zihinimizde içimizde bulunan herhangi bir eksiklik veya fazlalık nasıl bir engel olabilirdi ki? Kafamızda kurduğumuz yüzlerce kalıptan başka engel yoktu bize. O umutsuzlukları da kötülükleri de her şeyi biz inşa ediyor, biz yıkıyorduk. Neyi, hangi engeli anlatsam diye kafa yorarken şimdi hiçbir şeyin engel olmadığını nasıl anlatabilirim, nasıl bu çıkmazdan kurtarabilirim diye kafa yoruyordum. Bu yarışma benim için bir şeyleri anlama fırsatıydı. Görmenin gözle değil kalple olacağını, engelin olsa olsa kalpte olacağını ben anlamıştım. Ama bunu bana birisi anlatmamıştı, öğretmemişti. Bunu ben kendim yapmıştım. Yüzlerce kötülük varken dünyada ben yine gidip arasından bulduğum bir iyiliğe, ümide sarılmıştım. Ve bu yolda bana bir yoldaş vardı. Öyküme, kendime yoldaş olarak İnci'yi seçtim.

O bana yılların veremediği ümidi veriyordu. Ben yorulup takılsam bile o beni ayağa kaldırıyor. Yarışmayla, öykümle ben kendime yeni bir arkadaş bulmuştum. Bu arkadaşla el ele verip yürüdüğüm bu ümitli yolu herkese göstermek istiyordum. Yolum aslında ne güzel olduğunun, bizim atacağımız adımların o yolu daha da güzelleştireceğinin herkes farkına varsın istiyordum. Ben ve yol arkadaşım İnci, ilk defa kendimizi böyle ifade edebiliyorduk. Yazdıkça mutlu olup ümitleniyor, ümitlendikçe adımlar atmaya, yazmaya devam ediyorduk. Neler hissettiysek okuyan herkes de bizi yazdıklarımızda görsün, kalplerine dokunalım istiyorduk. Bu fırsatı verdiniz bize. Ümidimiz herkese ümit olsun...

Gülhas GÖKÇE

Nevşehir Anadolu Lisesi, Nevşehir-Merkez

İnci Taneleri

Gülhas GÖKÇE

Küçük bir İnci var karşımda şimdi. Yıllardır hayalini kurduğum o anı tüm gerçekliği ile yaşarken masmavi gözleri ile beni pürdikkat izleyen bir kız çocuğu tam gözlerimin önünde. Terkerlekli sandalyesinde kaybolacak kadar cılız vücudu, pencereden vuran hafif güneş ile parlayan sarı saçları, ince dudakları ve tebessüm edince yüzünü süsleyen ufak gamzesinin yanındaki çilleri ile onda sanki kendimi görüyorum. O mavi gözlerin ben hazırlıklarımı tamamlayana kadar her zerremde gezindiğini, beni izlediğini fark edebiliyorum. “Neydi acaba onda bu kadar merak uyandıran şey?” Bu düşünceler içinde bitirdim hazırlıklarımı. Artık hazırdım, konuşmaya başlayabildim. Hazır olduğumu fark etmeleri için sahnede biraz ileri gittim ve son kez mikrofonumu kontrol ettim. Herkesle ayrı ayrı göz teması kurmak istercesine yavaş yavaş salonda gezdirdim gözlerimi. Bu kadar kalabalık olacağını tahmin etmiyordum. Bu kalabalık bana aklımdan yüzlerce kez geçirdiğim konuşmayı unutturmuştu. Şimdi tüm çocukluğum, geçmişim gözümün önünden geçiyordu. Derince bir nefes aldım ve şu sözlerle başladım konuşmaya:

– Öncelikle hepiniz hoş geldiniz. Bugün benim için hayatımdaki en önemli günlerden biriymiş bu kadar kişinin de bugünü önemseydiğini, İnci Sezgin’in bu kadar tanındığını,

Rüzgârın Aldıkları'nın bu kadar sevilebileceğini tahmin edemedim. Hayat öykümü sizlere anlatırken aslında belki de benim tek amacım vardı. Küçük İnci'nin ellerinden kimse tutmadı. Işığını kaybedip o karanlıkta boğulurken kimse ona ışık olmadı. El uzatmadı, yol göstermedi. Kendi kurtuluşumu, ruhumun her zerresinde kendim arayıp buldum. Bazen yolumu kaybettim, bazen kendim yol oldum. Ben bunları yaşarken çektiğim zorlukları kimse çekmesin diye varsa hayatınızda bazı engeller bunlara belki ışık belki size umut olurum diye başladım bu işe.

Hatırlıyorum. Hep çok neşeli hep çok umut dolu bir çocuktum. Öyle çok gülerdim ki bazen gözlerimden yaşlar gelirdi. Gamzem yoktu ama çok içten güldüğüm zamanlar bir çukurum olurdu yanağımda. Öyle çok gülerdim ki karnım ağrırdı gülmekten. Bazen mutluluğum çimlere oturduğum zaman bacağıma değen yeşillikten taşardı, bazense bir kediyle göz göze gelişimden. Mesela bayılırdım bayır aşağı koşmaya, rüzgârı tenimde hissedede hissedede... Çünkü o rüzgâr dünyanın her yerini gezer, benim tenimde durulurdu. Ve ben o çocuk aklıyla tüm dünyayı gezmiş gibi hissederdim. Bunun huzuru ile tebessümler yayılırdı yüzüme. Hep bir şeyler getiren rüzgâr; bana hep mutluluk, huzur, ümit getiren rüzgâr o gün tüm güzelliklerimi aldı benden. Çocukluğumu, hayallerimi, gülüşlerimi aldı. Bilmem, belki de aldığını sandı.

Yine bir okul çıkışı geç kalmıştım eve. Hep severdim öğretmenimin yanında biraz daha kalmayı, hep oyalanırdım. Ama bilirdim ki kızacaktı annem eve geç kalışıma. Hızlı hızlı attım adımlarımı caddeye. Kimse yoktu pek. Hoşuma gitti bu. Bıraktım kendimi bayır aşağı, yeni başlayan baharın güzelliği

ile rüzgâr yine tüm bedenimi gezindi. Bunu sevdim, çok sevdim. Daha da hızlı koşmaya başladım. Öyle hızlı koşmuşum ki ve kendi kakhahalarım kulağımı öyle tıkamış ki ne gelen arabayı görmüşüm ne de korna seslerini duymuşum. Sonrası malum. Günlerim hatta bilmiyorum belki haftalarım hastane odalarında geçti. Koşarken bile içi içine sığmayan ben, sağ bacağımın yerindeki boşluğa bakıp boğuldum günlerce. Her şeye en masum hâli ile bakan ben, o günlerde öğrendim her şeyin o kadar da masum olmadığını. Bilirdim bitkiler uzardı, kesi lirdi dalları ama tekrar büyüdü kolları. Ben insandım. “Kesilen bir bacak büyüyebilir miydi tekrar?” Biliyordum artık yıllarım böyle geçecekti, bu tekerlekli sandalyede. Daha on yaşında bir çocukken aynada kendimi bu hâlde görmek canımı acıtıyordu. Okula devam etmeye çalışıyordum. Ama bana bakan her çift gözde bir acıma, bir aşağılanma görüyordum. Bir bacağımın eksik olması sanki onlar için yaşamımın da eksikliklerle dolu olması gibiydi. Bir topluluğa girdiğimde gözlerin hiç ayrılmadan üzerimde olması, insanların bana sanki yokmuşum, eksikmişim gibi bakması zaman geçtikçe beni her şeyden daha çok uzaklaştırdı. Gittiğim her yerde, gördüğüm her yeni insanda, her geçen günde daha çok sığındım içimdeki dünyaya. Daha çok kaçtım bir şeylerden, daha çok korktum her yeni günden. Kimse yardımcı olamayacaktı bana, kimse çıkaramayacaktı bu karanlıktan. Yıllarım böyle geçti. Bu karamsarlıklar, bu ümitsizlikler günden güne her yanıma sardı. Zehirli bir sarmaşık gibi beni içine çekti. Ta ki o rüyaya kadar... Yine her gece olduğu gibi bir gece yatağıma uzanmış kulaklıklarımı takmış, müzik dinleyerek uykuya dalmaya çalışıyordum. Rüyamda beyaz tül bir elbise içinde belki de hayallerimde olamayacak kadar güzeldim. Uçsuz bucaksız bir denize ulaşmak ister gibi çimlerin

üzerinde koşuyordum. Ama hayır, koşmak değildi bu; bu, bir varoluştı. Bu benim yaşamımın, bedenimin ve ruhumun var olduğunu hissetmesiydi. Ruhumu en derinliklerime kadar hissetmek istercesine koşarken tüm gökyüzünü aynı şarkı kapladı. Belki de bulutlar bu kez benim ümidime eşlik ediyordu. Bulutlar sessizliğin sesini yırtarcasına:

Küçüğüm, daha çok küçüğüm/Bu yüzden bütün korkularım/Gururum bu yüzden/Bu yüzden çocuk gibi korunmasızlığım, diyordu.

Sözlerin bitişi ile uyandım. Uyuyayım diye açtığım müzik devam ediyordu. O da biliyordu ki küçüktüm, ben daha çok küçüktüm. Evet, vardı korkularım, endişelerim, yüzlerce bilinmezliğim. “Ama neydi bu? Mesela engel neydi? Kime göre neye göreymi? Ruhumuzu parçalaya parçalaya kat ettiğimiz yollar mıydı, yoksa kendi kendimize koyduğumuz kalıplarımız mı? Bize engel diye önümüze koyulan şeyler neye engel olabilirdi? İçimde koskoca bir kalp varken, yüreğim hâlâ en güzel şarkıları mırıldanırken aldığım nefese, yaşadığım hayata, attığım kahkahalara engel olabilir miydi?” Biliyordum, değildi. Ne hayallerime ne gerçeğime... Olamazdı çünkü. İçimden o günlerde böyle yüzlerce soru geçti. Günlerim bunlara kendimce cevap bulmaya çalışmak, kendimce ümit veya bir çıkış yolu aramakla geçti. On ikinci sınıfa geçerken her şey aklımda oturmuştu artık. Bu hayat benimdi ne aşağılayarak bakan gözlerini ne de ağzından başarısızlık sözleri dökülen yüzlerce-nin. Bu zamana kadar yıllarımı amaçsız, bomboş geçirmiştım. Sırf yıllar geçsin diye nefes almıştım resmen. Ama hayır. Hayat bu değildi, olamazdı. O senem tamamen ders çalışmakla, kendimle ilgilenmekle geçti. Hayallerim için buna ihtiyacım

vardı. O çalışma sürecim, o zamanlardaki ruh hâlim, yaşadığım zorluklar gibi birçok konuyu detaylı bir şekilde kitabımda anlattım zaten. O yüzden şimdi çok bahsetmek istemiyorum.

Ankara’da psikoloji okumak belki hayatımdaki en uzak hayallerimden biriydi. Ama her zerresi ile bunu ben yaşadım. Tüm kalbim, aklım, ruhum bu gerçeği yaşadı. O sıralarda aldığım psikoloji eğitimi ile deneme ve makale yazmaya ağırlık verdim. Üniversite yıllarım dopdolu geçti. Üniversite bitiminde yüksek lisansımı da tamamladım. Artık o elimdeki belge benim hayallerime giden yolda yeni bir adımdı. Belki birileri için bir kâğıt parçası, birileri için para kaynağıydı. Ama hayır. Bu beni, küçük İnci’yi hayallerine götüren şeydi. Ankara’ya artık alışmıştım. Okuldan arkadaşlarım, hocalarım hep destekçimdi. Ailemin ve onların desteği ile bir klinik açtım. Danışanlarım günden güne artıyor, bana yakınlaşıyorlardı. Birilerinin hayatına, ruhuna dokunabilmek; onların hayatlarına yoldaş olmak, ışık olmak hayatımın en güzel deneyimiydi. Meslekte ilk yılımı tamamlamaya yakın bazı fikirlere yoğunlaşmaya başladım. Aslında her insanın kendince bir hazinesi vardı. Benim hazinem ömrümdü. Attığım her adım, aldığım her nefes, her başarıım veya başarısızlığım benimdi. Hazinemdi. Ve ben biliyordum ki hayatım her şeye rağmen çok çok güzeldi. Bu hayat bana bir ümitti. Belki başkalarına da ümit olur diye, hissettiklerimde biri kendini bulur da “Ben yalnız değilmişim.” der diye başladım kendi hayatımı yazmaya. Cümlelerim bir denize dökülen nehir gibi aktıkça aktı. Yazdıkça anladım, yazdıkça anlaşıldım. Bu zamana kadar kendimi kimseye böyle iyi anlatamazken şimdi bir kalem bir kâğıt tüm hayatımı biliyordu, anlıyordu. Kitabı tamamlamam, düzenlemeler ve basım süreci

yaklaşık bir yıl sürdü. Şimdi burada sizlerle bu kitap vesilesiyle buluşmak tarif edilemez bir duygu.

Ben İnci Sezgin. Ben demirden bir bacakla incecik bir ruhla hayatına devam eden, ben güzel bir bahar gününün, serin bir rüzgârın, masumca bir kahkahanın benden aldıklarına veya almaya çalıştıklarına karşın rüzgâra, hayata belki de insanlığa karşı yaşamaya, kahkahalara devam eden küçük kız çocuğu. Eminim ki o küçük kız çocuğu beni görseydi şimdi gurur duyardı. Küçük İnci her şeyi adım adım gerçekleştirmeye devam ediyor, edecek de. Biliyorum ki nice İnciler nice güzelliklere yürüyecek. Beni dinlediğiniz için çok teşekkür ederim, Her biriniz iyi ki varsınız.

Cümlelerimi bitirdiğim zaman karşımda yüzlerce göz dolu dolu beni izliyordu. Kimileri mutlulukla, kimileri gururla, kimileri de hüznle izliyordu beni. Ama bunlar değildi istediğim. İstedğim duyguyu o öndeki ufak masmavi gözlerde gördüm. Ümit... Yüzündeki ufak tebessümle o masmavi gözlerden bana ümit akıyordu. Karşısında bir prenses sihirli değneği ile hayatının sihirli dokunuşunu yapmış gibi bir ümit...

Konuşma sonrası fotoğraf çekinmeler, tanışmalar, tebrikler, imzalar ile geçti. Salon yavaş yavaş boşalıyordu. Ama küçük İnci hâlâ oradaydı. Bir acelesi de yok gibiydi. Sanki beni günlerce bekleyebilir gibi bir sakinlikle izliyordu herkesi. Ama ben bir an önce onunla konuşmak istiyordum. Herkes gitmişti. Şimdi onun yanına gitmeye gelmişti sıra. Usul usul indim sahnedən. O da elleriyle tekerleklerini çevirdi sandalyenin. Birbirimizle karşı karşıya geldiğimizde uzun uzun gözlerimize baktık birbirimizin. Yavaşça eğildim. Hiçbir şey demeden, sormadan sımsıkı sarıldım ona. Önemli değildi. Kimdi, adı

neydi, ne için, nereden gelmişti? Bunlar değildi umurumda olanlar. Benim için o güzel gözlerdeki umut her şeye yeterdi. Sarılmamızın bitişinde sesi hafif bir telaşla

– Merhaba İnci Abla. Ben İnci, dedi.

“Neydi bu? Bu kadarı tesadüf olabilir miydi?” Onu buraya, karşıma getiren kaderden, kalp bağından başka bir şey olamazdı. Yavaş yavaş kendini anlatmaya başladı. Ankara’da bir yetiştirme yurdunda kalıyordu. Orada onun gibi yüzlercesi vardı. Hem birbirlerinin aileleri hem de arkadaşları olmuşlardı. Buraya beni görmeye, burada olanları arkadaşlarına anlatmak için gelmişti. Bir vekil gibi aslında... Öyle güzeldi ki yüreği, düşünceleri benim içimdeki ümidi kat kat artırıyordu. Onun bu değer verişine karşılık ben de bir şeyler yapmalıyım. Ellerinden tuttum. Yüreği gibi sımsıcak ellerinden... Gözlerinin içine ta derinlere baktım.

– İnci, ben isterim ki senin arkadaşlarınla da tanışayım. Onlara da sarılayım, gözlerine bakayım, kalplerine dokunayım.

Şaşırdı.

– Sen ciddi misin abla? dedi.

– Ciddiyim tabi, dedim.

Gözleri dolu dolu beklerken bu cümle yetmişti ona. Ağlamaya başladı. Bu gözyaşları umudun, neşenin, yaşamın gözyaşlarıydı. Sarıldım. Bedenimiz, ruhumuz, gözyaşlarımız birleşti. Bir sarılma aslında ne de çok şey demekti. Uzun uzun sarıldık. Sanki hayatımız boyunca bu anı beklemiş gibi. O sırada bir ses yayılmaya başladı koca salona:

Küçüğüm daha çok küçüğüm/Bu yüzden bütün korkularım.

Şaşırmıştık. Etrafıma bakınmaya başladım. Salonun kapısı açıldı. Yüzlerce insan... Danışanlarım, yol arkadaşlarım ellerinde çiçek buketleri ile bize yürüyordu. İki İnci bu kalabalığın umuduydu. Solgun yüreklere baharı getiren bu umuttu.

Yazardan

Engel kavramı, toplumumuzda genel olarak somut şekliyle düşünülmektedir. Sizin engele bir bütün olarak bakmanız, kalıcı olanın yanında geçici olanı da kapsama dâhil etmeniz ve yarışmanızı bu temele oturtmanız beni gerçekten heyecanlandırdı. Çünkü hayat engellerle dolu ve engelin tam karşısında irade var. İnsan/lar veya daha geniş anlamda insanlık bireysel, kolektif veya evrensel iradesiyle her türden engelin üstesinden gelebilir. İradeye olan inancımı bir kez daha yinelemek istiyor, kurumunuza böyle kapsayıcı bir yarışma düzenlediği için teşekkür ediyorum.

Sabire Sude DAVULCU

*15 Temmuz Şehitleri Anadolu İmam Hatip Lisesi,
Zonguldak-Ereğli*

Karam

Sabire Sude DAVULCU

Adı kesinlikle bu değildi ama biz onu “Karam” diye çağırırdık. İncecik ayaklarının üzerine kardan adam gibi bir gövde oturtulmuş, onun üstüne de sürekli hareket hâlinde olan bir kafa yerleştirilivermişti. Yürürken yana doğru eğrilmiş bir sütun kaidesi gibi dururdu. Gerçi onun sözlüğünde yürümeye yer yoktu. Sanırsın oturmak ve koşmak arasına uzun bir ip gerilmişti de bu ip boyunca sürececek olan bir hayat için özel olarak hazırlanmıştı. Zaten konuşmazdı, konuştuğunda da iki cümleden başka cümle kurmazdı/kuramazdı. Evet evet tamı tamına bütün ifadesi, sözü ve tavrı bu iki cümleden ibaretti: “Hıh oturuyorum!” “Koşalım mı?” Ondan başkaca bir söz işitememiştik. Böylece, kendimizce oluşturduğumuz kabuller üzerine bir ilişkimiz vardı onunla.

Mahallede onun suskunlukla örtülmüş hayatı anlamlı bir şekilde geçirtilir, sıra ayaklarına gelince cümleler ardı ardına dökülürdü. Özellikle ayak bilekleri efsaneydi. Bu bilekler istenilen yöne istenilen hızda ve ayarda dönebiliyordu. Plastikten imal edilmiş gibiydiler. Ama plastiğin en yumuşak ve narin yerinden. “Normal miydi bu?” Söz konusu Karam olunca kimsenin normali, normalin altını ve üstünü sorgulamak gibi bir niyeti de olmuyordu zaten. Onu ilk kez görenler, onu yıllardır tanıyanlardan hep aynı cevabı alıyorlardı: “Sadece farklı.”

Çok hızlı koşardı. Ben bunu ayak bileklerini rüzgâra tutulmuş pervane gibi istediği yöne, istediği şekilde ve hızda çevirmesine bağlar; kıskançlıkla karışık gıpta ederdim ona. “Karam hadi yarışalım.” cümlesini duymayagörsün cümle daha muhatabına ulaşmadan o çoktan elli-altmış metre gitmiş olurdu. Metrelerce önde başlamış olurdu bizden. Bundan dolayı kimse onunla yarışmayı göze alamazdı. Yarışacak birini bulamayınca hayatının ikinci büyük eylemi olan oturmak başlardı. Karamların evinin hemen önündeki toprak sahanın tam ortasına, orta saha çizgisine oturur, hafif boynunu bükmüş bir vaziyette ayaklarıyla oynardı. Bu ayaklarına gösterdiği bir hürmetti sanki.

Bazen mahallenin yaşlıları sırf onun gönlü olsun diye

– Karam yarışalım mı? derlerdi.

Karam’ın kocaman bir sırtıyla koştuğunu/uçtuğunu ancak çok sonraları fark edebilirdik. Bu yıllanmış adamlar, pes etmemek için kan ter içinde yürüme-kışmayla ona yetişmeye çalışırlardı. İşte o zaman Karam kahkahalarla ve ağız dolusu güler, güler, gülerdi.

Annelerimiz ve babalarımız övgülerin çoğunu ona ayırmışlardı. İşaret parmaklarını gözümüzün içine soka soka yavaşlığımızdan, özellikle ders çalışırken tembellik etmemizden, Karam gibi hızlı olamayışımızdan yakınırlardı. Biz Karam’a her defasında güneşi ilk kez gören bebekler gibi bakardık. Bütün şaşkınlık haklarımızı onda kullandığımızdan etrafımızda yeni şeyler olup bittiğinde şaşırılmaz olmuştuk. Karam bütün şaşkınlıklarımızı, kalakalmışlıklarımızı, ünlemlerimizi kendine ayırmıştı. Karam kimdir, necidir bilmezdik çok. Belki şaşırmaktan aklımıza gelmezdi onunla ilgili sorular sormak.

Bir keresinde yanımızda durmuş, ciddi ciddi sohbetimizi dinlemişti. Babalarımızın bizi çok sıktığını anlatan klasik bir şikâyet-anlatıydı bizimkisi. İşaret parmağını kaldırmış, tıpkı babalarımızın ortak repliği gibi “Karam’a bakın hele Karam’a bakın” deyivermiş, ağız dolusu gülmüş, sonra koşmuş ve koşmuştu. Arsa-sahamızdaydık yine. Sahanın etrafında kaç tur attığını sayabilen olmamıştı. Başımız dönmüştü onu izlerken. Bu ondan duyduğumuz ilk farklı cümleydi, dikine değil de ilk çemberimsi koşmasıydı onun. Televizyonda çizgiler arasında yarışan atletler kurdeleye dokununca yarışı tamamlamış sayılıyorlardı. Karam’ın hayali kurdelesı sürekli öne doğru uzuyor gibiydi. Kurdele öne doğru uzadıkça Karam’ın ayakları da uzuyordu. “Bu bir sihir miydi?” Sahneler, görüntüler, ezberler, anlam verememeler birbirinin içinde dönmeye başlamış, bu kayıttan geriye upuzun, eğri büğrü, sözlü sözsüz, gülünç ve acıklı, hatıralı ve unutmali bir hatırlayış kalmıştı. Kafamızın içinde bir şey yamyassı “olakalmıştı.”

Yine başka bir defasında bizim eve kadar benimle yürümüş, onu ilk defa yürürken gördüğümü de söylemeden geçemeyeceğim, avlu kapısına kadar bana eşlik etmişti. Sırtıma takmaktan üşenip onca ağırlığına rağmen elimde taşıdığım çantamı alıp kendi sırtına geçirmişti. Çok da korkmuştum hani. Sanki korkumu anlamış, sırtını bana dönmüş,

– Tut, demişti.

Bu da ikinci farklı cümlesi. Sesinde güven vardı. Ben de çantamın su kabımı koyduğum tarafından tutmuştum. Böylece Karam’la aramızda bir ucu çantaya bağlı karşılıklı anlaşma oluşmuştu. İnsanın insanla arasına eşya girmesinin ne demek olduğunu ilk defa bu kadar yakından ve derinden

tecrübe ediyordum. Annem bizi görmüş, mutfaktan kapıldığı keki koşarak ama gürültü çıkarmadan bize doğru gelmişti. Karam ikram kabul etmezdi, o yüzden annem kekin küçük bir parçasını bana verdikten sonra büyük olan parçayı da Karam’a uzatmıştı. Karam, annemin elinden keki almış; elimdeki dilime bakmış, kendi parçasından milimi milimine hesaplanmış bir kısmı bölerek bana uzatmıştı.

– Oldu, oldu, diye bağırıyordu ardından.

Annemin gözlerinden iki damla yaş düştüğüne yemin edebilirim. Korkumun ve hayretimin önünden sürü sürü kuşlar kalkmıştı.

Mahalleli inadına Karam’ı konuşuyor, bazen bu konuşmalar fısıltı tonuna bürünüyordu. Merak da etmiyordum açıkçası. Karamların evinin sahaya bakan odasında gece gündüz ışık yanardı. Bu evle ilgili de mahallede hiçbir çocuk konuşmuyordu. Sadece Karamların eviydi ve sırf bu yüzden saygı bile duyanlar vardı. Mahallede terk edilmiş birkaç evle ilgili ne hikâyeler uyduran, o evlerden ne korkular devşiren biz -her gün gözümüzün önünde olmasına rağmen- bu boyası dökülmüş sarı evle ilgili sadece susuyorduk.

Sonraki günler daha bir az gördüm Karam’ı. Bir iki defa yaklaşmaya ve konuşmaya da çalışmışım hani. Karam’ın aldirış etmemesine karşı birkaç kez kırgınlığım da olmuştu. En son seferde yine orta sahamızın, başlama vuruşumuzun tam orta yerinde bağdaş kurmuş, yine ayaklarından birini iki eliyle sıkıca kavramış, yine ileri geri sallanıyordu. Her zamankinden farklı olarak birtakım sözler mırıldandığını görüyordum. Okul dönüşüydü. Yine çantamı elime almış, sağa sola bakına bakına yürüyor, kelimenin tam anlamıyla aylaklık ediyordum.

Normal şartlarda mahallenin çocukları olmadan girmeyeceğim o başlangıç çizgisine doğru hızlıca yürümüş; Karam'ın yanına onun gibi oturmuş, onun gibi sallanmaya başlamıştım. Ne dediğini anlayamadığım için o ağızdan çıkacak her sesi duyabilmek amacıyla dikkat kesilmiştim. Bir kek parçasıyla eşitlenen ortaklık mıydı, yoksa başka şeyler miydi beni ona yakınlaştıran bilmiyordum. Gitmiştim işte. Onun gibi olmak istemişim. Ah o sözlerini de söyleyebilseydim! Ortak bir besteyi mırıldanacaktı o vakit dudaklarımız. Bir yandan da “Bu kadar kolay olamazdı zaten, o Karam oğlum!” diye bir iç konuşmaya dalmıştım.

Karam, bir süre sonra durdu. İçini çekti. Yanına koyduğum çantamla, beslenmemden artırdığım ve bir kâğıt parçasına sarıp eline sıkıştırdığım poğaçayla ilgilenmedi bile. Poğaçayı tıpkı onun yaptığı gibi ikiye bölmüş, yarısını ona vermiştim oysa. Dönüp bakmıyordu bana. Aramızda kalın bir çeper vardı. Yırtıp birbirimize varamıyorduk. Yarım poğaçaya elinde bir süre bekledi. Sonra olanca gücüyle sahanın dışına, uzaklara doğru fırlattı. Tekrar öne ve geriye doğru ritmik olarak sallanmaya başladı. Karam bu, kaydı kuydu yoktur onun. Bazen sabrını ağır metal zırhlarla korur, bazen sabırsızlık tuğlalarıyla örer kendini. Ben de onun gibi ileri ve geri sallanmaya başladım. Bir yandan sallanıyor, “Karam, Karam” diye bağıırıyordum. Başka zaman olsa bu durumu bir eğlenceye dönüştürmek işten bile değildi. Ama bu defa olmuyordu. Otoma-tiğe bağlanmış sözler ve mekanikleşmiş eğilip doğrulmalar, sadece bu kadar. Bu hâl ne kadar sürdü tam bilmiyorum. Kolunu omzuma koyarak önce sabitledi beni. Sonra elimi tuttu. Söylemekten çekinirmişçesine:

– Karam gitti, dedi.

Gözlerine baktım, sicim sicim yaşlar... Şaşkınlığımın sayfalarını hızlı hızlı çevirip yineledi cümlesini:

– Karam gitti.

Elimi elinden hızla çektim, yumruklarımı sıktım.

– Karam gitmedi, bak burada, dedim.

O tekrar etti:

– Karam gitti, Karam gitti.

Elinde ecış bücüş bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta bir kadın ve çocuk. Kadın çocuğun elinden tutmuş. Karam’a baktım. Alnında incecik bir ter. Gözlerinde uzak, çok uzak bir yere ait karaltılar. Ellerini tuttum yeniden. Elleri kaskatı kesilmiş. Bu ellerle ne yapacağımı bilemeden bir süre öylece tuttum. Sonra aynı belirsizlikle bıraktım. Fotoğrafı gözlerimin içine sokmak istermişçesine yüzüme yaklaştırdı.

– Anne, Karam! Anne, Karam, diye birkaç kez tekrar etti.

Onun hikâyesi işte burada bitseydi. Bitmedi.

Karamı çekiştire çekiştire bizim eve götürdüm. Başka zaman olsa güç yetirmeyeceğim bu iş açıkçası şimdi çok da zorlamamıştı beni. Zorla eve soktum. Annem bizi görünce şaşırdı elbet. Fotoğrafı gösterdim. Annemin gözlerinde Karam’ın karaltıları gezindi. Karam’a baktı mahcup gözlerle. Karam pencere kenarındaki sandalyede öylece oturuyordu. Onun çok uzaklarda olduğuna kanaat getirince ben sormadan anlatmaya başladı. Karam’ın babası askerde şehit olduğunda Karam daha bir yaşındaymış. Karam’ın hiçbir şeyden haberi yok tabii. Karam annesi ve babaannesi ile yaşamaya başlamış. Babaanne de kısa bir zaman sonra bu âlemden göçmüş. Anne Karam’a daha bir

bağlanmış. Varı yoğun bu kara gözlü oğul olmuş dense yeridir. “Karam benim” diye severmiş çocuğunu. Herkes bilir bunu. Karam yürümemiş, konuşmamış, tepki vermemiş. Kocasının ölümü bile bu kadar yakmamışmış annenin canını. Mahalle el birliği/ gönül birliği vermiş. Doktorlara gelip gitmeler... Karam için hastane hastane dolaşmışlar. Top sahasının kenarındaki tek katlı sarımtırak ev Karam’ı kurtarma operasyonunun merkez üssü olmuş. Kadınlar erkekler, gençler delikanlılar... Kimde ne varsa ne biliyorsa Karam için ortaya dökülmüş. Duvarlarda Karam ve Asiye ismi düşmez olmuş. Evin avlusundaki iki üç tavuk, bir yavru köpek ve iki kedi de bu koşuşturmanın şahitleriymiş. Mahalleli her akşam Karam’ın tedavisi için anneden habersiz ikinci üs olan kahvehanede toplanır, plana plan ekler, geline aşamaları tartışırlarmış. Para sıkıntıları hiç olmamış. İmece usulü halledilmekteymiş her şey. Karam da yavaş yavaş yürümeye ve konuşmaya da başlıyormuş hani.

Karam’ın annesi güzeller güzeli Asiye bir sabah aniden yatağa düşmüş. Mahalleli alıp hastaneye götürmüş Karam’ın annesini. Karam sırayla komşularda kalmaya başlamış. Alınan bütün tedbirlere rağmen artık hızlanmaya başlayan adımlarla evine kaçıyormuş. Bütün konuşmalara, mutlu etme çabalarına rağmen Karam’ı başka bir evde tutmak mümkün olmamış. Mahalleli de çaresiz sırayla Karam’ın evinde kalmaya başlamışlar. Karam evde başka biri olunca evde de durmuyormuş işin ilginç. Gidip evin hemen bitişiğindeki sahada bağdaş kurup oturuyor, ayaklarıyla oynuyor, “Karam nerede?” diye sorup duruyormuş. Annem ne de çok anlatıyor. Bütün bu anlatılar, içinde Karam olan bu öyküler birleşip toplanmak, bir denize dökülmek için kafamın içinde dönüp dönüp duruyor.

Her okul çıkışı evlerinin önündeki sahada hep aynı yerde hep aynı şekilde oturup dururmuş Karam. Bir gün bizim çocuklardan biri “Karam yarışalım mı?” deyince o durgun Karam’a bir hâller olmuş, ayaklarına can gelmiş. Pır diye uçup gitmiş Karam. Böylece bütün mahallede ünü duyulmuş Karam’ın. Mahalleli de o mutlu olsun diye bir koşma merakıdır başlamış. Hatta sabah erkenden kalkıp antrenman yapanlar bile oluyormuş.

Evinden başka yerde kalamayan, yanında kimseyi istemeyen, kimsenin verdiği hiçbir şeyi kabul etmeyen Karam, evin önündeki tahta masaya bırakılan yemek, kıyafet, oyuncak her ne bulsa alıyormuş şaşılacak şekilde. Ama bir şartla: Üstünde “Karam İçin” yazacak. Mahalleli bu keşfe çok sevinmiş. Artık o masa mahalle için özel bir masaymış. Karam için yemekler pişiyor, kıyafetler alınıyor, sürprizler hazırlanıyor. Üstüne de özel olarak yaptırılan “Karam İçindir” yazısı bırakılıyor. Bu görevi yapmak isteyen çocuklar tatlı bir azarla geçiriliyor, büyüklerin işinden bahsediliyormuş. Öyle sözleşilmişmiş. İlla evin annesi ya da babası bu önemli görevi yerine getirecek. Karam için gidenler, evin etrafını da sıkıca kontrol eder; tavukları, kedileri ve köpeği de doyururlarmış. Evin etrafı ciddiyetle kontrol edilir, dışarda bir süre beklenilir, bir sıkıntı olmadığına tam olarak kanaat getirilirse görev yerinden ayrılınırmış. Babamın birkaç kez eve dönmediğini çok iyi hatırlıyorum. Bu görevin önemli bir bölümünü de çocuklardan olup biteni itinayla saklamak oluşturmuyormuş. Bu ancak yetişkinlerin üstleneceği bir sorumlulukmuş. Sonra her gün birkaç kişi mutlaka hastaneye uğrayıp aylardır yoğun bakımda olan annenin durumunu soracak, ihtiyaçlar karşılanacaktır. Kadınlar da yoğun bakımımın önünde bekleme nöbetini bir

başkasına devredecektir. Bu da annemin bazı geceler evde olmayışını açıklıyor. İşte böyle güzel bir yermiş bizim mahalle.

Karam arada bir kahveye gelir, “Karam nerede?” diye sorarmış. Mahalleli hüznlerini saklaya saklaya “Karam gelecek” dermiş. Karam bunu duyunca şaha kalkmış atlar gibi yolların ufuk çizgisine saplanırmış. Babam söze giriyor. “Ama...” Babam Karam’a bakıyor, boyun büküyor. Ne zaman geldi, ne zaman hikâyeye dahil oldu? Amalarla ne işi var babamın bilmiyorum. Bu imece usulü yaşamı sevmeye başlamıştım hâlbuki.

Annemle birlikte bakışlarımızla babamı çeviriyoruz.

– Ama ne baba? Ne olur ama olmasın! Hem bu öyküdeki bütün isimler kahramanken öykünün burasına pat diye girme ne olur. Ama olmasın baba.

Babama soran gözlerle baktım. Kenara çekildi babam. Mahallenin güzel Asiye’si kapıdan girdi. Koştı oğluna sarıldı. Karam gülüyor mu ağlıyor mu belli değildi. Gözleri öylesine yakınlık doluydu ki gidip oralarda dolaşmak istedim. Karam ilk kez yabancı bir evde kendi hâlince bu kadar uzun oturmuştu.

Yazardan

Engelsizlik pek çok kişi için farklı anlamlar hissettiriyor olabilir, benim içinse sanırım engelsiz olmak özgür olmak demek. Bunun yanında bir de kurguyu görmek beni çok heyecanlandırmıştı çünkü edebiyatın farklı bir gücü olduğuna inanıyorum. Onun sayesinde kenarda kalmış olanın üzerine sahne ışıkları yansıtabilir, sesini duyuramayanların çığlıklarını herkese duyurabilirdiniz. Edebiyat, birilerini hayata da bağlayabilirdi ölüme de bazen de ikisine birden. Ölen birinin son dileklerini, yalnız başına kalan bir insanın kafasının içini yalnızca edebiyatla anlayabilirdiniz. Herkes edebiyatla bir parçasını bulabilir çünkü edebiyat hayattan gelir. Okudukça bazen tuhaf hissedebilirsiniz. Bunu sadece ben yaşıyordum dediğiniz şey ellerinizde tuttuğunuz kitabın karakterinin de hissettikleri olabilir. Kurgu, edebiyat, şiir, öykü insanları birbirlerine bağlayan en özel bağlar. Biz de bu yarışma sayesinde Türkiye'nin pek çok yerinden öykülerimizi, söylemek istediklerimizi, inandıklarımızı bir araya getirdik "Engelsiz Kurgular" ve Kapadokya Üniversitesi sayesinde. Bu yarışmayı düzenleyen edebiyatçılarımızın da dediği gibi; söyleyecek bir şeylerimiz olduğu için yazdık. Bunun insana verdiği umut yine kâğıtlara dökülesi türden. Edebiyatın ilham veren gücünü her geçen gün keşfedebilmek, her yeni uyandığımız günde edebiyattan yeni bir şeyler öğrenmek son sözöyle Kapadokya Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümüne teşekkür ediyor, bu gelenekselleşmiş yarışmanın yazarlarına da okuyanlarına da umut vermesini diliyorum.

Arda Hakan ALPDOĞAN

Yasemin Erman Balsu Anadolu Lisesi, Gaziantep-şehitkamil

İkimiz

Arda Hakan ALPDOĞAN

Akşamın karanlığı değildi onu korkutan. O sabahların aydınlık olmamasından korkardı. Yeni uyandığında gökte varsa ışıklara geçit vermeyen bulutlar, babasını anımsardı. Şimdi sarhoş gezindiği evinde babasının sarhoşluğunu özlerdi. Tavanlarında rutubet izleri oluşmuş evinde küçük bir balkonunu zamanında yerini sevmiş bir ağaç kaplardı. Sabahın erken saatlerinde gelen kuşlarla balkonunda kavgalar ederdi, annesini özlerdi. Yalnızlığına küser, birkaç sokak arkada her zaman aynı yerinde olan çingene kızın sattığı çiçeklerin kokusunu anımsamaya çalışırdı. Yere serdiği birkaç yastıktan olan yatağının yanında hep kitapları olurdu. Kenarları sararmış, sayfalarındaki yazıları silinmeye başlamış; kimisi imzalı kitaplarını ayırmazdı yattığı yerin yanından. Bir de bir başkasının çocukluğundan gelen battaniye serili olurdu yatağında. Ona sarırmadan gözlerini yumamazdı. Âşık olduğu adamın çocukluğunun kokusu, onun masumluğunun getirdiği hafif ılıklik olmadan uyuyamazdı. Annesinin kaditten elleriyle her bir ilmekte o pek güzel oğlunun gözlerinin içine bakarak dualar ettiği battaniye olmadan uyuyamazdı. Yalnızlığını vücudunun her bir noktasında, evinin tüm duvarlarında, karanlıkta kalmış odaların tümünde hissetmeden uyuyamazdı. Kendi çocukluğundan gelen hiçbir şeyin avuçlarında olmadığını bilmeden, annesinin ona bir kere bile mırıldanmamış olduğu ninninin

sözlerini uydurmadan uyuyamazdı. Bu yaşı yirmilere dayanmış oğlanın ninnisi her gün değişirdi. Bazı zamanlar bir itiraf mektubu dizerdi, bazen sinirlenir bir şeyler geveler, içtiği tüm içkiler zihninde dans ederken kundaktaki bir bebek gibi agucuklar saçıverirdi.

*kayıp kaçak oğlan
erkek, adam, çocuk, bebek
bir başka annenin oğluna aşık olmuş
anne anne canım anne
oğlun bir adama vurulmuş
kaçak kayıp oğlan
annesini seven bir oğlana tutulmuş*

Sabahlarına lanetler eder, ezanlar kulağını tirmalardı. “Neden yapayalnızdı, babası neredeydi?” Babalar iş denilen yerlerden elleri dolu dönmesi beklenen, onlar daha merdivenlerdeyken kapılarını açtığınız, saçınızla oynayıp saçlarınızı dağıtan, siz onların getirdiği poşetlerin içinde hazineler bulmaya çalışan bir korsana dönüştüğünüz esnada sizi sırtına alıp uçuran varlıklar babalar... “Kendi babası ölü doğmuştu yoksa doğup mu ölmüştü? Bu bahsedilen baba kimdi, kendisinin hiçbir yerde değilken. Âşık olduğu adamın babası mıydı? Onunla mutfağa girip halının bir ucunda undan dağ diğer ucunda kırılmış yumurtalardan bir bataklık yaratan, oğluyla karısına pasta yapan, hiçbirinin doğum günü olmamasına rağmen her gün mum üflenene dilekler tutulan evde miydi?”

Babalar... Kendisinin doğum gününü bilmiyordu. Eski-den de bir dilek dilese o ailenin oğlu olmayı dilerdi. Şimdiyse o ailenin oğluna âşık olmuştu.

*ölü gibi olan baba
baba denen ölü adam
baba baba canım baba
oğlun babasına sarılabilen bir adama âşık olmuş*

Eskisini, yenisini, halının altında kalmış dününü bazen kirli sepetindeki yarınını aklından geçirdiğinde kapı çalardı. Sevimli bir melodi gibi iki kere tıklar durur, bir iki daha çalınır, bu tamtam kapı açılana kadar kulaklarını doldurur, rutubetli duvarlara yarenlik ederdi. Ona gelirkenki hislerimi tarif edememek bazen ürkütüyor beni. Göç zamanı gelmiş bir kuşun yaşayabileceği yeni yerlere uçması gibi ben de ona vardığımda yaşıyorum sanki. Ellerim doluyken tıklatmayı seviyorum bu kapıyı. O gün hangi melodi aklımdaysa onu tıklatıyorum kapısında. Sokağa az çıkmasının vicdan azabını ona sokağın müziğini taşıyarak hafifletmek istiyorum. Sahafları seviyor. Dokunulmuş, okunulmuş, üzerinde bir şeyler hissedilmiş kâğıtları okurken ruhu daha farklı hafifliyor. Penceresine hiç yemediği ama hep aldığı ekmekleri ufalayıp koyuyor. Artık okula birlikte gitmiyoruz. Evini seviyor ya da dışarıyı hiç sevmiyor. Hangisinden ötürü artık sokakları bıraktı bilmiyorum ama ikna olmuyor. Sevdği şeylerin azalmasından korkuyorum. Eskiden vazgeçemediğimiz akşam yemeklerini, tanıştığımızdan beri her yaz gittiğimiz Ege Adalarını, beyaz şarabı, bize adadığımız müzikleri, kendimize kaldırdığımız kadehleri unutmaya başlayacak hissine dayanamıyorum. Bütün alışkanlıklarımızı, anılarımızı, yerlerde uzanıp kurduğumuz hayallerimizi, tam gözlerimizin içine bakarak verdiğimiz sözlerimizi, umutlu sevişmelerimizi bırakıyor. Duvarlarına

astığımız fotoğraflarımız gibi gerçeğimizde de soluyor olmak-
tan korkuyorum. Evinin kokusu değişmeye başladı bile. Ruhu
daraltacak kokular kokmaya başladı evinde. Kahvesi, sigarası,
yalnızlığı kokuyor evi. Ona ne kadar yakın olmak istesem, bir
yokuşta tersineymiş gibi uzaklaşıyor; yokuştan yuvarlanan
taşlar uzaklaştırdıkça uzaklaştırıyor bizi. Bizden kalan kırım-
tıllara tutunmaya çalışırken günlerimi geçirmeye başladım.
Lisemizin son zamanlarında tanıştığımızda okulda yapılacak
dansa eş olmayan tek biz kalmıştık. Bugünlerde o zaman ne-
ler yaşadığımızı düşünüp duruyorum. Onu dansa davet edi-
şim, ağzından çıkan sessiz “olur”, evime gidip birlikte hazırla-
nışımız... Üniversitenin ne olduğunu bir an bile düşünmeden
annemin ütülediği takımlarımızı giyerken o kadar mutlu ol-
muştu ki. En son ne zaman o anki gibi gülümsemişti hatırla-
yamıyorum. Babam kravatlarımızı bağlarken o ise kulağıma
teşekkür ederim diye fısıldamıştı. Babam:

– E, demişti, çocuklar dans etmeyi biliyor musunuz?

Omuzlarımı silkmiştım, hiçbir fikrim yoktu. Ama onun
gözlerinden anladım. O biliyordu. Mezuniyetimize hiç gitme-
dik. Güneşin batıp yeniden doğduğu ana kadar bulduğumuz
her köşede, sokakta, müziklerinin herkesi etkisine aldığı so-
kak sanatçılarının yanında, kuşların bile geçmediği sessiz yer-
lerde danslar ettik. Çok konuştuk, hep sustuk. Elleri, gözleri,
hatları keskinleşmeye başlamış yüzü... Her yerine dokundum.
Önce korkarak, minik muhabbet kuşumu çocukken ürkütmek-
ten korktuğım gibi onun da benden uçup gitmesinden kor-
karak dokundum ona. Ve âşık oldum. Sustukça, konuştukça,
kravatlı hâline, çırılçıplakken, gözünün kenarındaki doğum

lekesine, karnındaki deliğe kadar âşık oldum. O gün bitmesin diye inandığım, bilmediğim, görüp göremeyeceğim bütün Tanrılara yalvardım. Gözümü kapatıp yeniden açtığımda bir daha yanımda olmaz diye korktum. Güneş battı, bir parkın eskimiş bankında önümüzde sessiz deniz, martılar sustu. Güneş battı, kucağımda uyudu. Her köşesini gözlerime kazırken benim sevgilim uyudu. Şansıma sabah olduğunda bakkallar sıcak ekmeklerini getirirken, fırıncılar poğaçalar yaparken, simitçilerin sesi yankılanırken uyandığımızda yanımdaydı. Bir daha onun dibinden ayrılmayacağımı haykırdım. Çevremizdeki kafalar bana dönerken o da kahkahalara tutulup öptü beni. En çok da verdiğim sözü kazıdım kalbime. İşte, ne kadar değişsek de şimdi yine kapısındaaydım.

Kâbus görmek değiştirir insanı. Uyandığında kendi nefesinden başka bir soluk duyamamak şekil verir insana. Çoktan yüreğinde bir yerlere gömmüş olduğun ailenin gerçekten toprağa gömülmesi farklı yankılar yaratır insanda. Kâbus gibidir ayakta görülenden. Duygusuz olunur artık bir avuç toprak olduğu anlaşılınca annenin. Muhakkak sevmiştir beni diye düşünürsün kendini buna inandırana kadar ay geceyi doldurur. Hatırlayabildiğin en eski görüntülerden birinde annenin senin yerine bir bez bebeği uyuttuğunu gören insan delirir.

Evimiz, ikimiz ona olan sevgim... Uzun zamandır içinde kaldığım yalnızlığın ötesinde tutmak istemiştim onu. Başarısızlığı omuzlarımin üstüne tam oturan bir kaftan gibi gören babam yaşasaydı, “Haklısın.” derdim. “Gözümün içine bir kere bile bakmamış annemi gözlerinden öper miydim?” Çok içen babamla bir rakıda ben yuvarlamak isterdim. Tokat atmaktan

avuçlarının içi kızaran babamın, elimi bir kere olsun tutmasını isterdim. Ölüm haberlerini çekmeyi pek sevdiği kulağının işitmemesini isterdim. Sarhoş kokumdan, havası kirlenmiş bu evden, babamın ve annemin üstüme yapışan ruhlarından kurtulmak isterdim, demeyeceğim. Ben onlardan kurtulacağım. Buna dün gece yarısı mı, iki gün önceki yalnız sabahların birinde mi, sadece kapımı alıp konuştuğumuz beş dakikada ne kadar uzaklaşmış da olsak eski glmsesiyle gelen sevgilimle geçirdiğim herhangi bir beş dakikada mı karar verdim bilmiyorum. Ne zaman oldu da ayların içimi boşalttığı, delirdike delirdiğim, dünyanın üstünden eğilip en altını görmeye çalıştığım, ruhlarla, l kuşlarla, yeni doğan gnle konuşmakla geçirdiğim ayları geride bırakmaya kararı verdim, bilemiyorum ama onun için istedim bunu. İkimiz için.

Vedalaşmaktı artık niyetim, bu sebeple geldim yanlarına. Gök ağlarken benim gözümden bir damla yaş dökülmedi. Mezar taşlarının üstünden kayıp giden yağmuru izledim bir süre, onlara getirdiğim karanfili koydum başlarının ucuna. “Eğer bir gün olsun birlikte bir kahvaltının sofrasında otursaydık bilir miydim en sevdikleri çiçeğin ne olduğunu” diye düşündüm. Yaşayabileceğimiz her anı, hatalarının neler olduğunu, geçirdikleri ömrü, mutsuzluklarını, deliliklerini düşündüm ve onlara bu sefer gerçekten veda ettim.

Çocukların ğlıklar içinde birbirlerini kovaladığı bir parka geldik. Eskiden olduğu gibi en eskimişinden bir bank bulduk. Yanında getirdiği çantasından müzik kutumuzu çıkardı, onun incecik kolunu döndürmeyi çok severdik. O çıkardığı melodisi için severdi bu kutuyu, bense çevirdikçe dönen balerin kız

için. Battaniyesini çıkardı çantasından, zerimizi örttü. Başım omuzunda, ellerimiz kenetliyken yarın birlikte uyanacağımız günde birbirimizinkileri giyeceğimiz kıyafetlerimizi, aceleyle hazırladığımız tostları, onun içmekten nefret ettiği benimse vazgeemediğim kahveyi bana hazırlarken balkonumuza gelen kuşun bizi izleyeceğini, ikimizin bir daha asla ayrılmaya-çağını düşünüp durdum. Melodi susup balerin çoktan dn-meyi bıraktığında uyumuştuk.

Yazardan

Öncelikle bu öykünün konusunu dışarıda gördüğüm bir olaydan veya bir haberden esinlenmediğimden bahsetmem gerek. Tamamen içimden gelen bir öykü. Aslında kafamda başka bir taslak olmasına rağmen işe koyulur koyulmaz başka bir şey yazmaya başladım. Daha önce aklımda olmayan bir yazıya... Başlar başlamaz elim hiç durmadı, ezberden yazarmışçasına yazdım. Bitirdiğimde baştan sona okudum. Korkularım elbette vardı fakat garip bir şekilde içime sindi. Arkadaşlarıma ve öğretmenime okuttuğumda hepsi bu yazının beni yansıttığını düşünüyordu. Ne kadar kabul etmesem de sonunda bu beş sayfanın bana bu kadar iyi hissettirmesinin sebebinin beni yansıtıyor olmasıydı. Uzun zamandır hissettiğim kafamı kurcalayan, adını koyamadığım düşüncelerimin ad konmuş hâliydi. Çatlak benim için kafamdaki gürültüyü az da olsa dindirmiş olan yazıdır. Umarım düşüncelerine ve hissettiklerine ad koyamayan birçok insana ulaşır. Öyküyü yazarken desteğini hiç eksik etmeyen Halil İbrahim DALGIÇ öğretmenime ve arkadaşlarıma tekrardan teşekkür ederim.

Nehir İNCE

Bahtiyar Vahabzade Sosyal Bilimler Lisesi, Adana-Sarıçam

Çatlak

Nehir İNCE

Bu sabah da gözlerim sıva çatlağında. Her damar benim gideceğim çıkmaz yolları gösteriyor, gerçekleri yüzüme vuruyor sanki. Bugün yine hangi şeyleri tekrarlayacağımı düşünüyorum. “Bugün öteki günlerden farklı ne yapabilirim ki?” İnsan yapmayı sevdiği şeyleri yapınca mutlu olur ya hani, öyle şeyler işte. “Ne severim ben? Neyi doğru bulur ardı sıra giderim, takip ederim onu?” Kendimi tanımakla meşgulüm yıllardır hep bunu diyorum ama henüz kendimi pek tanımış değilim. Neleri sevdiğimi hep aradım ama sevmediğim şeyler hep yanı başımdaydı. Belki bir şeyi sevmemek, sevmek kadar zor olmadığı içindir.

Hayatımın gri olduğuna karar verdim. Bunun üstüne çok kafa yordum. İnsanlara baktım; seçimlerine, taraflarına siyah ve beyaz oluşlarına sonra da kendime. Farklı olduğum için mi yoksa diğerlerine göre çok daha normal olduğumdan dolayı mı böyleyim diye baktım. Belki de hiçbir şey olmadığımdandır diye. Ruhum ve bedenim yanlış eşleşmiş, mühürlenmiş gibi her nefesim canımı yakıyor olduğu için belki de. Arafta kalmak zannedilenden daha da acı vericiymiş meğer. Bir takımın içinde olmak onların savunduğunu savunurken bağırarak, destek almak çok güzelmiş, aynı şeyleri düşünmek, hissetmek aslında sanıldığından çok daha gerekmiş. Anlaşılabilen

insan bilmez, anlaşılabilmenin ne kadar değerli olduğunu. Ama kimseyi suçlayamam, kendimi bile anlayamazken birinin beni anlamasını bekleyemem zaten. Minicik, çatlak dolu evimde ne beni gören bir aynam ne de beni anlatan bir kitabım var. Eskiden beyaz olduğunu bildiğim duvarlarım artık yeşile dönmüş onu fark ettim bugün, kim bilir belki onlarda beyaz duvarlarca anlaşılamiyorlardır artık.

Tek hissettiğim şeyler yazılar ve kitaplar oldu son yıllarda. İyice soyutladım kendimi, uzaklaştım, silindim sokaklardan, anılardan. Kitapları da beni görmek yerine benimle konuştukları için hissediyorum zaten. Son yıllarda soyutlaşmak demişken aslında pek de doğru sayılmaz, ben hep yoktum aslında hep bir yok oluş, bir hiçtim. Hiç evim olmamış gibi aidiyet duygusunu hiç kimsede hiçbir yerde hissedemedim. Herkes için siyah beyaz fotoğrafta görünmeyen bir griliktim anlayacağınız.

Hiçbir şey heyecanlandırmaz beni sanki bütün dünyayı görmüş gibi yorgun ve doluyum. Her şeyi okumuş öğrenmiş gibi bilgiliyim fakat kendim söz konusu olduğunda oldukça cahil ve bilgisizim. Kendimi okuyup öğrenebileceğim bir kitap da yok. Aynalardan kaçarım, görebilen herkesten, kendimden ama en çok siyahtan ve beyazdan.

Şehrin en kuytu yerindeyim ben, meraksız insanların, kendini unutmışların arasında kendimi unutturmuşum. Ne söylesem bilemiyorum ama sanki ne kadar kendimi bastırırsam da her insan gibi ben de bir şey arıyorum, bir şeyin peşinden bir şey için durmadan yol alıyorum. Bunu itiraf etmesi de kabul etmesi de zor benim için. İçten içe kendimi arıyorum aslında sanki kendimi bulursam siyah veya beyaz olabilirmişim gibi.

Evden çok çıkmıyorum, çıksam da düşüncelerim hep evde kalıyor sanki. Geçimimi kitap ve küçük yazılar satarak kazıyorum. Meslek seçmek için ruh ve beden bütünlüğünden uzak, kararsız ve herhangi bir yere ait hissedemiyorum. Satış için günde birkaç insanla iletişim kuruyorum. Ağzımdan çıkan her ses yakından çok oldukça uzak yankılı geliyor bana. Sanki ben konuşmuyormuşum, benden çıkmıyormuş gibi bu sesler. Çok dalarım, daldıkça her zaman daha derinini bulurum, daha derininin olduğunu bilirim. İnsanlar bedenime konuşurken ruhum çok farklı evlerde, odalardadır ama ben dalar giderim. Gökyüzü yerine hep yere bakarak düşünürüm, yere bakarak hayal ederim. “Sahi ben hayal edebilir miyim? Neyi hayal ederim?”

Kitaplardan kazandığım para karnımı doyurmaya yetiyor. Daha fazlasını da hiç istemem. Lidyalıları da pek sevmem zaten. Öğlen hep aynı yerde yemek yerim. Birkaç iskemlesi olan yaşlı kadının çorbası, içimi hep kıpır kıpır yapar. İçimi zaten tek bu çorba kıpırdatır. Hafta sonu bazen evimin bir sokak aşağısındaki çocuk parkının yanından geçerim. Oradan geçerken özellikle adımlarım yavaşlar. Oraya gidecek kadar ne mutlu ne de cesurum. Çocukların hiçbir şeyi takmadan, bilmeden gülüp eğlenmesi aslında huzursuz eder beni, belki biraz da sinirlendirir. Anlam veremem bu neşeye, bu gülen suratlara. Kendilerini tanıyorlar mı ki mutluluğu bulmuşlar derim hep kendime. Mutlu insanlar ve insan yavruları sanki ben parka girer girmez kaçıp gideceklermiş gibi gelir hep. Bu yüzden onların kaçmasındansa ben kaçıyorum. Adımlarım ne başlayış ne de bitiş içeriyor. Boşlukta yürüyor, boşlukta yüzüyorum, hissetmekten, kapılmaktan korkuyorum... Yaşamaktan korkuyorum.

En son hep boyası dökülmüş elime kırıntıları yapışan kâpımda buluyorum kendimi. Elime yapışan boya ve tahta parçaları beni kirletmekten çok evime geldiğimi güvende olduğumu hissettiriyor, “Hoş geldin.” diyor bana kendince. Savaştan çıktığımı, tarafsız bölgeye girmek üzere olduğumu söylüyor. Anahtar sesi benim için en güzel melodi. Dinlemeyi en sevdiğim müzik. Şimdi keşfettim bir şeyi sevebiliyormuşum en azından. Kapıyı açar açmaz yeşil ve kokulu duvarlar karşılıyor beni. Bense savaştan çıkmış gibi ruhumdan ve düşüncelerimden uzak kaldığım için sinirliyim içten içe. Sadece bedenimle çıkmışım evden ardımda kalmış bütün benliğim. Gider üstümü değiştirir küveti doldururum genelde, dışarıyı eve taşımayı sevmem ancak su temizler beni. Tek hazzım sudur benim. Gökyüzü grileştiğinde suya yansır tüm rengi. Su bile sadece o zamanlar anlar beni. İşte o zaman sadece bedenim değil ruhum da girer küvete. Tek bir varlık oluruz bu zamanlarda.

En sonunda tavandaki çatlakla baş başa kalırız her zaman, hep bekler beni. Parklardan, aynalardan kaçtığım gibi de kaçamam ondan. Bilinci kaybedene kadar dakikalarca bakarız birbirimize ta ki yarınki karşılaşmaya dek.

Bu sabahın diğerlerinden farklı olacağını nerden bilebilirdim, kendimi suçlamıyorum. Bu sabah ne alarm ne de güneş ışığı kaldırdı beni, daha farklıydı. Farklı ve alışılmamış duygularla biraz şaşkın ve biraz korkmuş gibiyim ama kesinlikle alışılmamış duygular içindeyim. Gözümü yüzüme damlayan birkaç soğuk damla ile açtım. Çatlağın kenarlarının rengi koyulaşmış ve su damlası aşağı doğru süzülüyordu. Birkaç damlanın daha suratıma düşmesine izin verip anı yaşamak ve şu anki hislerimi ezberlemek için damlaları bekledim. Zaman ve

mekân farklılaştı sanki heyecan yaşadım, hatta merak. Muhtemelen dün gece yağmur yağmıştı ve çatı damlatıyordu çatlakları kendine yol bilerek bana kadar ulaşabilmişti. Korku ve şaşkınlıktan çok daha ağır bir şey hissettiğimi o an anladım. “Mutluluk” yıllardır uzak ve yabancı olduğum bu duygu beni terk edeli yıllar olmuştu ama onu tanıdım. Tüylerim ürperdi sanki ilk defa ciğerlerime gerçek bir nefes çekebildim. Gözlerim hâlâ tavandaki damlalardaydı yavaş ve azlardı ama bana ve griliğime yettiler. Hissetmek istedim bu hayat suyunu, damlalarını her duyumda hissetmek istedim. Tadını, dokusunu, kokusunu her şeyini her şeyiyle.

Sizin için dün geceki yağmur basit bir yağmurken benim için bir uyanıştı. Gözlerimi farklı bir güne açmak... Aslında bir hayalim varmış, hayalimi fark etmem ve hayalimin gerçek oluşu aynı dakikalarda gerçekleşiyordu. Bedenim daha farklıydı sanki. “Benim tüylerim hiç ürperir miydi? Kalbim hiç hızlı atar mıydı? Evet, evet atardı.” Bir anda doğruldum, ayaklarımı yataktan sarkıttım. Parmak uçlarım sanki ilk defa yere değiyordu, yerdeki tahta zemini hissediyordu. Ruhum ve bedenim sanki artık iç içeydi, daha güçlüydüm sanki. Yataktan yavaşça doğruldum, yürümeyi yeni öğrenen bebekler gibi adım attım ellerim yana doğru açık dengede durmaya çalışıyordum. Sanki daha çok anı, mekânı ve zamanı sorguluyordum. Daha da kötüsü bunun bir rüya olabileceğiydi ama hayır ben hissediyordum. Camdan esen meltemin tenime, tüylerime dokunuşunu, yerdeki zemini... Arkamı döndüğümde yukardan bir damla daha yatağa düştü. Her şey daha canlı ve renkliydi. Ses yoktu ama kesinlikle sessizlik de yoktu. Odayı inceledim ve sonra banyoya gittim. Merak ettim, ben merak ettim

ilk defa kendimi, görünüşümü. Aynaya baktım uzun dağınık saçlarıma gözlerime.

Saate baktım, zaman akıyordu, saatimin sesi olduğunu ilk defa o an fark ettim. Dünden hazırladığım bugün satılacak kitaplar masanın üstündeydi. Ben dışında her şey durağan ve normaldi. Kitaplarının yanındaki sandalyeye oturdum ve bir süre toparlanmaya çalıştım ve düşündüm. Sonra bir anda aynaya koştum ve kendime yeniden baktım değiştiğimi umdum. Kendimi artık tanıdığımı düşündüm. Artık gerçek yaşamı tatmak istediğimi ve bir tarafa gidebileceğimi düşündüm. Siyah veya beyaz olabilmek. Aynaya baktım yüzümü avuçladım, inceledim ve ben bendim. Ne siyah ne de beyaz daha da kötüsü artık ne de griedim.

Hayal kırıklığı tüm bedenimi esir aldı ama yine de bu sabah hissettiklerim boşa gidemezdi değil mi? Hissettiklerim gerçektir ve ben gerçektim. Tahta zemin ayağımın altında, temimde rüzgâr ve kulağımda saatin sesi. Camdan baktım gökyüzü açık ve alabildiğine mavi. İçim hala kıpır kıpır. İçeri geçtim artık işe gitmem gerekiyordu. Sanki bu sabah hiç yaşamamış gibi sakindim. Bedenim dingin ve huzurluydu. Çantama kitapları doldurdum ve anahtarı alıp çıktım. Sokağa çıktığımda herkes daha farklıydı sanki, insanlar vardı yürüyor, konuşuyor ve gülüyorlardı.

Kitapları dizdim her zamankinden daha fazla insan geliyordu sanki kitap almaya ve garip şekilde sadece ağzımla ses çıkarmıyor, bu sohbete ruhum da katılıyordu. Ruhum sanki ilk defa evde kalmak istememiş ve benimle gelmişti. Her şey daha renkli ve sesli. Çevreden bazı müzik sesleri geliyordu oysa benim tek bildiğim ve sevdiğim ses anahtar sesiydi. Sanki

şimdiye kadar göremiyor, duyamıyor, dokunamıyor ve konuşamıyordum. Şimdiyse her şeyi son derece anlıyor ve hafızama alıyordum.

Ben yeni dünyamı izlerken öğle vakti geldi çattı. Her zamanki yaşlı kadının yanına gittim. Çorba istedim ve kadın hızlıca hazırlayıp getirdi. Çorbanın tadı her zamanki gibi mükemmel ve sıcaktı. Kadın yanıma geldi ve çorbanın nasıl olduğunu sordu. Ona mükemmel olduğunu söyledim. Kadınla çorbayı istemek dışında ilk defa konuştuğumu fark ettim o an. Buraya yıllardır gelmeme rağmen neden hiç konuşmamış, bir teşekkür bile etmemiştim. Kadın buna rağmen son derece nazik ve güler yüzlüydü o an. “Acaba hep mi böyleydi.” diye düşündüm. Sanki yıllardır birbirimizi tanıyormuşuz, sanki dostmuşuz gibi sıcaktı bakışları ama biz daha önce hiç konuşmamıştık.

Gün bitiminde eve yürürken parkın yanından geçiyordum yine adımlarım yavaşladı ve ilk defa durdu. Döndüm ve uzunca süre parka baktım. Ayaklarım sanki kendiliğinden beni götürüyordu. İlk defa adımlarımın bir varış, bitiş noktası vardı. Bankın yanında durdum ve oturdum, etraf çocuk kaynıyordu. O an nedensizce bu koşuşların ve gülmelerin o kadar sinir bozucu olmadığını ve illa bir amacı olması gerekmediğini düşündüm.

Siyah ve beyaz olmadan gördüm ve düşündüm. Sesler ve renkler bu kadar açık ve berrakken kendi aidiyetimi ve kendimi takımlara, taraflara kabul ettirmeye çalışmanın verdiği asabiyetin ve geçici körlüğün yıllardır beni çürüttüğünü şimdi fark ediyorum. Her gün ayaklarımın altındaki tahta ve tenimdeki rüzgârın verdiği mutluluk şimdi bana yetebilir. Yaşamdan korkmak, kabul görmek için ya siyah ya da beyaz olmaya

çalışmak, buna kendini zorlamak hiçbir zaman çözüm veya mutluluk değilmiş. Belki mutluluk olabilir ama benim gibi arada kalmışlar için değil. Kendimi tanımak için yıllardır bu iki gruptan birine girmeye çalışmak, kendimi bir tarafa ait olduğumda tanıyacağımı düşünmek aslında kendimi hiçe saymış! Sadece gözlerimi minik bir damla su ile açtığımda dünya benim için çok daha farklı bir hâl aldı. Ruhum ve bedenim iç içe geçti, aynı anda iki yanımı hissettim. İki yanım duydu, dokundu, gördü ve konuştu. Tamamıyla bir bütün ve şeffafça gördüm gerçekleri içittim. Tavandaki çatlağın damlasıyla tüm renklere karışmıştım.

Yazardan

Yazmaya dair hep bir hevesim olmuştur. O yüzden yarışma duyurusunu görünce hemen katılmaya karar verdim. Bu tür kompozisyon ya da öykü yarışmalarını çok faydalı buluyorum. Yazmak isteyenlere fırsat sunuyor, insanın yapabildiklerini fark etmesini sağlıyor. Üstelik yazarken konu üzerine düşünmeyi gerektirdiği için insana farklı bakış açıları da katıyor. Yazmak her açıdan insanı geliştiren bir eylem. Kişiye kendini ifade etme, düşüncelerini paylaşma imkânı sunması da yine çok güzel. Keşke diğer okullar da bunun farkına varıp böyle yarışmalar düzenlese. Bu güzel etkinlik için teşekkür ederim.

Konu da oldukça güzel seçilmiş: “engeller.” Hem dikkat çeken hem de günümüzde önemi artmış bir konu. Yazmaya başlarken engelin ne olduğunu düşündüm önce. Engel denildiğinde benim kafamda ne canlanıyordu? Bence engel fiziksel değil de daha çok zihinsel olan bir şeydir. Bir durumu engel kılan onun zihnimizdeki yeridir. Buradan yola çıkarak öykümü yazdım. Engelleri aşmanın bizim elimizde olduğunu anlatmaya çalıştım.

Ayşe Hümeýra MALTAŞ

Nafi Güral Fen Lisesi, Kütahya-Merkez

Zihnimizde Engeller

Ayşe Hümeýra MALTAŞ

- Gitmeniz gerektiğini söylüyorum.
- Ben de size bunun mümkün olmadığını söylüyorum Serdar Bey. Aynı şeyleri daha kaç kez tekrarlayacağım?

Sinirle nefes verdim. Yaklaşık yarım saattir karşımdaki kadınla tartışıyordum ve artık sabrım tükenmeye başlamıştı. O ise sanki bunu her gün yapıyormuş gibi rahattı. Bir yandan bana cevap veriyor bir yandansa önündeki belgelerle uğraşıyordu. “Belki de bunu gerçekten her gün yapıyordur, her zaman bu kadar inatçıysa buna hiç şaşmam!” Gerçi hiç sinirlenmediğini de söyleyemeyeceğim. Birkaç kez çizmeyi aştım ve o anlarda elindeki kupayı kafama geçirmemek için içinde büyük bir mücadele verdiğine yemin edebilirim. Yine de hiçbir şey yapmamıştı ve bu soğukkanlılık iyice canımı sıkmaya başlamıştı. Sonunda yenilgiyi kabullenmişim gibi kafa salladım ve odadan çıktım. Oysa tabii ki pes ettiğim falan yoktu. Ben de ondan daha az inatçı değildim ve tek isteğim ekibin iyiliği. Yani kavga etmek için yeterince sebebim vardı. Koridorda sağa ilerledim ve başkanın odasına ulaştım. Kapıyı tıklattım. Çok geçmeden

- Gel, sesi duyuldu.

Başımla bir selam verdikten hemen sonra konuya girdim.

- Başkanım, konuşmak istediğim bir mevzu var.

– Dur tahmin edeyim, yeni ekip üyesinden rahatsızsın.

Beni çok iyi tanıyacağı kadar uzun zamandır burada çalışıyordum, tahminine şaşırmadım.

– Saygısızlık etmek istemem ama bu karardan emin misiniz?

– Umarım o saygısızlığı az önce Öykü’ye yapmamışsındır.

Başımı öne eğdim.

– İnatçı kız ama değil mi?

– Umarım onu seçmenizin tek sebebi bu değildir.

– Ne zamandan beri kararlarım sorgulanıyor?

– Ama başkanım

– Fazla ön yargılı davranıyorsun Serdar. Git ve bir görevde onu görene kadar bekle!

– Tek görev bile büyük risk ve bizim böyle bir lüksümüz yok.

Göz devirdi.

– Bunun tabii ki farkındayım ve sorumluluk bende, tamam mı? Konuşma bitmiştir. Hadi, işinin başına.

İşte bu sefer yenilmiştim, Halit Başkan oldukça kararlıydı. Odadan çıkıp masama döndüm. Önümdeki kâğıtları kurcalamaya başladım. Ama hayır, aklım onlarda değildi. Yeni gelen kızı düşünmeden duramıyordum. “Başkanın bir bildiği vardır elbet” diyerek kendimi ikna etmeye çalışsam da sorular zihnimi bir türlü bırakmıyordu. Biz bir acil durum ekibiydik ve zaman bizim için altın değerindeydi. Oysa bu kız değnekleri olmadan yürüyemiyordu bile. Üstelik odasındayken sol bileğinde de bir sıkıntı olduğunu fark etmiştim. “Bunların bizi ne kadar yavaşlatacağının kimse farkında değil miydi?” Yanlış anlaşılmasın, kıza engelli olduğu için takmış değildim -ki

yanında kurduğum cümleler ona böyle düşündürmüş olabilir ama bunu isteyerek yapmadım- tek derdim işimdi. “Tek bir hatamız bile onlarca cana mal olabileceksen bu kızla uğraşmak akıl kârı mıydı?” Sinirle kalemimi fırlattım. Biraz fazla sert davranmış olacağım ki Emre -hem ortağım hem de en yakın dostumdur- bana döndü:

– Biraz fazla gergin değil misin sence?

Bu adamın rahatlığı beni bazen deli ediyor. Bakışlarımdan bunu o da anlamış olacak ki ciddileşti.

– Bak ben de Öykü konusunda başta şüpheliydim ama bu-
raya rastgele birini alacaklarını düşünüyör musun?

Oflamakla yetindim. Bu kadar tartışma bana bile fazla. Tekrar önüme döndüm. “Neye güvenerek almışlardı bu kızı?” Bunu bir şekilde öğrenmeliydim. Risk alıp bunu sonradan öğrenmeye niyetim yoktu. Nihayetinde ben ekibimin lideriydim ve başkan ne söylemiş olursa olsun sorumluluk bana da aitti. Sonra gözüme ekrandaki arşiv yazısı ilişti. Tabii ya. Hızla sisteme girdim. Personel sekmesini açtım. Beni izliyor mu diye Emre’ye kısa bir bakış attım. Hayır, çok meşguldü. Hızla şifreyi girdim, sorgulama ekranı açıldı. Bu yaptığının doğru olmadığını biliyordum ama bir yanımda sürekli bunu herkesin iyiliği için yaptığımı tekrarlıyordu. Arama çubuğuna ismi yazdım, Öykü Bakır. Dosyalar yüklenmeye başladı.

Görev bittiğinde saat nerdeyse gece üçü gösteriyordu ve herkes yorgunluktan bitmişti. Başkan değerlendirme toplantısını yarın yapacağımızı ve evlere dağılabileceğimizi söyledi. Şanslıyım ki evim olduğumuz yere yakındı, çok geçmeden eve vardım. Kendimi koltuğa bıraktığımda yorgundum, evet ama daha çok şaşkındım. Gözlerimi kapatıp tüm görevi tekrar

düşündüm. Hey, bu kız nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyordu? Bileğini de sakat hâliyle kullanmayı çok iyi beceriyordu üstelik. “Zaman zaman lider ben miyim yoksa o mu şüphe etmiştim doğrusu.” Başkan tabii ki öyle alelaide birini seçmemişti. Öykü’nün işinde çok iyi hatta fazla iyi olduğunu görmüştüm. Bu durumlar için özel eğitim almış, engellerinin işini etkilememesi için uzun zaman çalışmış gibiydi. “Gündüz çıkardığım tantana aklıma gelince utandım ama bu kızın bir uzman olduğunu nereden bilebilirdim ki?” Söylediğim cümleleri hatırladıkça yüzüm kızarıyordu. Onu gitmeye ikna etmek için ağzıma geleni söylemişim. Sanırım bir özür borçluydum, gerçekten. Koltuğa uzandım. Şimdi biraz dinlenmeliydim ama yarın ilk fırsatta kesinlikle onunla konuşacaktım.

Genelde işe diğerlerinden daha erken giderim. O yüzden odamda birini bulmak beni şaşırtmıştı. Hele de o kişinin Öykü olması daha garipti. Ama değildi aslında. Büyük ihtimalle haklı çıktığını söyleyecekti. Yutkundum ve duyacaklarım hazırlandım. O ise sadece tek bir cümle kurdu.

– Bir daha hakkımda bir şey merak ettiğinizde bana gelin, böyle gizli gizli arşive girmek hiç hoş değil. Tamam mı?

Bunu söyledi ve ben daha tek kelime edemedim çıktığı gitti. Daha ne kadar rezil olabilirdim, bilmiyordum. Sıkıntıyla yerime oturdum. Dün açtığım yükleme sayfası ekrandaydı. Açık bıraktığım için sabah kaldığı yerden devam etmiş olmalı. Üstelik ne yazıyordu? Yetkisiz işlem! “Hah. Ben bunun için mi bu kadar rezil olmuşum? Hem nasıl yetkim yoktu? Zaten personel arşivine erişim izni sayılı kişilere verilmişti, daha da mı kısıtlaması vardı? Ve asıl soru, Öykü dosyasına bakmaya çalıştığımı nasıl anlamıştı? Durduk yere odama girecek hali yok

ya? Yoksa var mı?” Kafam tekrar onunla ilgili soru işretleriyle doldu. Ama artık onları nasıl cevaplayacağım hakkında tek bir fikrim bile yoktu.

Herkes geldiğinde toplantıyı yaptık. Her zamankinden farklı bir şey olmadı. Başkan sanki aramızda yeni biri yokmuş, Öykü yıllardır aramızdaymış gibi davrandı; birkaç saniye bile bu konuya değinmedi. Toplantıda Öykü’yle göz göze gelmek için büyük bir çaba sarf ettim. Çok uzamadan bittiğine o kadar sevinmiştim ki. Sonrasında hızlıca odama döndüm. Evraklarla vesaire uğraştım. Ama bir türlü kafamı veremiyordum, dalgındım, aklımda hep Öykü ve kim olduğu vardı. Sonunda öğlen molasında cesaretimi topladım ve onunla konuşmaya karar verdim. Tabii bana bir anda tüm hayatını açacağını düşünmüyordum ama hiç olmazsa bir özür dilerdim. Bahçeye çıktım. Bir banka oturmuş manzarayı izliyordu. Yanına yaklaşıp dün bağırıp çağıran ben değilmişim gibi kibarca sordum:

- Kahve içer misiniz? Sütlü? Şekerli? Çay.
- Efendim?
- Çay var mı?
- Kafa salladım.
- Zahmet olmazsa.

Ben giderken arkamdan sessizce güldüğüne eminim. Çay istemesine niye bu kadar şaşırdıysam sanki. Elimde bardaklarla geri döndüğümde yana kaydı. Oturdum, çayını verdim. Sessizce içmeye başladı. Aslında beni kovar diye düşünmüştüm. Özür dileyeceğimi anlamış olmalıydı ki -yanına gelen bendim sonuçta- tek kelime etmeden benim söze başlamamı bekliyordu. Ben de beklediği şeyi yaptım.

– Öykü Hanım ben gerçekten çok özür dilerim. Dün çok ani çıkıştım ve hiç istemediğim şeyler söyledim. Ama sadece işin...

– Sorun değil.

– Demek istediğim... Ne?

– Sorun değil, gerçekten.

Kalktı ve yine aniden gidiverdi. Kalkarken yüzüne baktığımda yeni bir şey fark ettim: yorgunluk. Ruhsal bir yorgunluk. Hayır, söylediklerim sorundu ama o bunlara o kadar alışmıştı ki artık uzatmak istemiyordu. “Off, ben ne yapmıştım?” Durduk yere bir insanın kalbini kırmıştım, suçsuz bir insanın. Dün duymadığım kadar vicdan azabı duydum. Bunu böyle bırakamazdım, telafi etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Sonraki günlerde ona kibar -olabileceğimden daha çok davrandım. Kötü biri olmadığımı anlasın istiyordum. Sonunda bu çabalarım ona komik gelmeye başlamıştı. Yine de zaten yeterince rezil olduğumu düşünerek bunu umursamadım. Sonunda bir gün dayanamadı.

– Ahh, yeter ama. Ben senin kraliçen değilim köle.

Aynı anda hem bu ne şimdi der gibi bakarak hem de gülerek ona döndüm. Yana kayıp bana bankta yer açtı. Oturdum.

– Affedildin köle, artık özgürsün.

– Ben gerçekten çok...

Bağırdı.

– Üzgünsün! Anladık. Tabii yine de bir bardak çay fena olmaz. Ben iki bardağı taşıyamıyorum.

Bunu söylerken değneğini salladı. Gülerек çay almaya gittim. Belli ki bir şeyler konuşacaktık.

– Buyurun, diyerek çayını uzattım.

– Bu resmiyeti sana köle dediğimde kaldırdığımızı düşünmüştüm. Seni bilmem ama beni çok sıkıyor.

İş arkadaşım olmasının yanında benden büyük olduğu için -aramızda çok yaş olmasa da yine de büyüktü ve bunu öğrenmem söylediklerimden iki kat utanmamı sağlamıştı -ona hâlâ siz diye hitap ediyordum ama o bunu istemiyorsa sorun yoktu, kafa salladım. Memnun olduğunu belirtecek şekilde gülümsemi. Daha sonra biraz sohbet ettik.

Sonraki günlerdeyse sohbet daha da ilerledi. Oldukça esprili bir insandı, zekiymi de. Onunla daha erken tanışmadığım için üzülüyordum. Bunu ona söylediğimde bana imalı imalı baktı. Başımı önüme eğdiğimde ise işi yine şakaya vurdu:

- Dua et bunu ekibin ve işin için yapıyordun, yoksa elimden çekeceğin vardı, bu değneklerle kovalardım seni.

Bunları söylemese bile bana hâlâ kırgın olduğunu ya da beni utandırmaya çalıştığını düşünmezdim. Sadece bunun bir daha, bir başkasıyla yaşanmasını istemiyordu o kadar. Dostluğumuz zamanla ilerledi. Sonra bir gün asla yapacağımı düşünmediğim bir şey yaptım. Cesaretimi topladım -ya da haddimi aştım- ve ona nasıl sakat kaldığını sordum. Gözleri donuklaştı. Bir süre hiç konuşmadı. Bir yolunu bulup konuyu değiştirmeyi düşünüyordum ki bana döndü.

- Irkçılık hakkında ne düşünüyorsun ya da din ayrımı?

Konuyla alakasını çözemesem de cevap verdim.

- Bunlar insanlık dışı şeyler. Kimse ırkı ya da dini yüzünden yargılanmamalı.

- Aynen öyle. Ama günümüzde bile bunu anlamamakta direten insanlar var.

Dikkatimi daha da vererek onu dinlemeye başladım.

- Senin daha acemi olduğun zamanlar olsa gerek, o yüzden bilmezsin. Çoğu kişi bilmez. Irkçı birlikler tarafından

gizli operasyonlar yürütülüyordu. Biliyorsun sadece acil yardım ekibi değil, kuruma bağlı farklı kolları da var.

Kafa salladım.

– İşte o zaman bu operasyonların deşifre edilmesi ve önlenmesi için de bir ekip kurulmuştu. O ekipte çalışıyordum. Bir gün büyük bir plan istihbaratı aldık. Önlenemezse çok fazla insanın ölümüne yol açabilecek cinsten. Tüm ekip bunun üzerine yoğunlaştı.

Durdu, önündeki şişeden bir yudum su içti.

– Bir plan hazırlandı ama bilirsin, bazen evdeki hesap çarşıya uymaz. Her şey ters gitti, işler o kadar karıştı ki...

Yine ufak bir duraklama.

– Sonra ne yaptık ne ettik önledik o saldırıyı. Başardık. O günden hatıra bunlar kaldı işte.

Bunu söylerken kendine acımıyor, başarmanın gururunu taşıyordu. Yine de gözlerinde o günlerde tanık olduğu olayların acısı hâkimdi. Sonradan Başkan bana Öykü'nün atladığı detayları anlattı. O kendini feda etmişti, masumlar için. Alan boşalana kadar oradan ayrılmamış, onlarca çocuğu taşımıştı. Fakat kendisi için geç kalmıştı bomba patladığında. Ona çok yakındı ve ancak sakat kalarak kurtulabilmişti. Bunu öğrendiğimde ona bir kez daha hayran kaldım. Böyle güçlü insanlar çoğu zaman arkalarında acılı hikâyeler saklarlar. Onun hikâyesi de böyleymiş meğer.

Bu arada onun konferanslar da verdiğini öğrenmiştim. “Böyle birinin adını nasıl daha önce hiç duymamıştım ki?” Birkaçına katılıp dinleme fırsatı da buldum. Ön yargılardan ve basmakalıp fikirlerden eskiden de çok çekmişti, şimdi de çekiyordu, doğal olarak hassastı bu konuda. O yüzden genellikle

bu konularda konuşuyordu. Bazı cümleleri sanki hiç silinmeyecek gibi aklıma kazınmış durumda.

Mesela en büyük engellerin hayata değil zihnimize ait olduğunu söylüyor hep. Tembellik, korkular, sabit fikirler ve ön yargılar... Diğer ikisinin çabayla aşılabileceğini ama ön yargıların ve sabit fikirlerin inatçı mikroplar gibi olduğunu ve bir kez insana yapıştı mı epey uğraştırdığını söylüyor.

– Onlar farkında olmadan seni esir alıverir ve belki yıllarca belki de ömür boyu onlarla yaşarsın. Onları sahiplenirsin, tıpkı bir parçanmış gibi. Kurtulmak için çaba harcamazsın. Farkında bile olmazsın, biri seni onları seninle andığında inkâr edersin.

Başka bir cümlesi de bu ikisinin her yanımızı sardığını kanıtlar nitelikte.

– İnsanlar sadece fiziksel engeli olanlara değil; onlara farklı gelen, ters düşen her şeye ön yargı besliyorlar. Bir bakın etrafınıza. En ufak zevklerden tutun, hayati düşüncelere kadar. En üzücüsü de pek çok yetenek bu yüzden solup gidiyor.

İster ırkçılık gibi büyük bir suç olsun (burada hep sesi titriyor) ister menemen soğanlı mı olur soğansız mı gibi basit bir kavga (buradaysa hep gülüyor) hepsi insanın özgürlüğünü elinden almak için bir girişimdir. Hiçbiri kalp kırmaya değmez. Fiziksel her engel aşılır, yeter ki kalbiniz güzel olsun (tabii ki alkışlar).

—Bitmedi mi işin?

Öykü ve Emre beni çağırıyordu. Tabii ya, yemeğe gidecektik. Dosyayı kaydettim ve çıktım.

– Geldim.

Yazardan

Gerçekten nedir?

*“Kör olmaktan daha kötü olan tek şey,
görebilip de görüşü olamamaktır.”*

Hellen KELLER

Engel nedir? Kime sorsan benzer cevapları verir aslında. Elinin veya kolunun olmaması. Belki de genetik rahatsızlıklar... Peki gerçekten öyle mi? Sorunun cevabını vermeden önce bazı kişileri tanıtmak isterim. Birinci olarak Beethoven: Klasik akımdan romantik akıma geçişte en çok eser verenlerdendir. İkinci olarak Aşık Veysel: Bu ülkede kime sorsanız bilinecek bir ozan. Üçüncü olarak Eşref Armağan: İsmi duyurmuş bir Türk ressamımızdır. Dördüncü olarak Alana Nichols: Dört madalyası ve ABD takımıyla birlikte bir altın madalyası olan bir sörfçü. Beşinci olarak Eli Bowen: 1924'te dünyanın en ünlü akrobatı olarak bilinmekteydi. Altıncı olarak Valentina Guerrero: Dünya çapında bilinen en popüler ve en genç modeldir. Yedinci olarak Helen Keller: Yazar, pedagog ve aktivist olan bir kadındır. Sekizinci olarak Hamza Muhammet: 13 yaşında hafız olmasıyla beraber 2023 yılında düzenlenen Kuran-ı Kerim'i güzel okuma yarışmasında ikinci olmuştur. Dokuzuncu olarak Hattat Binti Hüdaverdi Hanım: 12. yüzyılda İskenderiye'de yahut Kahire'de yaşamış ve bi-dest lakabına sahip kadın hattatlardandır.

Pekâlâ, tanıtım bitmişken akıllarda bir soru olmuştur elbette. Bu kadar farklı dallarda başarılı olmuş insanları neden birlikte anlattım? Aslında bu kadar farklı olmalarına rağmen

tek bir noktada birleşiyorlar. Beethoven duyma engellidir, Aşık Veysel ve Eşref Armağan görme engellidir, Alana Nichols’un belden aşağısı bir kaza sonucunda felç kalmıştır, Eli Bowen’ın bacakları doğuştan yoktur, Valentina Guerrero down sendromludur, Helen Keller hem duyma hem görme engelli hem de dilsizdir, Hamza ve Hattat Bint-i Hüdaverdi Hanım ise görme engellidir. Evet, bu insanlar birçok insanın yapamadığını yaparken gerçekten engel elinin veya kolunun olmaması mıdır yahut genetik rahatsızlıklar mıdır?

Aslında insanların düşünce yapısına bakacak olursak farklı olan değişiktir. Mesela ırkının, dilinin ve dininin farklı olması yahut elinin veya kolunun olmaması veya genetik rahatsızlıklar ve birçok durum... Aslında bir kişiyi o yapan diğer insanlardan ayrılabilen bir özelliğe sahip olmasıdır. Bazen insanlar kendilerindeki engeli göremediklerinden kendilerince farklılıkları engel olarak görmüştür. Belki de engel hayalinin veya hedefinin olmamasıydı, bunun için çabalamamasıydı?

Ayşegül KARANFİL

Demetevler Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Ankara-Yenimahalle

Leylak ve Mürekkep

Ayşegül KARANFİL

İlkbaharın bize hediye ettiği bylerden biri de bence leylaklardır. Bir diğeri ise arada canı istedikçe gelen yağmuru, hüzünlü melodisi ve arkasında hediye olarak bıraktığı o güzel kokusuyla dolu renk cümbüşü. Ŗu anda kokladığım güzelim toprak kokusu da biraz önceki misafirin hediyesi. Sakinleştiren ama can yakan bir koku. Hislerim bundan daha iyi açıklanamaz herhâlde. Tek hissedebildiğim duygular bunlar. Çünkü bana her zaman benzer duygular aktarılır. Acıma, üzüntü ve iğreti... İnsanların bana karşı olan o bakışları ve tavırları o kadar acı verici ki. Kimisi kasıtlı olarak yönelttiği iğreti duygusuyla canımı yakarken kimisi de acıma ve merhamet dolu bakışlarıyla kendimi daha da değersiz ve dışlanmış hissetmeme neden oluyor. Daha yarım saat önce sırf onlar gibi olmadığım için dlmemin acısı artık bana o kadar tanıdık ki...Hayatım boyunca duygusal ve fiziksel şiddete maruz kalmam olsa gerek bunun sebebi. Sanki ben kendim böyle olmayı seçmişim gibi kendilerine bunu hak gören insanları anlayamıyorum ve hiçbir zaman da anlayamayacağımın farkındayım.

– İlerleyin lütfen hanımefendi!

Düşüncelerimi bozan sesle birlikte aynı bu ses gibi düşüncelerimi bir süre durdurabilecek tek yere yani müzeye doğru ilerlemeye başladım. İçeri girer girmez yüzüme çarpan oradan

da kalbime işleyen leylak kokusuyla hafifçe gülümsedim. Müze daha içeri girer girmez mutlu olmamı sağlamıştı bile. Bu mutlulukla eserleri sırasıyla incelemeye başladım. Resimler, vazolar, minyatür eserler, dokumalar ve daha niceleri... Her biri insanların duygularını iletme için kullandığı aletler... Daha nasıl açıklanabilir ki? Hele ki önümdeki bu vav hattı... Tanıdık ama yabancı... Karmakarışık bir dünya... İnsanın içini ferahlatan ama aynı zamanda karanlık duyguları içinde boğan bir eser. Çok sıcak hissettiriyor aslında. Belki de böyle hissettirmesinin sebebi elsiz birinin bu güzelim eseri ortaya çıkarmış olmasındandır. Benim asla başaramayacağım bu eseri ortaya koymasındandır. Ne kadar güzel... Eserle bağım daha da artarken gözyaşlarım yavaşça yuvalarından düşmeye başladı. Gözyaşlarım yavaşlığını bırakıp da şiddetlenirken ben de omzumla göz yaşlarımı silmeye çalışıyordum. Sonuçta tuzlu tadı pek de güzel değil. İç çekişlerim hıçkırıklara dönüşürken herkesin tuhaf bakışlarını üzerime toplamıştım bile. Gerçi bu kesinlikle umurumda değil. Ne kadar güzel bir durum benim gibi birinin bu kadar güzel bir eser verebilmesi. Benim için bu kadar anlamlı olan bir esere bir kerecik dokunsam kızmazlar herhâlde. Bu amaçla kolumla dokunmaya çalışma çabalarım başladı ve sonunda başarabildim. Dokunmamla o tuhaf ve tanıdık dokunun içime işlemesi bir oldu. Hele ki etrafımı saran o yoğun ama aşırı tanıdık leylakla mürekkebin karışmış kokusunun beni kurşunla vurulmuşa döndürmesi saniyeler aldı. Sonrası ise gittikçe kaybolan bilincim ve karanlık.

Kulağımda yankılanan bağırış sesleri ve uyanmamda ısrarcı olan güneş yüzünden zorla da olsa gözlerimi açmayı başarabildim. Açmamla da bir teyzenin görüş açımına girmesi bir oldu.

– Hüdaverdi kız uyandı...

Kulağı tırmalayan bu ses tonuyla iyice uykum açılmıştı derken içeri elli, elli beş yaşlarında bir amca girdi. Ben daha ne olduğunu anlamamışken amca:

– Kızım nasıl hissediyorsun? Seni leylak tepesinde baygın buldum. Bir hastalığın mı var? dedi.

“Leylak tepesinde baygın? Ben? İmkânsız çünkü en son müzede ydım ki tablonun önünde bayılmıştım galiba.”

– Amca şu an neredeyim acaba? diyerek ilk konuşmamı gerçekleştirdim. Cevabım çok gecikmeden geldi:

—El Halil Çarşısı. Bu dükkân da bizim dükkânımızdır kızım.

“Evet, iyi güzel hoş da ben ta müzenin oradan buraya nasıl geldim ki? Leylak tepesi de neresidir, Allah aşkına? Ben böyle kendi düşüncelerimde kaybolmuşken ne zaman yanımdan ayrılıp da hazırladığını bilmediğim yemeği getiren teyzeyi pür dikkat incelemeye başladım.” Esmer bir ten ve orman koyusu gözlere sahip tatlı bir teyze. Amca ise simsiyah gür saçlara ve esmer bir tene sahip lakin galiba biraz sert bir mizaca sahip. Yani ok gibi keskin bakışlarından anca bu anlaşıyor.

– Kızım hadi yemekler soğumadan ye. Afiyet olsun, diyen teyzeyle önümdeki “mulukhiyah” ve “hawawshiye” kısaca bir bakış attım. Allah’ım ne kadar güzel gözüküyorlar. Bu lezzetli koku yüzünden acıktığımı anca anlayabildim ki bu açıklıkla zaten bir on dakikada önüm tertemiz olmuştu bile demek istedim. Lakin önümde birileri varken her zaman yemek yemeğe utanmışımdır. Gerçi nişanlım utanmamam gerektiği ile ilgili kaç kez konuşma yapmışsa da nafile. On yaşındayken okuldaki çocuklardan biri dalga geçmişti herkesin içinde. O zamandan

beri dışarıda yemek yiyemedim. Gerçi bu kişiler pek de öyle birine benzemiyorlar. Bu düşünceyle genelde çorap giymediğim ayağımla çatalı tutarak yemeğe başladım. Teyze ise sanki öz evladını doyuruyormuşçasına mutlu olmuştu. Yemeğim bir yirmi dakikanın sonunda bittiğinde amca:

– Kızım adını söyleyebilir misin? Aileni çağıralım da yolda kendi başına giderken tekrar bayılmandan korkarım, diye endişesini belirtti.

Amcanın endişesi beni mutlu etmişti. Sonuçta bu devirde bir başkasını düşünen zor bulunur. Ben de cevaben

– Adım Zeynep soyadım Magdy. Lakin ailem yok yetimhanede büyüdüm ama bir nişanlım var adı Yusuf. Telefonunuzu alabilir miyim? Onu arayabilirim, dedim.

Konuşmam bittiğinde amca ile teyzenin uzaylıya bakıyormuşçasına bakmalarına pek de anlam veremedim. Sonuçta konuşmam oldukça anlaşılır.

– Kızım telefon nedir? diye sormalarıyla aynı bakışı ben onlara atmaya başladım. “Ciddi olamazlar değil mi? Galiba kamera şakası olmalı.”

– Ciddi değilsiniz değil mi? Hangi yıldayız ki biz? sorumla da şaşkınlığımı belirtmiş oldum.

Cidden şakasına sorduğum sorunun dünyamı değiştireceği beklenemezdi elbette ama bazen beklenmedik olaylar olabilir.

– Eğer ki yılı soruyorsan 1205 yılındayız.

Duyduklarımınla buz yalamış gibi hissetmem bir oldu. Yine de yalan olduğu umuduna tutunmayı tercih ederek dışarı fırlamak istedim. Zaten kapı hemen önümdeydi ve evet, bu bir kamera şakasıydı demek isterdim. Lakin binaların olması

gereken yerde küçük evlerin olduğu, develerin önünden geçtiği ve maymunların etrafta gezindiği bir ortamla karşılaşmam en büyük şoktu benim için. Doğru tahmin sonrasında bu art arda gelen olaylar silsilesinden etraf aniden kararırverdi.

Bu zamana her ne kadar nasıl geldiğimi bilmesem de işte buradaydım ve çoktan iki hafta olmuştu. Nakia Teyze'ye ve Hüdaverdi Amca'ya, iyice alıştım. İkisi çok tatlı ve sevgi dolu bir evliliğe sahipti. Ayrıca kızları olan ve şu anda ilk defa Kahire'nin geçmişteki hâlini görmemde bana eşlik edecek Nile Abla'yı, unutmamak lazım.

– Hazırsan çikalım Zeynep, diye seslenen Nile Abla'yla birlikte üzerime giydirdikleri, bir şalvar ve bol bir elbiseden oluşan kıyafeti son bir kez düzenleyip dışarı çıktım. Dışarı çıkmam ile tozlu genzi yakan türden bir kokunun etrafımı sarması bir oldu. Bir yandan öksürürken bir yandan da alışkın olduğundan hızlı hızlı yürüyen Nile Abla'ya yetişmeye çalışıyordum. Tam bir eziyet... Sonunda önümüzden geçen deve yüzünden duraksamak durumunda kalan Nile Abla'ya yetişebilmişim. “Yok yani bu ne sorumsuzluk... Kaybolsam ne yapacak?” Ben kendimce atıp tutarken üzerime atlayan maymunla ne yapacağımı bilmeden öylece donakaldım derken çok geçmeden bir çığlık, bir çığlık hiç sormayın. Galiba etrafımdakileri sağır etmiş olabilirim.

– Ya! Nile Abla alsana maymunu! Abla!

Bu çığlıklarım sonunda maymunun benden sıkılıp başka bir yere koşarak gitmesiyle son buldu. Çok şükür. Sonunda benden bu yaygarayla tezgâhları gezmeye başladık. Etraf bildiğiniz renk cümbüşü ve baharatların keskin kokusu her yerde.

Hele bir de yaramaz çocuklar baharatları avuçlayıp birbirlerine atınca etraf daha da neşeleniyor.

– Zeynep gel feteer meshaltet yiyelim.

Nile Abla’nın bu seslenişiyle küçük çaplı bir mutluluk krizi yaşamadım desem yalan olur. Neyse Nile Abla iki tane ekmek satın alırken ben de etrafta oturacak yer arıyordum ama nafiye. Yanıma gelen Nile Abla bunu fark etmiş olacak ki yüzüne büyükçe bir gülümseme yerleştirerek elindeki ekmeği bana uzattı. Galiba yememi istiyor. Bu gerçekten tuhaf ve güzel hissettiriyor. İlk defa benim yanımdayken iğrenmeyen, aksine eğlenen bir arkadaşım var artık. Böylece ekmekten bir ben ısırdım bir o. Bu şekilde çarşığı gezmeyi bitirdik ve Hüseyin Camii’nde ikinci namazımızı kılıp dükkâna döndük. Günün yorgunluğuyla bana ayarlanan odaya geçecekken tanıdık bir kokunun damarlarıma işlemesiyle duraksadım. Leylak ile mürekkebin karışmış kokusu... Bu zamana gelmeden hemen önce aldığım kokunun aynısı. Bir merakla kokuyu takip etmeye başladım. Kokunun en yoğun olduğu yere sonunda ulaşmıştım. Hat yazılarıyla dolu bir çalışma odası. Hüdaverdi Amca ise vav harfi çizmekle uğraşıyor. Gerçekten hareketlerinden anlaşıyor ki işinin erbabı.

– Kızım yakından bakabilirsin.

Hüdaverdi Amca’nın cümlesiyle hemencecik yanına gittim. Bu büyüleyici sanatı elbette ki daha yakından görmek isterim. Merakımı gören Hüdaverdi Amca gülümseyerek vav harfini çizmeye devam ediyordu ki birden durdu ve çekmece-den bir adet mürekkeplik, fırça ve kâğıt çıkardı. Ardından ise

– Kızım dilersen sana da öğretmek isterim, dedi.

Duyduğum cümle sıcak bir içecek gibi damarlarımda doluşmaya başlayacakken bunu aniden aklıma gelen gerçeklikle durdurdum. “Ben nasıl yapabilirim ki?” Bu hâlîmle... Ellerim olmadan... İmkânsız...

- Teşekkürler ama istemem Amca.
- Neden kızım, gözlerin pek de istemiyormuş gibi bakmıyor.
- Amca bana bir bak! Sakat biri olarak ne yapayım ben Amca?

Hüdaverdi Amca bunu duyduğunda daha önce hiç görmediğim bir duyguya büründü. Saf öfke?

- Kızım senin ağzın neler söyler? Söylediğini kulağın duyuyor mu? Sen sakat filan değilsin. Sakatın ne demek olduğunu biliyor musun sen? Kıymetsiz şey demek... Sen kendine nasıl kıymetsiz dersin? Sen Rabbimim bu insanlığa verdiği hediyelerdensin. Senin bu güzel kalbin ancak hediye olabilir. Sen her insan gibi özelsin. Hele ki bu kalple...Daha da özelsin.

Sanki gözyaşlarım her zaman için bu sözleri beklemişti. Sel misali akmaya başladılar ve bu durum bir saat sürdü. Şimdi ise yere oturmuş önümde ilk noktayı çizeceğim. “Haydi Bismillah.”

- Zeynep kızım demin anlattığım gibi yetmiş beş derecede olacak. Haydi bakalım.

Ayağımla biraz önce amcamın anlattığı gibi kalemimi tuttum ve mürekkebe batırdım ve sonrasında ise kâğıda çizmeye başladım. Kalemin kâğıdın üzerinde akarsuyun üzerinden akıp giden dal parçası gibi akıp gitmesi o kadar güzel hissettiriyor ki ve evet, ilk noktam.

– Maşallah kızım. Allah vergisi yeteneğin var. Bugün ilk dersini yani vav harfini öğreteceğim. Güzelce izle.

Hüdaverdi Amca önüne temiz bir kâğıt alıp konuşmaya başladı:

– Bak kızım ilk olarak bir yukarı bir ilerleme bir de yukarı olmak üzere üç nokta çizeceğiz. Sonrasında yukarı doğru bir ilerleme ve iki ilerleme. Vavın başı çekik bir badem gözü andırmalı. Tamam mı kızım?

Sorusuna cevap beklemiyor olacak ki hiç beklemeden anlatmaya devam etti:

– Çanak yaparken aşağı doğru in ama vav başını bir kalem ağzı geçecek. Sonra vavla arasında iki kalem ağzı kalıncaya kadar çanak başını yukarı çıkart. İşte böyle...

Dersin bittiğini sanırken Hüdaverdi Amca yine cevabını beklemediği bir soruyla konuşmasına devam etti:

– Neden vav harfiyle başladık bilir misin? Anne karnındaki bebeğin başlangıç hikâyesinin şeklidir vav. İşte öyle. Hattın başlangıcı da o yüzden vavdır. O hâlde yemeğe gidelim dersen.

Kafamı sallayarak mutfağa Hüdaverdi amcayla birlikte gittim ama beklenmedik bir misafir vardı.

– Bu kim Hüdaverdi?

Aynısını ben sormalıyım ama neyse. Niye gıcık kaptım birden. Bana geçmişteki unuttuğum hisleri hatırlattığı için olmalı.

– Zeynep ama kızım gibidir. Sen binti Hüdaverdi de. Ayrıca kızım bu kişi Tale. Kendisi benim kız kardeşim olur.

Zorla gülümseyerek yer masasına oturdum. Artık eskisi gibi umursamıyordum bakışları. Eskiden olsa motivasyonum düşer, kendimi kötü hissederdim. Ama artık öyle değildi. Çünkü ben

eksik değildim aksine özeldim. Böylelikle bir günü daha bitirmiş ve sonunda odama dinlenmeye geçebilmişim tabii ki yanımda hat malzemelerimle. “Bismillah” diyerek çizmeye başladım. Daha doğrusu batırdım. “Neden olmuyor Allah aşkına?” Büyük umutlarla başlayıp aniden tökezlemek böyle hissettiriyormuş demek. Yanaklarımdan yavaşça süzülen yaşlar kâğıdımı ıslatırken öylece beklemeye başladım. “Neden pes ediyorum ki? Neden yapamayım ki? Aynen yaparım ben bunu.” Böylelikle yirmi günün sonuna kâh ayağıma mürekkep dökerek kâh ayağımda kalem yüzünden yara oluşturarak kâh o yaralar su toplayınca acıyla ağlayarak çok güzel bir vav hattı çizebilmişim sonunda. Son dokunuş. İmzam, yani “bi-dest” kelimesi. Sonunda tamam. Aslında Hüdaverdi Amca kabul ederse tamam. “Hüdaverdi Amca!” seslenmemle hemen yanıma gelmişti. Önümdeki hattı alıp incelemeye başladı ve yüz ifadesinden anlaşılabacağı üzere güzel olmuş. Tamamdır bu iş.

– Çok güzel olmuş kızım. Bir sekiz yıl hatta altı yıl sonra icazetini alabilirsin, demesiyle bunu doğruladım da bir dakika bu kadar uzun olmamalı.

– Bu nedir?

Ben kendi çapımda küçük bir şok geçirirken Hüdaverdi Amca konuşmaya başladı:

– Peki kızım neden imzan elsiz anlamına gelen bi-dest kelimesi?

Sorusuna büyük bir gülümsemeyle cevap verdim:

– Benim de başarabildiğimi görsünler ve aslında imkânsızın olmadığını anlasınlar istedim.

– Çok güzel düşünmüşsün. O hâlde ben teyzenle ablanı çağırayım.

Kafamı sallamakla yetindim. Hüdaverdi Amca onları ararken ben de hattımı incelemeye başladım ve sanki tanıdık. Gerçekten tanıdık. “Nasıl unuturum! Bu hat müzedeki hat. Bir dakika parlıyor mu o?” Bu sefer panik atak geçirmeden olayı algılayabilmişim. Evet, dönüş zamanım geldi. Etrafı aniden kaplayan bir ışıkla gözümü kapatmak zorunda kaldım. He-men ardından burnuma leylakla karışmış mürekkep kokusu doldu. Bir süre sonra gözümü açtığımda müzede Yusuf’un yanındaydım. “Yusuf ne ara geldi?” Neyse zamansal farklılıklar filan. Fizikle aram iyi değildir.

– Zeynep kim dövdü seni? Doğruyu söyle. Öylece bırakmam ben bunun peşini... İyisin değil mi?

– Yusuf iyiyim çok şükür... Kimin dövdüğüne gelirsek biraz sonra konuşalım olur mu? Önce daha önemli bir şey demem lazım. Bana bir hat kursu bulur musun?

Yazardan

Merhaba, ben Zarife Öykü ARSLAN. 15 yaşındayım. Gaziantep'te bulunan Çamlık Anadolu Lisesi'nde 10. sınıf öğrencisi olarak eğitim görmekteyim. Kitap okumayı ve edebiyatı çok severim. Yazmaya özel bir ilgim vardı uzun bir süredir. Kapadokya Üniversitesinin hazırlamış olduğu “Engelsiz Kurgular” yarışmasını internette gördüğümde çok heyecanlandım. Uzun bir süre konu üzerinde detaylıca düşündüm. Engel deyince aklıma ilk olarak fiziksel engeller gelmiş olsa da sonradan asıl engelin, kişinin çevresinin ya da kendisinin oluşturduğu engel olduğunu düşündüm. Yazarken çok eğlendim. Kendi kendime çok güldüğüm, içimde bir sıcaklık oluşturan bir öyküydü bana göre. Zamanın sevilen valilerinden Recep YAZICIOĞLU’nu bir öğretmenimden duydum ve bundan etkilendiğim için öyküde bir kaymakam olarak ona yer verdim. Öykü bittiğinde ailem de dâhil olmak üzere pek çok büyüğüme ve öğretmenime okutup onların da eleştirilerini dikkate aldım. Gönderdikten sonra sonuçları beklerken çok heyecanlandım ve canlı yayında kendi ismimi duyunca da çok mutlu oldum. Şimdiye kadar katılmış olduğum ikinci yarışmada da ödüle layık görülmekten ötürü çok memnunum. Uludağ Üniversitesinin ve Kapadokya Üniversitesinin yarışmalarından sonra yazma konusunda daha çok şevklendiğimi de belirtmek isterim. Öykümün kitaba dâhil olması hayatım boyunca hatırlayacağım hoş bir hatıra olacak ve kitap, her daim kitaplığımın başköşesinde duracaktır.

Zarife Öykü ARSLAN

Çamlık Anadolu Lisesi, Gaziantep-Şahinbey

Sebahat'tan Nebahat'a

Zarife Öykü ARSLAN

İçeriye kaplayan boğucu havadan kurtulmak için camı açmasıyla Sebahat'ın çeyizlerinden kalan ve minibüsünü süslemek için kullandığı dantelli süslemesi dışarıya doğru bir anda fırlamış, süzüle süzüle kaldırımın kenarına usulca konuvermişti. Genç kızlık zamanlarından kalan o güzelim işlemler artık seh-paları değil Sebahat'ın kırmızı minibüsünü süslüyor, minibüse binen herkes önce bu dantelleri inceliyor, kimi gülüp eğlenirken kimi de minibüsün sarsıntısına rağmen modelin ayrıntılarını inceliyordu. Hatta bir keresinde teyzelerden biri modelinilmek sayısını bir türlü anlayamayınca Sebahat'a seslenerek:

– Kızım! Ya maşınayı biraz yavaş sür ya da bir örneğini ver de torunuma işleyeyim, deyince minibüsteki herkesi bir gülme aldı.

O sırada minibüsü usulünce durdurup seri bir şekilde araçtan inen Sebahat, pencereden dışarı kaçan haylaz dantelini bir çırpıda kaldırımdan aldığı gibi teyzeye uzatarak,

– Canın sağ olsun teyze al. Rahat rahat örneğini çıkar ama işin bitince geri getirmeyi unutma, diyerek direksiyonunun başına geçti.

Danteller önemliydi Sebahat için. Evinde gibi hissettiriyordu. Camların üst pervazından, ayakta yolculuk edenlerin tutunacağı demire kadar hatta yolcu koltuklarının her birinin

baş hizasına kadar iştirilmişti bu nadide eserler. Minibüsün koltuksuz ve boş olan kısmına tahta sedir yerleştirilmiş yine çeyizinden kalan kılıflar, minderlere geçirilerek bu tahta sedirin her tarafına itina ile kondurulmuştu. Sebahat her gün muhakkak surette kırmızı minibüsünü pırıl pırıl ederdi. Çünkü onun bulunduğu her yer ev hükmündeydi ve tertemiz olmalıydı.

Sebahat; balık etli, ipek gibi siyah saçları, yeşile çalan gözleri ve esmer teniyle kimsenin inkâr edemeyeceği güzelliğe sahip olan bir kadındı. Evin en büyük kızıydı. On yıl önce oto tamircisi Emre adında bir adamla evlenmiş, ondan iki tane de çocuğu olmuştu. Ancak Emre, kendisinden yok yere boşanmış, sonrasında ne kendisini ne de çocuklarını bir kez aramamış, yüzlerine bakmamış vermesi gereken nafakayı bir ay vermiş sonra sırra kadem basmıştı. Sebahat ise iki çocuğuyla öylece ortada kalmıştı. Köydeki yaşlı ana babası bir göz odada ancak kendilerine yetebiliyorken baba evine iki çocuğu ile dönemezdi. Eski kocası Emre’nin Sebahat’ın hayatına yapmış olduğu tek yardım ona sürücü ehliyeti almasıydı, Sebahat de severdi hani arabaları. Öncelerden tanıdığı bir arkadaşından kendisine iş bulmasını istemesi üzerine şoförlüğe başlamıştı. Ne çok eleştirilmişti halbuki. Mahalleli ağır ithamlarla onu suçlamış, kadın kısmının sadece dantel işleyerek evinden para kazanabileceği, o kadar erkeğin arasında gece gündüz direksiyon sallamanın caiz olmadığı sözlerini duydukça Sebahat’a daha da bir güç geliyor, hiçbir söz onun çalışmasına engel olamıyordu. Sebahat’a sorarsanız, yaptığı işten hiç pişman değildi. Hatta yolcular da minibüsten ve Sebahat’tan çok memnundu. Sebahat pırıl pırıl minibüsünde tüm trafik kurallarına uyuyor, radyosunun sesini kimsenin rahatsız olmayacağı düzeyde ayarlıyor, ola ki Müslüm Baba çıkarsa daha bir keyifleniyordu.

Sebahat direksiyonunu sallarken hemen her gün yanında, okul harçlığını çıkarabilmek için muavinlik yapan Eyüp otuyordu. Eyüp, on üç on dört yaşlarında çok zayıf ve çelimsiz bir delikanlıydı. Kıvırcık altın sarısı saçları, kahverengi gözleri ve upuzun bir boyu vardı. Çok samimi ve içten bir çocuktü. Ağzından çıkan her söz, nahif bir edayla çıkıyor, karşısındakini konuşmasıyla kendine hayran bırakıyordu. Konuşurken hep çok düşünüyor, kullandığı her bir sözcüğe de dikkat ediyordu. Ona, bir elini kullanamadığı için okulda Çolak diyorlardı. Çıraklık için kasabada başvurmadığı yer kalmamış ama esnaf bedensel engelinden ötürü ona iş vermemişti. Ahlakı, disiplin ve efendiliğini mahalleden bilen Sebahat onu memnuniyetle işe almış ve artık Eyüp'ün patronu olmuştu. Hatta çocuklarına bakmak üzere anlaştığı komşu teyze ona ara sıra patron dedikçe bizim Sebahat'a bir gururlanma gelirdi ki sormayın gitsin.

Eyüp'ün çocukluğu sıkıntılı geçmişti. Durumları çok kötüydü. Babası parasını içkide, kumarda bitiren, boğazına kadar borç batağına düşmüş bir adamdı. Çok sertti aynı zamanda. Annesi ise babası yüzünden çok ürkek bir kadındı. Fakat çok da nahifti. Konuşması ile herkesi kendisine hayran bırakıyordu, Eyüp gibi. Eyüp, her anlamda annesinin kopyasıydı. Davranışlarından tutun konuşmasına, düzeninden tutun, oturuşuna, yürüyüşüne ve hatta yazısına kadar annesinin kopyasıydı. Babası, annesine eve her gelişinde şiddet uyguluyor, öyle mükemmel bir kadından bile kendince kusur bulup sorun çıkarıyordu. Eyüp'e bile vurmuşluğu vardı. Bunun sebebiye bazen konuşması, bazen oturuşu, bazense bir hareketi olabiliyordu. Eyüp'ün her davranışına ve sözüne gösterdiği özen belki de buradan geliyordu.

Eyüp, her ne kadar ağır hatta soğuk görünse de öyle güzel espriler yapardı ki şahit olan herkesi kırıp geçirirdi. İzlediği Türk filminden ötürü Sebahat’a “*Nebahat Abla*” diye sesleniyordu. Sebahat’ın Nebahat’a çok benzediğini ileri sürüyordu. Eyüp’ten bu hitabı duyan devamlı bir yolcu, bir gün Sebahat’a “*Nebahat*” diye seslendi. Sebahat, aldırmadı, kendisine denediğini aklının ucundan bile geçirmede. Daha sonra yolcunun ayağa kalkarak yanına gelip onu bastonun ucuyla dürtmesiyle önce yolcuya, sonra Eyüp’e, sonra tekrar yolcuya baktı:

- Bana mı diyorsunuz?
- Evet, sana sesleniyordum.
- Ama benim adım Nebahat değil ki, Sebahat ben.
- Olabilir. Fakat Eyüp oğlumun da dediği gibi sen Nebahat’a çok benziyorsun. Ne var canım sanki bir harfini değiştiriyorsak?

- Canın sağ olsun amcacığım, buyur.
- Evladım hastaneden dönüyorum, çok da yorulduğum sanırım şekerim düştü. Beni az ötedeki evime bıraksan ne büyük sevaba girersin, deyince bizim taze Nebahat önce torpidodan bir âdet elmayı amcaya uzattı, sonra diğer yolculardan izin alıp amcayı evinin kapısına kadar bırakıverdi.

Bu konuşmanın ardından artık sohbet ettiği tüm yolcular kendisine Nebahat der olmuştu. Otuz sekiz yıllık Sebahat, Nebahat olarak anılmaya başladı. Eyüp, bu konu için ara ara özür diliyor, ara ara da işi dalgaya vuruyordu. Sebahat ise biraz nazlanıp her seferinde “Kırk yıllık kani olur mu yani” dese de bunu sorun etmiyor, aksine bu durum hoşuna bile gitmeye başlıyordu. İçten içe “Sadece adım mı, güzelliğim de benziyor

Şoför Nebahat'a" deyip direksiyon tarafındaki rafa Fatma Girik'in bir kartpostalını da yerleştirtiverdi. Günün sonunda Eyüp ile hesaplamaları yapıp da Eyüp'ün maaşını verdikten sonra minibüsü kırklayıp eve döndüklerinde arabadan inerken bu kartpostala bir göz kırpmıyor, Oscar ödülü almış bir artist edasıyla gönül rahatlığı ile sıcak yuvasına eli kolu dolu bir şekilde dönüyordu.

Bir gün, akşamüstü tüm günlerden farklı olarak takım elbiseli bir adam bindi minibüse. Elinde ajandaya benzer bir defter vardı. Bu adam, hiçbir durakta inmedi. Zaman zaman etrafına bakınıyor elindeki deftere bir şeyler çiziktiriyor ama mutlak surette Sebahat'i gözlemliyordu. Son durağa geldiklerinde bile sesini çıkarmayıp bekledi. Eyüp, bu adama ara ara nereye gideceğini sorsa da adam az ileride diyerek konuyu kapatıyordu. İş artık patrona düştü. Sebahat dikiz aynasından adama bakıp:

– Beyefendi siz yabancısınız galiba, nereye gidecekseniz söyleyin, sizi bırakalım, deyince adam nazik bir eda ile

– Kaymakamlık binasına bırakabilirsiniz çok memnun olurum, dedi. Sebahat,

– Hah şöyle, anlamıştım zaten yabancı olduğunuzu, diyerek tekrar bastı gaza.

Takım elbiseli adam minibüste yolcu kalmadığı için ön koltuklara süzüldü. Önce bir miktar Eyüp ile sonra Sebahat ile konuştu yol boyu. Yolda sohbet muhabbete, o ciddiyet havası da samimiyete dönmüştü. On dakika kadar sonra kaymakamlık binasının önüne gelindi. İşini doğru yapmanın huzuru ile bizim Sebahat son yolcusuna dönerek:

– İşte geldik kaymakamlık binasına. Ara sokaktan mı döne-
neyim, eviniz nerede? deyince kibar beyefendi

– Tamamdır teşekkür ederim benim evim burası, diyerek
kaymakamlık binasını işaret etti.

İlçeye bir ay önce kaymakam olarak atandığını söyleyerek
meraklı bakışlara son verdi. Ama Eyüp’ün meraklı bakışı hay-
ranlığa döndü. Büyük adam olmayı ne çok istiyordu.

Aradan yaklaşık iki ay geçmişti. Sebahat, minibüsünün te-
mizliğini yapıyor, altını üstünü iyice kontrol ederek bozulan
veya gevşemeye başlayan parçaları tamir ediyordu. Minibüsünü
tamir etmek için bugün yolcu almamış, zamanını sadece mi-
nibüsüne ayırmıştı. Sebahat, minibüsün altında bir vidayı sı-
karken gittikçe yaklaşan bir ayak sesi geldi kulaklarına:

– Nebahat Abla! Nebahat Abla!

Bu ses Eyüp’ün sesiydi. Sebahat, merakla başını dışarı çı-
kardı. Nefes nefese kalan Eyüp koşarak Sebahat’ın yanına var-
mıştı, elinde de resmi bir zarf vardı.

– Nebahat Abla! Abla, bu zarf sana gelmiş, hem de Kay-
makamlıktan. Bekletmeden getireyim dedim.

– İyi yapmışsın, teşekkür ederim.

Sebahat, merakla çıktı minibüsün altından. Gidip güzelce
ellerini yıkayıp sağına soluna yapışan araba yağlarından kur-
tulduktan sonra bir güzel kuruladı ellerini. Sonra meraklı
adımlarla geldi Eyüp’ün yanına. Zarfı verirken Eyüp’ün kalbi
merakla çarpıyor, gözleri ışıltıyordu. Sebahat da ondan fark-
sız değildi. Bir yandan da kaymakamın neden kendisine böyle
bir şey gönderdiğini düşünüyor, aslında kötü şeyler olabilece-
ğinden endişelenmiyor değildi.

Zarfı açıp okumaya başladığında ikisinin de kalbi heyecandan ve mutluluktan daha hızlı çarpmaya başladı. Zarfta bahsedilen şuydu: Kaymakam bir iki aylık gözlem sonucunda ilçede işini düzgün yapanlara birer plaket veriyordu. Sebahat'ın elleri heyecanla titriyor, davetiyeyi tekrar tekrar okuyor, okuduklarını sindirmeye çalışıyordu. Eyüp de sevinçten ve mutluluktan mih gibi kesilmiş, şaşkınlıktan neredeyse ağlayacaktı. İkisi de o kadar mutluydular ki, uzun zamandır bisiklet havyalı kuran bir çocuğun bisikletine kavuşması gibi bir mutluluk ve heyecan vardı üzerlerinde.

O gün akşamüstü Sebahat, çocuklarına götürmek üzere marketten daha bir güzel meyveler, daha güzel çikolatalar alıp da evine girmek üzere sokağın başına geldiğinde arka arkaya defalarca "Oscar" almış bir artistin gururu ile başını hafifçe yukarı kaldırarak komşularına artistik bir selam verdi. Artık minibüsünü, Eyüp'ü, "sen bu işi yapamazsın diyen komşu kadınları" bile daha bir seviyordu. Çektiği onca zahmete değmişti. Çünkü o biliyordu.

Yazardan

Hangi rol model aldığım yazarın ya da şairin biyografisini okusam ya bir dergide ya da o dönemin yeni yetenekler keşfetmeye meyilli gazetelerinde başlamışlar yola. Günümüzde ne yazık ki gazete ve dergiler eskisi kadar ilgi çekici değil ama onun yerini alan ve keşfedilmek için biz yazma hevesi olan gençlere yeni yollar açan projeler var. Bunlardan biri de Kapadokya Üniversitesinin her yıl yapmış olduğu öykü yarışması. Keşfedilmeyi bekleyen ve “nereden başlasam” diye düşünen onca gence bir umut olduğunu düşünüyorum. Yarışmada derece edinmiş gençlerin gelecek hayatlarında merak saldıkları yazma eylemine daha da sağlam ve özgüvenli bir şekilde sarılacaklarına eminim. Biz gençlere böyle bir imkân sunduğu için tüm Kapadokya Üniversitesi ailesine çok teşekkür ederim. Umarım bu güzel proje daha da mükemmel hâle gelir ve daha fazla insana ulaşır.

Elif DURMAZ

Şehit Nuri Aydın Sağır Anadolu Lisesi, Kayseri-Talas

Kendi Umudunu Doğurmak

Elif DURMAZ

Sadece sayfalarını kopardığım takvim yapraklarından günlerin geçtiğini anladığım bir güne daha başlarken daha ilk dakikalardan düne ait dejavu yaşıyor gibiydim. Daha ortaokul yıllarında vücudumu terk eden ve yıllarımı büyük bir buhrana sokan hâlâ anlamlandıramadığım bu boşluk bugün de benimle birlikteydi. Bu hissin sebebini ya da nasıl geçeceğini araştırırken sayısız kitaplar okumuş yere düşse betonu kırarak kalınlıktaki psikoloji kitapları ezberlemiştim. Tüm bunların bana tek getirisi eğitim hayatımdaki başarı olurken, götürdüğü şeyler zamanım ve cevap bulma ümidim olmuştu. Neden içimde bir organımı Tanrı koymayı unutmuş gibi yarım hissettiğimi ve sanki o boşluğa neyi koysam nasıl tamamlanacağını hiç öğrenememişim.

Annemin ölümünden sonra zaten pek de güçlü olmayan aile bağlarımı iyice koparıp kendi başıma yaşamaya başlamamla tüm bunları düşünecek bolca zaman elde ediyordum. Bazen bu düşünceler beni öyle bir hâle getiriyor ki gündelik işlerimi yapmam saatler sürüyor. Bir fincan kahve yaparken en az iki defa taşırmadan o kahveyi içemiyordum. İşe geç kalmalarımı saymıyorum bile. Bu kadar düşünüp hâlâ bir sonuç bulamamak da işin cabasıydı.

Evden çıkıp hep gittiğim güzergâhta ilerlerken istisnasız her gün önünden geçtiğim bankta son üç gündür bana attığı anlamsız bakışlarla dikkatimi çeken kadını yine görmemle aynı sorular beynime nüfuz etti. “Kimdi bu?” Tahminimce altmış yaşlarının son zamanlarını yaşayan kadın?

Yaşlı kadına baktığınız anda dikkat çeken ilk şey aşırı sık giyimi ve bakımlı gür saçları oluyordu. Fakat yüzü yaşını ele veriyor, âdeta insana burada yaşanmış koca bir ömür var diyordu. Kıyafetleri renk uyumuna göre seçilmiş gözle görünür tek bir kırışıklık bile yoktu. Kendi hâlime bakınca hem biraz utandım hem de gömleğimi ütölemekten bile aciz olduğum için sayısız hakaretler saydırdım içimden. Kadına doğru attığım her adımda bakışlarını daha da üstümde hissediyor, onun bana baktığından emin olduğum için gözlerimi yaprakları sararıp, dökülmüş olan ağaçlara, sanki yağmurun habercisi olan gri renkteki bulutlara çeviriyordum. En son ne zaman gölgesine geçip oturduğum ne zaman altında ıslanmadığımı hatırlamadığım ağaçlara ve bulutlara baktım. Kafamı önüme çevirdiğimde çoktan bank ve yaşlı kadın görüş açımdan çıkmıştı.

Gün boyu yaşlı kadının bana neden baktığına dair türlü türlü teoriler üretmiş ama bunların hiçbirini beni tatmin edememişti. Eve döndükten sonra da kafamdaki soru işaretleri bana huzur vermeyince yarın sabah kadına gidip sormaya karar verdim. Sabah olmasını hiç bu kadar istememiştim ömrüm boyunca. Belki beni başından kovacak belki de anlayışla karşılayıp açıklama yapacaktı. İlk seçeneğin gerçekleşmesi en büyük korkum olmuşken ikinci seçenek bana huzur veriyordu. Daha fazla başımın ağrısına dayanamayıp gözlerimi yumduğumda

içimden Tanrı'ya bir parça heyecan, farklılık vermesi için dua ederek gözlerimi kapadım.

Uyanmamla hazırlanıp evden çıkmam yarım saatimi bile almamıştı. Yaşlı kadının söyleyeceği şeylere karşı duyduğum merak her dakika daha da artıyordu. Bank görüş açımı girdiğinde karnıma streten kramplar girmeye başlamıştı. Minik bir heyecan kırıntısına susamış bünyeme fazla gelmişti. Bu kadar yakinken vazgeçmek fitratıma ters bir davranış olduğu için aniden kendimi bankta sükûnetle oturan kadının önüne attım. Bunu tahmin etmemiş olacak ki öne doğru uzattığı ayaklarını bankın altına elinde tuttuğu çantayı da iyice kucağına gömerek küçük bir korunma pozisyonu almıştı. Üzerinde kapalı havaya nazaran oldukça canlı renkler bulunduran bir takım vardı ve bu takıma uyumlu şık bir fular tercih etmişti. Ben ise yine en özensiz hâlimle bu şık hanımefendinin karışında bir yol kesici gibi dikiliyordum. Kadın benim bu anlamsız sessizliği bozamayacağını anlamış olacak ki boğazını temizleyip

– Affedersin kızım bir şey mi söyleyecektin?

Kadının sesinde âdeta bir anne şefkati yatıyordu. Böyle naif bir sesin beni azarlamayacağına neredeyse emindim. Bu da uçup giden güvenimin yerine gelmesini sağlamıştı. Hafifçe gülümseyip

– Eğer sizi rahatsız etmezsem biraz yanınıza oturabilir miyim acaba?

Yüz ifadesi aniden ciddileşince soğuk terler dökmeye başlamış, sorduğuma pişman olmuştum. İnsanlar yaşlanınca nedense bir huysuzluk, bir kırgınlık geliveriyordu vücutlarına. Belki de yıllarca yakalarını bırakmayan anılara, keşkelereydi bunca sinirleri. Bu yüzdendir ki erken yaşta gitmek, kaçmak

istiyyordum buralardan. Zira benim tüm bu keşkelerle baş edecek gücüm yoktu.

Tam ağzımdan onu rahatsız ettiğime dair kelimeler çıkacakken kadın sert yüz ifadesini değiştirip bana oturmam için biraz yana kaydı. Eliyle açtığı boşluğu pat patlayarak oturmam için işaret yaptı. Olur da aniden kararını değiştirir korkusuyla hızla banka oturup ellerimi bacaklarımın arasına koyup mahcup bir ifadeyle kadına kafayı çevirdim. Göz göze gelmemle yine aynı bakışlarla karşılaştım. Nedense içimde bir emin olma hissi vardı bu bakışların altında bir anlam olduğuna dair. Yaşlı kadın sanki aklımı okuyormuşçasına bana

– Seni kızıma benzettiğim için öyle bakıyorum, dediğinde mimiklerime pek de hâkim olamadığımın farkına vardım.

Öte yandan kadının verdiği cevap aşırı makuldü. Sonuçta insanlar birbirine benzeyebilirdi ama ben daha farklı, altında daha da derin anlamlar içeren bir cevap olmasını istemiştim içten içe. Sadece benimle ilgili olan, belki de beni özel hissettirecek bir cevap...

Benim için tatmin edici olmayan sözlerden sonra zihnimde başka sorular baş göstermişti. “Neredeydi mesela?” Kızı ölmüş olabilirdi, belki hayırsız bir çocuktı ve annesini terk edip gitmişti. Ya da benim modern ve zarif gördüğüm bu yaşlı hanımefendi kızına karşı bu kadar zarif davranmamış olabilirdi. Sanırım bu bankta oturup sabaha kadar varsayımlarda bulunabilirdim ama kendime bu eziyeti çektirmeye hiç de niyetli değildim

– Umarım kızınız iyidir.

Bana hafifçe gülümseyip kafa sallamasıyla nedensizce bir rahatlama geldi.

– Kendisi başarılı bir iş kadını. Şehir dışına çıkması gerekti. Ben de yeni yerlere gitmeyi pek sevmem doğrusu. Burada kalmayı tercih ettim.

Kadın konuşmayı kestiğinde içimden ona bağışlamak, kendi hâlime de günlerce ağlamak gelmişti. Neden herkes bu kadar mutlu ve umutluydu? “Bende eksik olan tam olarak neydi de böylesine karamsar ve âcizdim. Neden bu kadının kızı gibi başarılı değildim.” Neden iş arkadaşlarım kadar mutlu, çocukluk arkadaşlarım gibi kendi evimin kadını olamadığımı hiç anlayamadım.

Ben kafamın içinden neden sorularıyla fermanlar yazarken, ortamda oluşan rahatsız edici sessizliğin farkına yeni varabilmişim. Hem soracak sorum, merak edecek bir şeyim kalmamıştı hem de işe geç kalmıştım. O yüzden banktan kalkıp kadına elimden geldiğince samimi bir gülümsemeyle:

– Umarım yakın zamanda kızınızla bir araya gelirsiniz efendim. Rahatsızlık verdiğim için kusura bakmayın. İşe gitmem gerekiyor. İyi günler, deyip seri adımlarla kadından uzaklaşmaya başladım.

Birkaç adım atmıştım ki kadın arkamdan,

– Seninle tekrar konuşmak isterim genç bayan, iyi günler, demesiyle arkamı dönüp

– Ben de efendim. Bir sonraki görüşmeye kadar kendinize iyi bakın, deyip bu sefer cidden işe geç kalma korkusuyla koşar adım oradan uzaklaştım.

Sonraki günlerde neredeyse her sabah isminin Figen olduğunu öğrendiğim yaşlı kadınla birkaç dakikalık konuşuyor oradan da işe gider olmuştum. Alışkanlıklar üzerine kurulmuş

hayatıma bir yeni alışkanlık daha eklenmişti. Figen Teyze’yle yaptığımız sabah sohbetleri... Kendisi ona teyze dememi istemiş, ne kadar dilim alışamamış olsa da bu samimiyet hoşuma gidiyordu. Bana kalsa kendisine Figen Hocam diye hitap ederdim çünkü onu tanıdıktan sonra gördüm ki zekasına hayranlık duymamak elde değil. Konuşma tarzı âdeta diksiyonu bir şölen havası sunarken verdiği nasihatlerle ve bilgilerle benim diyen akademisyenlere, öğretmenlere taş çıkartıyordu.

Yine bir sabah Figen Teyze’yle konuşurken ona içinde bulunduğum bunalımı ve eksikliği anlattım. Duyduklarımı ne bir psikoloji romanında okudum ne de binlerce para verdiğim terapistlerden duydum.

– İnsanın kurtuluşu ne bir annede ne bir arkadaşta ne de bir hayat arkadaşındadır. Kendine ancak sen iyi gelebilirsin. Hayatın boyunca hep başkasında aradığın eksik parçan belki kendi ellerindedir. Birilerinden onu tamamlamasını istemek birilerinden bir şeyler umut etmeden önce kendi umudunu kendin doğurmalısın kızım.

“Kendi umudunu kendin doğurmak” belki de ömrüm boyunca duyduğum en doğru cümleydi. Hep iki şey arasında kalmış, risk almaktan kaçmış, bunların sonucundan da hep şikâyet etmişim. Buridan’ın eşiği paradoksunda olduğu gibi iki şey arasında asla seçim yapamamış ve yaşayan bir ölüye dönmüştüm âdeta.

Figen Teyze’yle yaptığım bu konuşma gözlerimi açmıştı. Bu gelen farkındalıkla uzun zamandır aklımda olan işleri artık ertelemekten vazgeçerek derhâl işe koyuldum. Hemen o gün babama bir mektup yazıp onu yanıma davet ettim çünkü hep ailemle aram iyi olsun istemişimdir ve bunu hiç

başaramamışımdır. Daha doğrusu bunun için hiç çabalamamıştım. İş yerimden istifa edip birçok yere öz geçmiş bıraktım. Birkaç gün sonra bazılarından görüşme talepleri geldi. Ne zamandır çok istediğim ama sorumluluk almaktan korktuğum için cesaret edemediğim o köpeği sahiplendim. Tüm bunlar belki kulağa basit geliyor olsa da benim için yeniden başlangıç değerindeydi. Bu yeniden başlangıcı da birine borçluysam ilk önce kendime daha sonra Figen Teyze'yeydi.

Son bir şey kalmıştı. Figen Teyze'nin en sevdiği tatlı olan sütlaçtan koca bir porsiyon alıp ona teşekkür etmek... Erken- den kalkıp bir pastaneye gittim. Tatlıyı alıp Figen Teyze'nin istisnasız her gün gittiği ve yine orada olacağına emin olduğum banka doğru yola çıktım. Uzaktan onu yine orada oturuyor olarak görünce istemsizce içime bir huzur doğdu. Tam yanına gitmek için adım attığım anda onun yanına daha önceden görmediğim adamlar gelip oturdu. Uzak olduğum için ne konuştuklarını duyamasam da yüz ifadeleri gayet sevecen duruyordu. Figen Teyze de tanıyor olacaktı ki yüzünden gülümseme eksik olmuyordu. Biraz konuştuktan sonra adamlardan uzun olan bir koluna diğer kalıplı olan da diğer koluna girip banktan uzaklaşmaya başladılar. Banka çok da uzak olmayan bir binaya girdiler. Orada öylece bakakalmışken neden yanlarına gitmediğimi neden kendimi fazlalıklı gibi gördüğümü anlayamamıştım. Sabah nasıl olsa Figen Teyze bankta olur, o zaman sorarım düşüncesiyle yarın sabaha kadar sabretmeye karar verdim. Sütlaç da kendim yedim. "Tekrardan alırdım ne de olsa."

Sabah olduğunda korktuğum başıma gelmişti. Her gün aynı yerde gördüğüm kadının yerinde bir kadın ve çocuğu

oturuyordu. Belki görmüşlerdir diye kadına sorduğumda aldığı “hayır” cevabı kalbimin sıkışmasına yetmişti. Tüm parkı bulurum umuduyla dolaşsam da bulamamıştım. Babamı karşılayacağım için zamanımın olmamasından dolayı çok da bekleyememiştim. İçim hiç de rahat değildi. O insanların kim olduğu ve Figen Teyze’yi nereye götürdükleri ile ilgili kafamda türlü senaryolar dönerken elim kolum bağlı olmak daha da zor geliyordu. Sonraki geçen bir haftalık süre boyunca babamın yanında kalarak geçti. Yine de bulduğum her fırsatta banka gidip kontrol ediyordum. Sonuç yine hüsrarla bitiyordu ne yazık ki.

Babamın ziyareti gayet güzel geçmiş aramızdaki buzları eritmiş olarak onu yolcu edip âdeta koşarak Figen Teyze’yi götürdükleri binaya gittim. Dışardan tıpkı bir hapishaneyi anımsatan eski ve kasvetli bina insanın içini karartıyordu. Binanın içine girdiğimde buranın normal bir apartman olmadığını anlamam uzun sürmedi. Yerler oldukça temiz görünen beyaz fayanslarla kaplı duvarlarda belli hastalıklara dair bilgi içerikli afişler asılıydı. Bir hastane gibi döşenmiş olsa da içerde sağlık yerine daha çok karanlık dağıtan bir hava vardı.

İçerisi öyle sessizdi ki terk edilmiş gibiydi. Aniden karşıdaki kapının açılmasıyla olduğum yerde sıçrayarak bir iki adım geri çekildim. Kapıdan çıkan adamla göz göze gelmemle Figen Teyze’nin koluna girip onu buraya getiren adamlardan biri olduğunu anlamıştım. Adam çıktığı odanın kapısını usulca kapatıp yanıma yaklaştı.

– Buyurun ne için gelmiştiniz?

Adam soruyu öyle sessiz sormuştu ki belki az daha uzak olsam anlayamazdım. “Neden kısık sesle konuşuyorsunuz?” Bu soruyu sorarken kendimin de fısıldadığımın farkında değildim.

- İçeride uyuyan hastalar var onları rahatsız etmemek adına.
- İsterseniz bahçeye geçelim buyurun.

Uzun boylu adamla bahçeye geçerken buranın ne hastanesi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

- Ne hastanesi burası daha önce hiç görmemiştim. Tabela filan da yok.

Adam sanki bunları her gün duymaktan sıkılmış gibi bir nefes verdi.

- Daha asamadık, ne yazık ki basım aşamasında bazı sorunlar oldu.

Adama anlayışla kafamı salladıktan sonra tabela ve hastanenin adının zerre umurumda olmadığı geldi aklıma. Buraya gelme amacım farklıydı.

- Ben buraya Figen Hanım için geldim. Onu en son sizinle buraya girerken gördüm. Nerede acaba bir bilginiz var mı?

Adamın bakışlarına aniden çöken hüznün kaşlarımın çatılmasına sebep olmuştu.

- Burası bir ruh ve sinir hastalıkları. Figen Hanım da yaklaşık iki aydır bizimleydi. Ruh ve sinir hastalıkları ve Figen Teyze. Bu iki kelimeyi bir arada duyacağım benim hayal gücümü de aşan bir şeydi.

- Peki, Figen Teyze’nin burada ne işi var?

Adam bilmediğim için şaşırırken ben de sormadığım için utanmıştım. Bana bu kadar büyük iyilik yapmış bir kadına

kendi sorunlarımdan fırsat dahi bulamamıştım hastalığınız var mı diye soracak.

– Figen Hanım akut döneminde olan bir şizofren hastasıydı. Yine de oldukça sakin bir hastamızdı. Sabahları bankta oturduğu sürece tabii.

Duyduklarımı idrak etmekte zorlanırken bir yandan da inkâr etmek istiyordum. “Nasıl böyle kültürlü, bilgili bir kadının nasıl şizofren olabilirdi.?” Adama “benimle dalga mı geçiyorsun sen” der gibi baksam da karşımdaki beyefendi oldukça ciddi görünüyordu.

– Peki kızı, o ne zaman gelecek haberiniz var mı?

– Figen Hanım’ın kimsesi yoktu. Hiç evlilik yapmamış bile. Belli ki kendi gerçekliğini size inandırmayı başarmış. Buradaki oda arkadaşlarına sıkça kızından bahsedirdi. Onu gelip buradan çıkaracağını söylerdi. Hastalığı için oldukça normal bir durum aslında bu. Kendi inandığı gerçekliği insanlara da inandırma eylemi gayet normal.

Adam konuştuğuça şaşkınlıktan gözlerim yuvalarından çıkacaktı.

– Kendi nerede şimdi görebilir miyim

Adam olumsuz anlamda kafasını salladığında daha ne diyebilir ki diye düşünürken çoktan söze başlamıştı bile.

– Ne yazık ki kendisi bir hafta önce kalp krizi geçirdi. Üzgünüm.

Adam konuştuğuktan sonra omzumu sıvazlayıp klinikten içeriye girdi. Adamın arkasından hiç kıpırdamadan yaklaşık on dakika baktıktan sonra ayaklarım beni Figen Teyze’yle ilk karşılaştığım yere, o banka götürdü.

O gün bazı şeylerin daha iyi farkına varmıştım. Toplumca bu tür hastalara yapılandırılmış deli algısı aslında bizlerin önündeki en büyük engellerden birisiydi. Fazlaca zekiydi Figen Teyze ama düşünceleri de kendi gibi bir tımarhaneye hapsedilmiş sadece belli saatlerde hava alınmasına izin verilmişti. Ne büyük bir çaresizlikti kimsesiz olmak... Öyle ki kişiye bir kurtuluş yolu yaratmaktan başka çare bırakmıyordu. Belki Figen Teyze'nin gerçekten bir kızı olsa her şey daha farklı olacak, yalnızlıktan kendi ütopyasında yaşamayacaktı. Anlaşılmamak, anlatamamak belki de en önemlisi yalnız olmak işte bunlardı insana olmayacak hayaller kurduran. Tam da bunlardı.

Ne düşünmem ne yapmam gerektiği hakkında en ufak fikrim yoktu. Yanağımdan süzülen yaşla ağladığımı fark ettim. Bir süre sadece ağladıktan sonra gözümü bir karınca yuvasına dikip sadece düşündüm. Figen Teyze tıpkı bana dediği gibi kendi umudunu doğurmuştu. Kendi kızını doğurmasa da. Büyümesine şahit olmadan da gitmişti buralardan. Sanki dünyaya bana yol göstermek için gelmiş, görevini yerine getirince de gitmişti öylece Ona veda etmeme bile izin vermeden gitmişti. Ne tuhaftı ki içimde kalan sadece bir veda olmuştu. Onu da gökyüzüne bakarak tamamlardım elbet. Onunsa yarım kalan çok şeyi vardı. İçinde sahibine ulaşmamış tatlıyı bir sokak çocuğuna verdikten sonra kendime küçük bir söz verdim. "Kendi doğurduğum umudu büyütme."

Yazardan

Yarışmaya bir dershanedeki afişi gördükten sonra karar verdim. Toplumsal, felsefi, bireysel konular üzerinde daha önce sinde deneme ve şiir deneyimlerim olduğu için bu yarışmaya katılmaya karar verdim. Maddi bir kazançtan ziyade düşüncelerimi başka insanlara da aktarabilmek, onları etkilemek, ileride oluşabilecek yazın hayatıma bir ön adım yaratmaktı. Yazmadan önce ana konu ve alt başlıkları hakkında kavram araştırması yaptım. Bir öykünün nasıl yazılması gerektiğine baktım. Alt başlığı seçtikten sonra yazmaya başladım. Biraz farklı ve distopik bir evren yaratmaya çalıştım. Emek vermenin ve çabanın başarı üzerindeki etkisi üzerine çok düşündüğüm olmuştu ve bunu da öyküme eklemek istedim. Sonuçta atasözlerimize bile yerleşen bir yeri var çabanın. Emek olmadan yemek olmaz. Çabanın anlamının da kişiden kişiye değiştiğini fark ettim ve karakterime toplumsal olarak kabul edilmiş çaba kelimesinin anlamı haricinde bir çaba verdim.

Engel kelimesinin bende yarattığı soyut somut olumlu ve olumsuz tüm izlenimlerimi masaya yatırdım. Zaten yarışmanın konusunu ilk kez gördüğümde öykümdeki engelin ne olacağına çoktan karar vermiştim. İnsanın kendisi. Bu karara o an varmamıştım aslında. Karantina, depresyon, üniversite sınavı ve tanımaya başladığım hayatın gerçek yüzü sayesinde bu çıkarıma öncesinde varmıştım. Kendi deneyimlerimden yola çıkarak karakterime, çevresine ve yaşadığı topluma farklı engel türlerinden eklemeler yaptım. Tabii bir engelle başa çıkmak için o engelin farkına varmak gerekiyordu ve farkına varamamak

bile başlı başına başka bir engeldi. Öykümdeki toplum her şeyden habersizdi. Habersiz olmayı seçen, kendi çıkarlarına göre davranan bir toplumdu daha doğrusu.

İnsanoğlunun içinde büyük miktarda bir kıskançlık olduğuna inanıyorum. Büyük hayranlıklar, sevgiler, nefretler, korkular... Bu duyguların altında kıskanma güdüsü var bence. Öykümde buna da değinmek istedim. Ne kadar karanlık bir toplumda yaşıyor olabileceğimizi belirttim. Kıskançlık ve onun beraberinde getirdiği diğer zehirli duygulara...

Yarışmaya katılırken yarışmadan beklentim ilk yirmiyeye girebilmektir. Bu yönden öyküm beklentimi karşıladı. Bireysel olarak ise beklentim üzerine düşündüğüm ama dağınık bir şekilde birleştirilmeyi bekleyen düşüncelerimi belli bir konu ve kurgu etrafında şekillendirmeyi başarabilmektir. Başvurumu tamamladığım anda bireysel olarak da beklentilerimi karşılamıştı öyküm. Elimde denemelerde parça parça olan ve hâlâ belli bir sonuca ve temellendirmeye dayanamamış fikirlerimi geliştirdim yarışma sayesinde. Yazmak, yazmaya karar vermek bile geliştirici ve yenileyici. Okumak ise tüm bu süreçte başlamakta karar veren zihin yapısının oluşması için gereken en temel taş. Yarışma, öyküm ve ben; yazmanın ve okumanın ne kadar önemli ve güzel bir şey olduğunu bana umutsuz ve çıkmazlıkta bulunduğum bu dönemde tekrar hatırlattı. Tekrardan bir şeyler okuduğumda, her bir şey yazdığımdaya öyküm bir kez daha beklentimi karşılayacak ve amacına bir kez daha yaklaşacak.

Sıla TANRIVER

Malatya Anadolu Lisesi, Malatya-Battalgazi

Zihindeki Taşlar

Sıla TANRIVER

Işıklar yandı, perde açıldı. Birbirleri ile oluşturdukları muhteşem ahengi sergilemeye başladılar. Kimisi aylardır vermiş olduğu çalışmayı düşünüyor, hiçbir sıkıntı olmadan gösteriyi halledebileceğine inanıyordu; kimisinin de kalbi heyecandan duramayacak kadar hızlı atıyordu. Ama en sakin duran kişi hiç şüphesiz ki ortadaki pembe etekliydi. Sakinliği müziğin hareketli temposu ile uyum oluşturuyor ve oluşan görsel şölen insanları büyülüyordu. Eşinin dostunun zoru ile getirilmiş olan insanlar bile etkilenmişti o genç balerinden.

Gösteri bitip dansçılar selam verdiğiinde seyircilerden güm-bürtülü bir alkış koptu. Yönetmen “Gerçekten de son zamanlarda en çok ses getiren gösteri olacak bu.” diye geçirdi içinden. Sıkıcı, insanların sevmeyeceği dans olarak kalıplaştırılan baleye yeni bir soluk getirecekti. Toplum sanatın bir yüzü ile daha tanışacak, onu benimseyecekti.

Balerinler kulise geçtiklerinde artık daha rahat bir nefes alabildiler. Gururlu ve mutlulardı fakat bu yeni kızın sergilediği performansı kıskanmışlardı ister istemez. Hem başrolü kapmış hem de tüm insanların dikkatini üstüne çekmişti. Pembe etekli kız, Bihter, kendi üzerindeki delici bakışları hissetmişti ve sessizliği bozmak adına konuştu:

– İnsanların çok hoşuna giden bir gösteriydi hepimizin ellerine sağlık!

– Gösteriden çok seni izledi insanlar, dedi nispeten kısa boylu duran kız.

Bu garip konuşmadan sonra kimse ağzını açmadı, herkes üstünü değiştirdi ve evlerine giden yollara doğru koyuldular. Bihter yolda sevinçten şarkı söylüyordu. Üzerinde olan kıskançlığı fark etmiş hatta buna üzülmüştü de. Ama şu an üzüntü zamanı değildi, yıllarca hayali ile umutsuzca yaşamıştı ve şimdi de eline bir şans geçmişti. Bunu heba etmeyecekti, tadını çıkaracaktı.

Ertesi gün ve onu takip eden birkaç gün boyunca Bihter kendisinden başka kimsenin gelmediği çalışma merkezine gitmeye devam etti ve kendi kendisine pratikler yaptı. Bir sabah geldiğinde ise karşısında birini gördü, şaşırmıştı. Adam hemen kendini tanıtmaya geçti:

– Ben bundan sonra sizin daha da profesyonel olmanızı sağlayacak dans koçuyum.

Çok geçmeden diğer kızlar da geldi ve koç ritmik sanatların tarihi gelişiminden başlayıp birkaç gün önceki gösteriyle ilgili yorumlarına kadar gelen uzun bir konuşma yaptı. Sonra da esneme egzersizlerine başlayabileceklerini söyledi. Gün biterken herkesi özel olarak çağırıp onların eksiklerini ve kendilerini nasıl geliştirebileceklerini söyledi. Sıra Bihter’e geldiğinde ise ona:

– Senin bir makine olduğunu biliyorum ve senin için geldim. Senin gibilerin insanların emeğine saygısızlık yapmaları için.

Bihter ise önce makine olmadığını belirtmek istedi ama sonra vazgeçti ve sessizliğini korudu. Odadan çıkarken adam da hiçbir şey söylemedi.

Bihter eve nasıl gideceğini bilmiyordu sanki yol karışıyor, eve gidememesi için her şeyi yapıyordu. “Nasıl olabilir?” diye düşündü. Doktorları dışında kimse bilmiyordu projeyi. Hem de her şey arkasında kalmıştı. Yeni bir Bihter oluşturmuştu. Şimdi tekrar başa dönemezdi. Eve güç bela vardığında suyu açtı ve altında dakikalarca bekledi, geçmişini düşündü. Doğuştan beri beyin-kas koordinasyonlarında sorun vardı. Bırak bale yapmayı, yürüyemeyecek kadar kötü durumdaydı. Fakat insanlara umut olacağı vaat edilen bir proje vardı. Beyne yerleştirilen bir çip sayesinde tüm bunlardan kurtulabilir, üstüne de bireysel yetenekler eklenebilirdi. O deneye katıldı, çip yerleştirildi, uzun bir koordinasyon ve uyum süreci yaşadı. Ama artık bitmişti. Çocukluk hayaline ulaşabilirdi. En büyük engelini aşmıştı. Şimdi de onu bu zavallı hâlden çekip hayallerine ulaştıran şeyin kendi engeli olmasına izin vermeyecekti.

Ertesi gün ve haftalar bol bol çalışma ile geçti. Gelen koç, grup arası kıskançlığı azaltmış, herkesin performansını artırmıştı. O zamandan beri Bihter hiçbir tehditvari söyleme maruz kalmamıştı. Önlerindeki ayda bir gösteri turnesi olacaktı ve herkes ona hazırlanmakla meşguldü. Bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyordu ama çok düşünüp paranoya yapmamaya çalışıyordu. Takvim yaprakları hızlıca ilerlemeye devam etti.

Turne başlamıştı ve ilk iki gösteri büyük bir izleyici kitlesi ile başarıyla tamamlanmıştı. İnternette bile gündeme düşmüşler, herkes bu genç balerinleri sevmişti. Bihter hâlden oldukça memnundu. Grup içi iletişimi gelişmiş, dans esnasında

da çipin ona hangi hareketi nasıl yapacağını sezdirmesi sayesinde hareketi unutsa bile nerdeyse kusursuz bir şekilde devam edebilmişti. Ama üçüncü gösteri başladığında ortamda garip bir hava vardı.

Müziğin başlamasıyla birlikte Bihter ilk hareketleri ile açılışı yaptı. Sonrasında diğer balerinler de ona katıldılar. Kıvrak ve tempolu uyumlarının gölgesi ışıkların altında dans ediyordu. Bihter böyle düşünüyordu. Hâlbuki diğerlerinden tamamen farklı bir şekilde dans ediyordu. Hangi dansın yapılacağı konusunda kandırılmıştı. Kendini müziğin ritmine kaptırmış, salınıyordu. Bu yüzden arkadaşlarının ondan farklı dans ettiğini bile fark edemedi. Müzik bittiğinde kendisine geldi ve şaşkın bakışlarla karşılaştı. Yönetmen de olduğu yerde şaşır kalmıştı. Sahneye çıkıp bir şeyler yapması gerekiyordu ama eli ayağı birbirine dolaşmıştı. Birbirinden farklı düşüncelerin, hayallerin, kalp kırıklarının zihinlerden akıp geçtiği bu birkaç saniye sonunda megafondan koçun sesi yükseldi:

– Sayın seyirciler, maruz kaldığınız bu görüntüden dolayı en içten özürlerimi sunmak istiyorum. Karşılaştığınız düzensizlik bir insanın suçu değil, bir şeyin suçu. Gelişen teknolojinin son durağı olarak beynine çip yerleştirip diğerlerinden daha başarılı olacağına inanan bu ortadaki makine yılların emeklerini geçemeyeceğini anlamış olmalı. Dans, resim, müzik, yazarlık, oyunculuk, başarı bunların hepsi büyük emekler verilerek ve zorlu engeller aşılarak üst noktalara erişilebilecek şeyler. Toplumsal alanda karşılaştığımız her bir meslek, statü de böyle. Doğuştan olduğu kişiyi kabullenmedi, kendisine ve şu an yanında duran herkese saygısızlık etti ve bununla bir numara olabileceğini düşündü, ama yanıldı.

Seyirciler arasından Bihter'e yuhalamalar başladı. Bihter mekânı terk etti ve olabildiğince var gücü ile koştu. Sanki arkasından bir canavar onu takip ediyormuş gibi hissediyordu. Telefonuna bildirimler gelmeye başladı. Bu zamana kadar onu sevip takdir eden insanlar neden şimdi bir şeyi anlayıp dinlemeden ona hakaret ve tehdit mesajları atmaya başlamıştı ki? Asla anlamlandıramıyordu. Yüreği büyük bir sıkışıklık içerisindeydi ve ne yapacağını bilmiyordu. Koşmaya devam etti, bundan önce koşmadığı yıllara inat var gücü ile koştu.

– Koşamayan bir kızdım, sadece hayallerim ile yaşardım ailem bile benden ümidi kesmişti ama ben inatla nefes almaya devam ettim. Videolar izledim, gözlerimle dans ettim bir gün kendimin orda olacağı düşüncesi ile. Dans edebilmem için üstün özelliklerle donatılmış çip bize ilk tanıtıldığında yeniden doğmuş gibi hissettim. Ailemi ikna etmek, çipin takılması deneye katılabilmek için çok çabaladım. Tüm o deney süreci boyunca yaşadığım zihinsel ve fiziksel çöküntüleri atlattım. Hayallerim için, gösterebilmek için... Şimdi hayalime ulaşmam için yapılan en büyük adımı önüme tekrardan getiriyorlar. Kendi engellerimi aşmama yardım eden durumu şimdi insanlar engel olarak nitelendirip yoluma taş koyuyorlar. Galiba insanlar kendilerinin imkânı varken yapamadıkları şeyleri imkânı olmayan başka birileri sıfırdan yapınca onu aşağı devirmek istiyorlar. Ne kadar ironik, diye düşünerek koştu dakikalar boyunca.

En son yorulup durunca etrafına baktı ve onu kovalayan bir canavar olmadığını fark etti. Kaçtığı şey canavar değil, yüzleşmesi gereken korkularıydı. Telefonu aldı eline, yazılan kötü yorumlara bakmamaya çalışsa da yazılanları gördü. Onun bir makine olduğunu, bir daha asla sahneye çıkmaması gerektiğini,

hatta insanları kandırmaması için toplum içine karışmaması gerektiğini söyleyen düşüncelerle doluydu. Koçu aradı, ona kendisini nereden tanıdığını ve neden bunları yaptığını sordu.

– Ben senin projenin başkanı idim, sana yapılan her bir müdahaleyi bizzat ben emrettim. Sen benim hatta tüm insanlığın sosyal deneyisin. İnsanların işine gelmeyen şeyleri nasıl da reddettiğinin somut bir örneğisin. Yarın öteki gün tüm bunları açıklayacağım ve insanları kendi düşünceleri ile baş başa bırakacağım. Düşünebilirlerse tabi. Hadi bay bay!

Bu neşeli sesi duyan ve telefonu suratına kapanan Bihter donuklaştı, yavaş adımlarla yürümeye devam etti. Sokaklar insanlarla doluydu ve sansasyonel haberler çabuk yayılırdı. Ortalıkta pembe eteği ile gezen bir balerin herkesin dikkatini çekecekti doğal olarak.

Söylenen hakaretler, küfürler kafasının içine giriyor; beynini bulandırıyordu. Koşamazdı da artık, gideceği bir yer yoktu. Oysaki katıldığı proje ile insanlara umut olması gerekiyordu ama o toplumun nefretini üzerine çekmiş, hayalleri dâhil her şeyi elinden alınmıştı. Kafasını kaldırdığında köprünün üzerinde olduğunu fark etti. İnsanlar çevresine toplanmıştı fakat kimsenin engel olmak gibi bir niyeti yoktu. Yaşam buydu işte. Hayallerine giden yolda ailen, çevren, fiziksel özelliklerin, insanlar sana engel olurken ölüm için aynı şeyler söylenemezdi. Gözlerini kapattı ve aşağı bıraktı kendini. Soğuk su ciğerlerine dolarken tek bir şey düşünüyordu: En başta kendim bile inanmamıştım zaten bu şekilde yaşayabileceğime. Önüme ilk taşı ben koydum ve diğer insanlar da bunu fırsat bilip diğer taşları eklediler. Sahi hayalim neydi ki benim?

Yazardan

Kapadokya Üniversitesinin hazırladığı bu yaratıcı ve öğretici yarışmayı gördüğümde mutlaka katılmam gerektiğini biliyordum. Benim için yazmak, küçüklüğümünden beri sahip olduğum ve delicesine bağlı olduğum bir alışkanlıktı. Zaman geçtikçe bu alışkanlık hayatımın olmazsa olmazı hâline geldi. Bugün ben, yazmayı ne kadar çok sevdiğimden bahsederken şu kelimeleri kullanıyorum: “Yazmak, benim hayatımın amacıdır.”

Edebiyata olan bu bağlılığım sayesinde böyle bir yarışmaya katılmak ve kendi yeteneğimi kanıtlamak ihtiyacı içindeydim. Kapadokya Üniversitesi, düzenlediği bu yarışma ile çok büyük bir imkân sundu ve “Deniz Feneri” adlı öyküm ile bu yarışmaya katıldım.

Kapadokya Üniversitesinin hazırladığı yarışmanın sonuçlarını, kanalın YouTube canlı yayınından heyecanla takip ettim ve yayında kendi adımlı duyunca hissettiğim mutluluğu anlatmak için kelimeler kifayetsiz kalır. Kazanan yirmi bir öyküden oluşturulacak kitapta benim öykümün de bulunması benim için çok büyük bir onurdur. Kapadokya Üniversitesine bu yarışması için teşekkürlerimi tüm içtenliğimle sunuyorum.

Deniz ÇATAK

İzmir Özel Türk Koleji Fen Lisesi, İzmir-Konak

Deniz Feneri

Deniz ÇATAK

Huysuz ve artık ihtiyarlamış bir adam olan Cüneyt, rutubetli duvara sırtını yaslamış, uyuyordu. Gördüğü düşler yüreğe huzur katan türden hoş hülyalarla dolu olmasa gerekti, kâbusunun ona feci acı verdiği mırıldandığı sözcüklerden belliydi:

– Hayır, hayır.... O olmaz, olamaz!

Deniz fenerinin dışında uçan bir martının ötüşü ve Cüneyt'in uyanırken attığı güçlü haykırış birleşerek gür bir sese dönüştü. Adam ürkekçe göz kapaklarını aralayıp etrafa baktı. Pencereden içeriye giren ışık, gözlerinin kamaşmasına neden oldu. Deniz fenerinin içine uyuyakalmıştı. Yanındaki bastonu tutarak zorlukla ayağa kalktı. Yaşadığı o kara günden sonra bu bastonla yürümeye mecburdu. Fakat bu baston, Cüneyt'i bir başka kayıp kadar üzmüyordu, o kara günde sağlam bir bacadan ve hatta kendi canından bile daha değerli bir şeyini kaybetmişti.

Karşıdaki duvarda asılı duran takvimin önüne geldi ve bir sayfa daha kopardı. Bugünün tarihine baktı. Takvimin sayfasına uzunca bir süre, hareketsizce baktı. Bu takvim sayfası, her şeyini kaybettiği tarihin üzerinden tam beş yıl geçtiğini ilan ediyordu. Kendinden çalınan o kıymetli varlığı hatırlayınca gayriihtiyari öfkelenmeye başladı ancak bu öfkenin yanında inkâr edilemeyecek kadar yoğun bir üzüntü de var olmuştu.

Huysuz Cüneyt, denizin kokusunu kucaklarcasına derin nefesler alarak pencereden dışarı baktı. Kıyıdaki teknede işte o denizci duruyordu. Yanık tenli, dağınık siyah saçlı genç bir delikanlıydı. Etrafa merakla bakınan bir çift deniz yeşili göze sahipti. Bu adamı görmek iltihaplanmış ve hastalıklı hâle gelmiş yaralarda yaşayan anılara götürüyordu Cüneyt’i. Bu genç denizci Yiğit, nasıl da benziyordu Cüneyt’in oğluna! Onları birbirinden ayıran tek özellik gözleriydi. Cüneyt’in biricik oğlunun gözleri deniz yeşili değil, kömür karasıydı. O gözleri unutabilir miydi hiç? Umarsız gecede gözleri, acıyla yalvarmıştı.

Cüneyt kendi kendine irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı. Kabanının içindeki küçük cepten eskimiş bir defter çıkarıp sayfalarını karıştırmaya koyuldu. Defteri okumak onun her sabah yerine getirdiği bir rutindi, bugün de bir istisna olmayacaktı.

Deniz feneri Cüneyt’in bu defterden sonra en değerli şeyiydi. Fırtınalı günlerde az önce uyuyakalmış olduğu bu katman bir zamanlar gemilere ışık verilirdi. Tayfalar bu ışığa tutunup neredeyse her gün denize açılırlardı. Şimdi ise deniz feneri kullanılmaz durumdaydı, karşı burna yepyeni bir deniz feneri yapılmıştı. Yeni deniz fenerinin yapım nedeni barizdi, zamanında fırtına koparken ışık çalışmayınca Cüneyt de dâhil olmak üzere iki can yok olmuştu. Belki Cüneyt bedenini kaybederek maddi bir ölümle yüzleşmemişti ama ruhunun öldüğü kesindi. O gemi kazasından sonra Cüneyt bu eski fener gibi kimsesizleşmişti. Denizcilik tutkusunu kaybetmiş evsiz bir adama dönünce burada yaşamaya başlamıştı.

Sonbahar yağmurları her yanı sarmaya başlamıştı, denize açılmak fırtına tehlikesi nedeniyle herkesi korkutuyordu. Bu sırada genç denizci Yiğit, hava iyi oldukça denize açılıyordu.

Cüneyt’le asla konuşmuyorlar denilebilirdi. Bazen Yiğit ona bir şeyler söylüyordu, adam ise iyi günündeyse başını sallamakla yetiniyordu. Ama eğer morali, çoğunlukla olduğu gibi bozuksa ona ters ters bakıyordu. Buna rağmen Yiğit sabretmeye çalışıyordu. Neticede Yiğit’ti onunla çalışmak isteyen, tüm bu kahır çekmeye gönüllü olan. Gerçi Cüneyt’le çalışmak denemezdi buna, Cüneyt’in denizcilik yaptığı yoktu. Gün boyu ya uyuyordu ya da Yiğit’i azarlıyordu.

Balık pazarından fenere dönerken “Bütün işi ben yapıyorum.” diye mırıldanıyordu Yiğit. O gün gökyüzünde dolaşan birkaç kara bulut dışında hava iyiydi. Fenere girdiğinde, Cüneyt’in bir kenarda sızmış olduğunu gördü. Yiğit sırt çantasını masanın üstüne bırakırken ihtiyarın elinden hiç düşürmediği defter ilişti gözüne. İçi aniden merakla doldu, taştı. İnsanın başına türlü türlü belalar sardırان o kurnaz merak duygusu, gittikçe arttı ve Yiğit dayanamayıp defteri aldı. Sayfaları hızlı hızlı çevirirken yere bir şey düştü. Hemen eğilip yerden aldı, bu bir fotoğraftı. Karede üç kişi duruyordu. Tam ortada Yiğit’in kendine benzetmekten kendini alıkoyamadığı genç bir oğlan duruyordu. Yanındaki iki kişiden birini çok rahat tanıdı. Bu kadın Selvi Hanım’dı. Sağdaki adama dikkatle bakınca kimliğini ancak bir müddet sonra anlayabildi. Bu sakallı adam, Cüneyt’ti. Ancak şu anki hâlerinden bir hayli genç görünüyordu ve fotoğrafta artık adamın yüzünde asla rastlanılmayan türden bir gülümseme vardı.

– Ne yapıyorsun sen?

Cüneyt uyanmıştı, bağııyordu. Bir hışımla Yiğit’in elinden kendi eşyalarını kaptı. Yiğit utançtan yerin dibine girmişti. Cüneyt, ağza alınmaması gereken lafları bağırma-

devam ediyordu. O kadar büyük bir isyan ılııydı ki bu sözler, adam dünyadan kopmuş gibiydi. Onu gerçekliğı bağlayan tek şey konuşuyor olmasıydı. Önünde Yiğit varmış yokmuş, unutmıştu bile. Aslında kendi evreninde olup biten dertleriyle kavga ediyordu, muhatabı Yiğit olmaktan çıkmıştı. Bağırđığı sözcükler arasında muhatabı bir anlığına tekrar Yiğit oldu ve Yiğit’e deniz fenerini terk etmesini emretti. Eliyle merdivenleri gösterdi. Yiğit’in telaştan eli ayağına dolaştı, aceleyle çantasını sırtladı. O merdivenleri yeni inmeye başlamıştı ki Cüneyt, yine böğürdü.

Yiğit, fenerden kendini dışarı atabildiğinde derin bir nefes aldı. Ardından ayaklarına verdi tüm bedeninin kontrolünü, onlar onu nereye götürürse takip etmeye başladı. İskele yolunda ilerliyordu. Oraya vardığında tereddüt etmeden teknesine bindi. Rüzgâr vardı ama önemsemedi. Bir an önce buradan uzaklaşmak, yalnız kalmak istiyordu. Tekneyi denize doğru itti, yelkenleri açtı ve dümene yerleşti. Denizin mavilikleri kandırıcıydı, ona kendi bilincini emanet etti. Gökyüzüne baktı, hava kararmak üzereydi.

Bir süre boyunca denizde ilerledi, belki on beş dakika belki on yıl... Kim bilebilirdi? Denizde zaman mevhumundan söz edilemezdi. Yiğit cep saatini arandı, hiçbir cebinde bulamadı. Çantasında da yoktu. Deniz fenerinde düşürmüş olmalıydı.

Hava iyice kararmıştı, derken kafasına bir damla düştü. Sonra burnuna, eline ve teknenin her tarafına. Artık yağmur damlaları gür bir ses çıkaracak kadar sert iniyordu yeryüzüne. Yiğit, denize açılmakla ne kadar büyük bir hata yaptığını fark etti. Her saniye bana mısın demeden şiddetini arttıran yağmur damlaları, büyük su kütlelerine ulaşıyor, dalgalara

cesaret veriyordu. Yiğit, fırtınanın eşiğinde olduğunu anladı. Karaya geri dönebilmek için tekneyi harekete geçirdi, ancak güçlü bir rüzgâr yelkenleri doldurup onu daha da açıklara sürükledi. Teknenin kontrolünü tekrar ele almaya çalışırken, teknenin burnu öfkeli bir dalganın üzerinde yukarıya çıkıp indi.

Yiğit kontrolü biraz da olsa eline alınca, damlaların ağırlığının fazlaca hissedildiği yağmurda, tekneyi karaya döndürüp yol almaya başladı. Daha pek bir yol alamamışken ve umudun sıcak kollarına kendini bırakamadan, büyük bir su kütlesi tekneye yandan vurdu. Yiğit teknenin dayanıklı olduğuna şükretti, yoksa çoktan alabora olmuştu.

Cüneyt ve içerisinde Yiğit'in ailesinin de bulunduğu bir grup kasabalı, iskeleye doluşmuştu. Yiğit ile teknenin yokluğu kısa sürede fark edilmişti. Annesi yanında duran kocasına sarılmış, durmadan ağlıyordu. Yiğit'in kız kardeşi ise onun elini sıkıca tutmuştu, yanından ayrılmıyordu. Cüneyt endişeyle etrafına bakınıp denizcisinin güvende olduğuna dair bir umut ışığı aradı. Aniden kara suların içinden çıkacağını ümit ediyordu.

Dalgalar Cüneyt'te çok büyük bir korku uyandırıyor. Öğlunu kaybetmesine ve bacağının aksamasına neden olan fırtınanın sularıydı bunlar. Öfkeli dalgalar gaddardı, bir başka gencin ölmesi onu ilgilendirmiyordu. Polis arabaları ve ilk yardım ekipleri civarda yoktu, yaşadıkları bölge merkezden epey uzaktaydı. Orada toplanmış olan kimse de bir şey yapmıyor, yapamıyordu. Cüneyt bu duruma dayanamadı. Yerinden fırlayıp bir tekneye atladı, yelkenleri hazırlayıp iskeleden uzaklaştı. Arkasında kalanlar ona sesleniyor, kafayı yediğini söylüyorlardı. Teknenin sahibi Cüneyt'e haykırıyordu ama Cüneyt'in umurunda değildi, yalnızca kararlılıkla mırıldanıyordu:

– Aynı şeyi yaşamayacağım.

Dalgalar tekneyi dövüyor, yağmur ise acımadan tokatlıyordu. Burun kısmı bir yukarıya kalkıyordu, bir iniyordu. Ancak bunların hiçbiri son sürat yol almamak için bir bahane değildi. Deniz belki öfkesini kusuyordu ama Cüneyt’in inancı ve kararlılığıyla boy ölçüşemezdi. İçindeki korkuyu göz ardı edebilmek için her şeyi yapıyordu. Umut ediyordu, umut yeterince inanılırsa korkuyla baş edebilecek tek duygu değil miydi?

Doğudan esen kuvvetli bir rüzgâr tekneyi yana yatırmaya kalkıştı ama Cüneyt, yılların denizcisiydi. Uzun süredir derin sularla boğuşmuyor olmasının getirdiği dezavantajlar olabilirdi ama onu alt etmek kolay değildi. Tekneyi düz konuma getirdi, eski hızına kavuşup kendini tekrar denizin dalgalarının tehlikeli gülümsemesine doğru attı. Dalgalar vurdukça tekneyi su basmıştı, Cüneyt’in kabanı da oldukça ıslanmıştı, ağırlaşmıştı. Cüneyt kabanı çıkarıp zemine attı. Gömleğine doluşan soğuk hava onu üşütse de böylesi daha iyiydi.

Damlaların düşüşüyle çıkan patırtılar ve rüzgârın uğultusu, Cüneyt’i sağır etmişti. Ayrıca yağmur o kadar sıkı ki önünde bir perde oluşturmuştu. Cüneyt ise aklına doluşan kötümser düşünceleri savmaya çalışıyordu.

Teknenin burnu yukarıda ilerlemeye devam ederken Cüneyt’in gözüne bir şey çarptı. Bu bir tekneydi! Kötü ihtimalleri düşünmeyerek perçinlenmiş bir azimle yoluna devam etti. Oraya vardığında, Yiğit alnından akan kanla, bilincini kaybetmiş şekilde tekne zemininde yatıyordu. Tekne ise fırtınanın oyuncağı olmuştu, rüzgârın emrine amadeydi. Yine de teknenin alabora olmamış olması bir mucizeydi. Cüneyt yeterince yaklaşıncı tekneyi kendine doğru çekti. En uygun zamanda

sağlam bacağına Yiğit'in teknesine attı. Geride kalan vücudu, tek ayak üzerinde kalınca onun dengesini bozdu ve Yiğit'in yanına yuvarlandı. Artık kaptansız kalan tekne, kendini fırtınaya teslim etti. Tekneyle birlikte Cüneyt'in bastonu da gitmişti.

Cüneyt güçlkle ayağa kalkıp direğe tutundu. Ardından iplere asıldı. Yelkenleri ayarladı, fırtınaya karşı en dayanıklı hâle getirdi. Ardından kendini dümene atıp karaya doğru gitmeye başladı. Bir müddet ilerlediler. Her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu ki arkadan gelen dev bir dalga onları yorgan gibi örtmeye hazırlandı. Dalga en yüksek konumuna ulaştığında Cüneyt, bu anı daha önce yaşadığını anımsadı. Evladı Ege-men ile yakalandıkları fırtınayı tekrardan yaşıyordu. O kazada Cüneyt kendi bacağına düşen demir yüzünden hareket edememişti, o ağırlık hâlâ anılarında tazeliğini koruyordu. Birkaç saniye içinde kafasına bir başka kopmuş tekne parçası çarpmıştı, bilincini böyle yitirmişti. Gözlerini açtığında karadaydı ve Cüneyt duyduğu haber yüzünden kulaklarına öfkelenmişti. Cüneyt de böylece o gün öldü. Oğluyla beraber, o da yok olup gitti. Eşi Selvi Cüneyt'i suçladı, oğullarını kurtaramadığı için onu itham etti. Çok geçmeden de onu terk edip kasabadan gitti.

Bu sefer böyle olmamalıydı. Dalgadan yorgan üzerlerini örttü, suyun içine girdiler. Yaşlılığına rağmen Cüneyt, iyi bir yüzücüydü. Aksayan bacağına zor da olsa hareket ettirdi, suyun içinde Yiğit'e ulaştı. Onu kolunun altından tutarak yanına aldı. Sudan çıkıp havayı ciğerlerine çekti. Ters dönmüş tekneyi ittirerek eski hâline getirmeye çabaladı. Bir kere itti, olmadı. Tekrar itti, yine sonuçsuz kaldı. O sırada Yiğit mırıldandı:

– Cüneyt Bey.... Siz misiniz?

Bu kelimeler Cüneyt’in kulağına oğlunun sesi gibi gelmişti. Bunun verdiği güçle son bir kere daha ittirdi tekneyi. İşte o zaman, muvaffak oldu. Yürekle ittirmişti tekneyi, kalbini koymuştu ortaya. Tekneye tekrar çıktıklarında Yiğit, soguk su yüzünden çoktan ayrılmıştı. Su kusmaktaydı.

Cüneyt kendinden emin, dümene geçti. Yatışmaya başlamış olan dalgaları yarararak karaya doğru gitti. Yağmur damlalarının yolculuğuna göz yaşları katıldı.

– Seni yalnız bırakamazdım, evlat, dedi. Hayır... asla.

Karaya sağ salim vardıklarında kasabalı, Yiğit’in ve Cüneyt’in omuzlarına birer battaniye attı. Yiğit’in ailesi oğullarına doğru atıldı, kucaklaştılar. Babası, oğluna şefkat dolu gözlerle bakıyordu. Cüneyt kendi ailesine duyduğu hasretin tadını dilinde hissetti. Bu acı his, verdiği ekşi tatta var oluyordu.

Cüneyt iskeleden ayrılmak için yöneldiğinde Yiğit peşinden geldi:

– Efendim, size buraya geliş nedenimi anlatmam gerekir. Selvi Hanım, eşiniz, eskiden yaşadığım kasabada komşumdu. Vefat etmeden önce sizin yanınıza gelmemi rica etmişti.

Karısının adını duyunca Cüneyt’in yüzüne yansıyan mutluluk, ölüm haberiyle karardı. Çöken hüznün, onu bir yıl daha yaşlandırmıştı o bir saniye içerisinde. Kendini toparlayıp Yiğit’e döndü, başını salladı.

– Bir kere daha oğlumun ölmesine izin veremezdim, dedi.

Deniz fenerine doğru yürümeye başladı. Genç adam, yuvarı kıvrılmış dudaklarıyla ihtiyarın arkasından baktı.

Yazardan

Samsun'un Atakum ilçesinde bulunmakta olan Genç Adım Fen Lisesi'nden engelsiz kurgular konusu adı altında Kapadokya Üniversitesi öykü yarışmasına katılmış bulunmaktayım. Öncelikle gençlerin kelime haznesinde artış gösterecek, yazma girişimi sayesinde yazma kabiliyetini arttıracak ve üretken bir kimliğe bürünmesini sağlayacak bir yarışmaya katılmış olmaktan mutluluk duyduğumu dile getirmem gerekir. Mutluluk duymanın yanı sıra yarışmaya katılmış olup seçici kurul üyesi tarafından gençlerin yazmış olduğu bazı öykülerin kitap hâline getirilmesi gençlerin emeklerine verilen önem ve değeri göstermektedir. Biz gençlere verilen bu değer ise ancak yüzümüzde bir tebessüm ve "Yükselen yeni nesil, istikbal sizsiniz. Cumhuriyet'i biz kurduk, onu yükseltecek ve yaşatacak olan sizlersiniz." sözünden yola çıkarak biz gençlere duyulan bu ümit ve güven yüreğimizde ise ancak gurur hissini ortaya koyacaktır. Bizlere verilen bu önem ve değer sayesinde bu tür yarışmalar geleceğin Nazım Hikmet'lerini, Orhan Kemal'lerini Necip Fazıl Kısakürek'lerini doğurmaktadır. Bu tür yarışmalar sayesinde kendini daha çok keşfeden gençler geleceğin yazarları veya şairleri olmaktadır. Nazım Hikmet, Orhan Kemal veya Necip Fazıl Kısakürek gibi daha birçok yazarın veya şairin gün yüzüne çıkması ise Türk dili ve edebiyatı açısından daha zengin edebî bir kültüre ev sahipliği yapması ve daha zengin bir hazineye sahip olması demektir. Böyle bir gelişmeye yarışmalar düzenleyerek ve bu yarışmalara katılım sağlayarak katkıda bulunan her bir bireye bu hususta teşekkürlerimi iletmeyi üstüme vazife bilirim. Bu yüzden bu yarışmaya katılan tüm yarışmacı arkadaşlarıma ve Kapadokya Üniversitesine teşekkürlerimi sunarım.

Meryem KAN

Genç Adım Fen Lisesi, Samsun-Atakum

Tek Cümle, Binlerce Hayat: Engelsiz Yarınlar Hep Birlikte

Meryem KAN

Günlerden bir gündü yine, aynı monotonlukla uyanmıştım sabaha. Ne farklı bir ses ne de farklı bir ben... Her şey yine aynı olduğu gibiydi. Masamın üzerinde duran kalemlerim, bana arkadaşlık eden ve bir nebze de olsa beni bu dünyadaki sıradanlıktan alıkoyan kitaplarım, kendim için bambaşka dünyalar yaratmamı sağlayan ve hayatımı renklendirmeme yarayan boya kalemlerim, dün okuldan eve gelirken ıslanan ve sandalyemin üstünde duran montum, hiçbir farklılık gözetmeksizin her şeyi olduğu gibi yansıtan lekeli aynam... Hepsi yerli yerindeydi, hiçbir şeyin yeri bir milim dahi oynamamıştı. O sırada ben düşüncelerim içerisinde boğulurken bir ses duyar gibi oldum. Evet, doğru.

Bir ses duymuştum, biricik annemin sesi kahvaltıya çağırıyordu beni. Kokudan anlamam lazımdı zaten, ev yine buram buram mis gibi menemen kokmuştu. Tarladan topladığımız taze domateslerden menemen yapmıştı anneciğimiz bize. Elimi yüzümü yıkayıp bir hışımla koştum aşağı kata, teker teker ve hızlı hızlı indim merdivenleri, sarıldım anneme, çektim içime o güzel kokusunu hiç duymamışçasına, çektim, çektim ve yine çektim... Annem

– Yeter, dedi, Oğlum boğacaksın beni. Hadi geç de bir şeyler ye.

Ben de geçtim sofraya, kardeşimin güzel gülümsemesi ile karşılaştım o sıra. O kadar masum bakıyordu ki bana sanki bir meleği andırıyordu. Hiçbir şey yapmasa bile o gözleri, bakışları... Beni benden aldı. Kelimeler yerine bakışarak anlaşıyorduk sanki onunla. Birbirimizi anlamamız için saatlerce konuşmamız gerekmiyordu, iki insanın kalpleri birse gerek kalmıyordu zaten latifelere. Yemek yemeden önce bir de ona sarıldım ama sanki her şeye rağmen bir eksiklik vardı, yüreğimde bir yerde bir boşluk hissediyordum ama o boşluğun ne olduğunu tam anlamıyla kavrayamıyordum ve bir anlığına karardı her şey. Boşluk hissinin ardından şimdi de bu derken uyanıverdim birden. Uyanmamla sedirden düşmem bir oldu. Neyse ki sobaya değmemiştim, biraz daha yuvarlansaydım yerde eğer hasar görebilirdim. Ayağa kalkmaya çalıştım fakat denememle yere kapaklanmam bir oldu. Destek aldım duvardan ve sendeleye, sendeleye sedire geri çıktım. Sedirde otururken o sıra gördüğüm rüya aklıma geldi, ne de güzel bir rüyaydı, oysaki gerçek olması için bir kolumu daha feda edebilirdim galiba. Biraz daha rüyamı hatırlamaya çalıştıkça neyin eksik olduğunu da fark ettim: BABAM. Babamı görmemiştim rüyamda. “Sahi en son ne zaman gördüm onu?” Hatırlayamadım bile. Galiba zihnimiz bizi üzen ve hatırlamak istemediğimiz olayları bir kenara iterken o olayın içerisinde yer alan kişileri de itiveriyor bir kenara. Babamla yaşadığımız onca kavga gürültüden ve evden bir müddet uzaklaşmasından yana böyle bir şeyin olması normal tabii. Fakat her ne yaşanırsa yaşansın hâlâ babamdı o benim ve arkamı yasladığım, zirvesinin ucu bucağı olmayan dağım, gölgesinde dinlendiğim koca çınarımdı.

Ben yine düşüncelerimle baş başa kalmışken koku geldi burnuma, tıpkı rüyamdaki gibi menemen yapmıştı annem bize. Onun kokusuna indim aşağıya, inerken biraz zorlandım ama indim yine de. Son anda tuttu annem beni kolumdan ve oturttu beni masaya. Menemen vardı masada ama tarlamızdaki taze domateslerden değil komşunun verdiği, çürümesine ramak kalmış bir iki domatestendi. Yine bir farklılık olarak kardeşim yoktu sofrada, onu görmüştüm rüyamda. Tam karşımda oturmuş gülümsüyordu bana. Hayal ettim onu bir an. Hayali bile o kadar güzeldi ki deniz mürekkep olsa dahi kelimeler yetemezdi o an hissettiklerimi anlatmaya. İnsan kıymetini bilmeli bu yüzden bazı şeylerin. Bazıları için sıradan olan birçok şey diğerinin hayali, kiminin eleştirip dalga geçtiği şey birinin hayatı, kiminin çöp dediği başka birinin serveti...

Annemle göz göze geldim düşüncelerimi bir kenara bırakıp bana kaş göz işareti yaparak yememi söylüyordu fakat içimden yemek hiç gelmiyordu. Gerçi içimden hiçbir şeyi yapmak gelmiyordu ya, orası ayrı tabii. Kuru birkaç parça ekmek aldım ve bandım menemene, annem de eşlik etti bana o sıra, beraber kahvaltı ettikten sonra çıkıverdim dışarıya ve yavaş yavaş adımlarla okuluma doğru yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm...Yol bitmek bilmiyordu sanki fakat yürümeye devam ettim her zamanki gibi.

Yürürken önüme arkama da bakmam gerekiyordu sürekli çünkü duyamıyordum. Bu yaşıma kadar ne annemin ne babamın ne de kardeşimin sesini duyabildim. Yüzler vardı sadece hatırımda, onlarca yüz... Ben de duymayı çok isterdim kuşların cıvıltısını, kardeşimin ağlayıp beni uykumdan uyandırmasını, annemin yemek için bana seslenişini...Rüyamda oluyordu

bunlar sadece, nasıl bir his olduğunu daha önce tatma fırsatım olmadı ama biliyor gibiydim işte. Sonra devam ettim yürümeye ve okuluma geldim. Herkesin yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Herkes bir başka bakıyordu bana.

Merak ettim doğrusu sebebini ama akışına bıraktım her şeyi ve diledim Allah’tan

– Allah’ım, lütfen günümün geri kalanı da böyle geçsin.

Çünkü ihtiyacım vardı benim de her insan gibi gülümsemeye, gülmeye, eğlenmeye ve daha birçoğuna. Herkes gibi ben de bir insandım. Bir kolumun olmaması, duyamamam beni onlardan farklı kılıyordu belki de evet ama bu en fazla beni kendim için daha özel kılabilirdi. Çünkü bir insanı insan yapan, onu bu tanıma sokan şey kolu, bacağı, duyup konuşması veya uzuvlara sahip olması değil; insanı insan yapan sokaktaki hayvanlara gösterdiği merhamet, annesine, babasına veya kardeşine karşı yüreğinde beslediği şefkat, herhangi bir çiçeğe veya bir böceğe baktığı zaman yaradılışında gördüğü güzellik, o mükemmel uyum, kendini sevdiği ve saydığı gibi diğer insanlara da aynı duyguları beslemesi, başkasının derdiyle dertlenmesi, onun yarasına merhem olması ve yaraları hep beraber, bir bütün hâlinde sarması, kalbinde beslediği iyiliğe dair filizler ve o filizleri yeşerterek gelecek nesillerin gölgesi altında dinlenip meyvesinden faydalanabileceği koca bir çınar misali kökleri sağlam bir ağaç bulundurması ya da en basitinden bir karıncayı incitmekten bile çekinmesi... Toplu taşımada hasta veya yaşlılara yer verme nezaketinde bulunması ve bunun gibi daha fazlası... Bu değil midir insanı insan yapan, bu değerler değil midir bizi ayakta tutan, birbirimize bağlayan ve kenetleyen, iyi günde de kötü günde de bir

arada bulunmamızı sağlayan? Ne önemi kalır ki o zaman bir uzvun varmış yokmuş ya da bir bacağıın, kolun eksikmiş, ne önemi var? Babam da hep böyle derdi bana, alırdı karşısına beni ve anlatırdı tane tane, dinlerdim ben de. Dediği her şeyi aklımın bir köşesine yazardım.

Yine günlerden bir gün, dersin bitmesine beş dakika kalmış, toparlanıyor herkes. Ben de o sıra zilin çalmasını ve bir an önce eve gitmeyi bekliyorum. Beklerken duyamadığım zilin herkesin birden sınıftan fırlamasıyla çaldığını idrak ettim ve indim bahçeye. Babam okul çıkışı beni almak için beklemiş meğer. Gördü beni, bindim arabaya, düşündüm bir an “Niye geldi acaba bunca zamandan sonra?” diye ve

– Merhaba, dedim işaret diliyle nur yüzlü babacığıma. O da:

– Merhaba oğlum, sana bir sürprizim var, o yüzden çabuk kemerlerini bağla, dedi işaret diliyle...

Sonra sürprizin ne olduğunu sormaya çalıştım fakat cevap vermedi, yine işaret diliyle

— Söylersem sürpriz olmaktan çıkar, diyerek arabayı sürmeye devam etti.

Ben de uyuyakalmışım tabii tüm gün top peşinde koşuşturduktan sonra. Uyandığımdaysa çoktan gelmişiz. Ben, beni lunaparka götürecek sanmıştım ancak o beni bir vakfa getirmiş. Bir vakfa geldiğimin farkına varamadım, babam söyledi bana hatta vakfın ne demek olduğunu.

– İçeriye girince anlarsın.

İçeride engelli onlarca çocuk vardı. Ben o kadar mutlu olmuşum ki o an içimden babam beni iyi ki lunaparka götürmemiş ve buraya getirmiş diyerek oyun oynamaya başladım

onlarla. O kadar eğleniyordum ki saatin kaç olduğunu bile farkına varamamışım, akşam olmuş neredeyse. Babam bir işini halledip çıkacağımızı söyledi. Üzülmüştüm ben bunu duyunca fakat oynamaya devam ettim.

O sıra bir patlama olmuş üst katta. Vakıf her ne kadar hizmete açılrsa da inşaat hâlindeymiş hâlâ. Patlama sesini duyanlar bir hışımla çıkmıştı dışarıya, bense herkes beni terk etti sanıp çok üzüldüğüm için ağlayarak tuvalete gidip saklandım. Babamsa beni aramaya koyulmuş. O sıra bina hasar görmüş ve her an yıkılabilirmiş. Babamı durdurmaya çalışmışlar ancak ikna edememişler. Babam aramaya devam etmiş beni.

Tam tuvalete gelip benim elimden tutup çıkartırken bina çöktü ve biz babamla enkaz altında kaldık. Ellerimiz hâlâ birbirine kenetlenmiş bir şekilde bağlıydı. Neyse ki hemen bizi çıkartma çalışmalarına baş koydular ancak yıkılan molozlar çok fazla ve kalın olduğu için çalışmaların çok uzun bir süre devam etmesi gerekiyordu. Ben her ne kadar idare edebilecek durumda olsam da babam pek de iyi bir durumda sayılmazdı çünkü yıkılan molozlar göğsüne saplanmış ve çok kanaması varmış. Benimse babamın elinden tuttuğum kolum üstüne molozlar yığılmış, zamanla kolumu hissedememeye başladım aynı zamanda sesleri duyamadığım için bana yapılan herhangi bir çağrıya da tepki veremiyordum. O günden sonra ben babamı ve kolumu sonsuza dek kaybettim. O gün babamla beraber tüm anılarımı da gömdüm toprağa istem-sizce çünkü kabullenemiyordum onun yokluğunu, yüreğimde bir yerlere o kadar derinden oturmuştu ki bu yükü kaldıramaz hâle gelmiştim ve bu yük sadece benim değil annemin de omuzlarındaydı. Bir yük de karnında, kardeşimi taşıyordu

annem. Tüm bu yaşananlardan sonra bebek anne karnındayken düşüp can vermiş. Bu yüzden onu sadece rüyalarımnda bir meleşği andırırçasına görebiliyor, onu sadece hayal edebiliyorum. Babamın bana miras bıraktıklarıyla yaşıyorum. Aslında tüm bu olanlardan sonra bir karar da verdim kendi kendime. Mademki babam engellilere daha güzel bir dünya sunma yolunda iken can verdiyse ben de onun bu mirasını devam ettirecek, bu hayali yaşayarak ve yaşatarak gerçekleştirecektim.

Ve akıp geçti zaman su misali, ellerimden kayıp gitti, her gün daha da yaşlandım, her gün daha da kırıştı tenim, tutmaz oldu bacaklarım, işlemez oldu kolum ama buna rağmen yıllar sonra da olsa bugün dokuz yaşımın üstünden tam on altı sene geçmişken yüzmede dünya şampiyonluğu elde ettim. Aylar geçti yine ve bu sefer engelli çocuklara birçok okul açtım, açtığım okullardan elde ettiğim gelirlerle uzuvlarını kaybetmiş insan ve hayvanlara protez takma olanağı sağladım. Şu an açtığım okulların birinde çalışan bir öğretmen ve bu hayatın bir öğrencisi olarak yoluma devam etmekteyim. Ayrıca engelli olmanın aslında engel olmadığını, bunun sadece aşılması gereken bir düşünce olduğunun bilincinde olarak bu fikirleri genç nesillere aşılayanın ve bu mirası devam ettirmeyi sağlamanın peşindeyim. Tüm bu hayat tecrübemden yola çıkarak söyleyebilirim ki engeller bedenimizde değil; zihnimizde ve yüreğimizdedir. Bu yüzden her ne olursa olsun yüreğimizdeki sevgi sonsuz ve daim olsun, gözlerimizdeki ışık hiç sönmessin, sönmesin ki karanlık düşünce ve zihniyetlerle dolu olan bu dünyada kendimize, kendimizden öte çevremize de bir ışık olabilelim. Aydınlattığımız bu yolda benim enkaz altında iken babamın elini hiç bırakmadığım gibi birbirimizin elinden tutabilelim ve tutduğumuz tek şey gözle görülebilen

ellerimiz, kollarımız değil aramızdaki sevgi, saygı, merhamet, liyakat, güven gibi değerler de olabilsin. Olabilsin ki sahip olmak istediğimiz dünyayı sadece kendi benliklerimizde değil, dünyanın her bir köşesinde barındırabilelim. Tüm temennilerimizin kabul olması dilekleriyle daha güzel bir dünya için, engelsiz yarınlara hep birlikte, diyerek bitirdim on binlerin karşısındaki kürsümde yaptığım bu konuşmayı.

Artık babamın ve babamdan sonra da benim olan bu hayali gerçekleştirdim ve hayallerimi gerçekleştirmiş olmanın verdiği mutluluk, refah ve huzur içerisinde kürsüde dediğim gibi yüreğimdeki hiç sönmeyen bu ışıkla ve babamın mirasıyla hayattaki yolculuğuma devam ettim ve son nefesime kadar da edeceğim.

Yazardan

Ben İlban Yağmur DANACI. “Göz” adlı öykümle seçkideyim. Kapadokya Üniversitesinin düzenlediği Engelsiz Kurgular Öykü Yarışması’nı ilk gördüğümde çok dikkatimi çekti. Dört yıldır düzenleniyor olması ve gittikçe köklü bir geleneğe sahip oluşu beni çok heyecanlandırdı. “Engelsiz Kurgular” başlığını gördüğümde özellikle de ülkemizin başına gelen deprem felaketinden sonra insan yaşamına mâni olan engeller üzerine düşünmeye başladım. Aklıma birçok şey gelse de öykümde halkımızın Girit’te başına gelen bir katliamı anlatmak ve böylece başkarakterimin hayatındaki bir engeli nasıl aştığını okuyucuya göstermek istedim. Böyle önemli ve yazara yazabilecek birçok kapı açarak özgür kalabildiği bir konu belirledikleri ve de öykümü seçkiye dâhil ettikleri için bilhassa değerli jüri üyelerine teşekkür ediyorum. Kapadokya Üniversitesine ise bu yarışmayı düzenleyerek biz gençlere imkân tanıdığı için ayrıca teşekkürlerimi iletiyorum.

İlban Yağmur DANACI

Açıköğretim Lisesi, Çankırı-Merkez

Göz

İlban Yağmur DANACI

– Hu! Geldim bak, karşıdayım. Onca zaman sonra... Kaçmadım, yitmedim.

Cümlesi yankılandı. Tek kendisinin olduğunu bildiği bu küçücük dükkânda konuşanın kimliğinden bihaber olmak ürperti seksenindeki yaşlı adamı. Sesin yönünü aradı sessizce. Belli ki her yanı küflenmiş, altın varaklı çerçeveden geliyordu. Süreyya hızla yanaşırken oraya, gözüne ilişen çehreyle beraber eli ayağı buz kesiverdi adamın. Yıllardır her ayrıntısını hatırlamaya çalıştığı yüzdü karşıdaki. Cam altına resmetmek için didindiği ölü çehre; bambaşka bir camın, çerçevenin ardından ona sesleniyordu şimdi. Bunamaya, delirmeye başladığını düşündü. Kalbi sıkışıyor, dili damağı kuruyor, tek kelime edemeden resmin kalem kaşını kaldırarak çerperinde fıldır fıldır dönen gözlerine bakıyordu. Süreyya daha fazla direnemeyip pat diye yığıldı arkasındaki iskemleye; kazağının sol üst kısmını tuta tuta, kalbim demeye niyetlene niyetlene yitiriverince son nefesini de çerçeveden elli yılı aşkın süredir yinelenmek için zamanını bekleyen bir fısıltıdır yükseldi:

– Kimi yaşamlar muhtelif yüzler saklar benliğinde, günü gelince sunar her birini görmeyi bilen göze. Kirpikler kırpışır, göz kapağı ağır ağır aralanır ve o vakit iris penceresinde dururken ahkâm çıkarır. Pencerenin camı irisin keyfine kâhyadır;

kâh saydam kabul eder ışığı bütünüyle içine çeker, kâh opak sayar hakikati emdikçe emer. Kat kat açılan güller gibi katmer katmer serilir serencam, kimisinin gözüne iyiyi güzeli yansıtırken kimisine çirkinler çirkinini suna suna. Aslolanın peşine düşmek de görünen kadarını sineye çekmek de irisin boynunun borcudur beşere. Ve kimi öyküler de vardır türlü çehreler doğurur içinde. İşte bu bedbaht Canan'ın demesi misali bu öyküdür ki tersten yazılır, sonda vuku bulması gereken evvele saklanır, sondan başa doğru aheste aheste varılır. Görmeyi bilen gözse çoktan yormuştur, kâh çirkinine kâh iyiyi güneze.

*Gündüz sıcağını bağrında saklamış
müstehzi bir akşam vakti/ Girit/ 1897*

Her şafağın bir akşamı, her günün kötüsü, her faninin bir eceli vardı. Canan o güne dek insan denen varlığın her birine elvan elvan son kazındığını sanırdı. Ta ki o akşam vuku bulana, sıcak yaratılanı katre katre eritene, mermi derinlerdeki tek mil nefesi çabuk çabuk zayi edene, kan şarıl şarıl akmayı sökene, can bedenden çıkmayı bir anda öğrenene, canhıraş çığlıklar yeri göğü inletene dek. Dirim adlı hülya, kısacık bir anla tepetaklak oluyordu. Ayaklanmış bir güruh silahları refik belleyip kırımlar gerçekleştiriyor, yüzlerce insanın yarını yitiyordu. Camlar kırılıyor, evler dükkânlar yağmalanıyor, insanlar Allahlarıyla son kez hesaba duramadan tetikler havalanıyordu. Canan ise katledilen ailesinin yanı başında göz yaşlarını bile akıtamadan var gücüyle koşuyordu. Yunanca içinde safi ölüm kelamı geçen cümleler etrafta yankılanıyor, Canan annesiyle babasının kafasına dayanmış silahların göz açıp kapayıncaya denk bir sürede havalanışını hatırlıyordu.

Sonrasında sayıklamaları, ağlamaları, hıçkırıkları, katiyen bitmeyecekmişçesine kaçışları dönüp duruyordu zihninde. Ailesinden geriye kalan ne bir veda ne bir bakış varken elinde, öldürülecekse de “onların ruhlarının, kokularının sindiği biricik yerde ecelimi karşılamalıyım” diye düşündü. Koştı dükkânlarına doğru, onun her adımında anıların ruhu dolanıyordu sokaklarda. Kâgir kapıyı itip girdi içeri nefes nefese. Etten kemikten varlığının bu taştan mekânda son kez bulunduğunu bilir gibi baktı dört bucağa görmeyi bilen gözleriyle. Babasının cam altına emek emek işlediği şahmeranları, laleleri, zambakları izledi. Az zamanının kaldığını biliyordu, bir ellerinde meşalelerle diğer ellerindeyse habis silahlarla kapısına dayanacaklarını, Allah’a yakarışına dahi müsaade etmeden mermilerle raksa duracaklarına emindi. Oturdu iskemleye, gözyaşları dudağını ıslatıyor, tuzun tadına bakıyordu. Duaları içine mühürlenince beyhude vaktini geçirtcek yol aradı kendi kendine. Yeni ayarmışçasına kaldırdı kalem kaşını, daldırdı elini hatıra kokulu koynuna. Saman kâğıdına yazılı mektubu çıkardı yerinden ağır ağır.

Bu akşam sahile bir yolcu gemisi gelecek. Seni orada bekleyeceğim, topraklarımıza dönelim cananım. Biricik sevgilin, Süreyya.

Canan yüzünü ekşitti, hızlanan nefesini dizginledi. Kâğıdı pare pare edip ilgisizce savurdu zemine.

Birkaç kişinin sesi sokaktan taşıp Türk dükkânlarının kâgir duvarlarına çarparak Canan’ın kepçe kulaklarına nüfuz etti. Yunanca konuşmalar bir solucanın diplere kıvrılışı misali akıyordu toprağa, kahkahaları semayı boyuyordu daha da karanlığa. Türk diyorlardı, ölüm diyorlardı; dillerine alıp

zinhar kabul etmeyecek olsalar da kırım diyorlardı evvela. Canan korkmadı, Girit’in caddelerini, annesinin bitmek bilmeyen elemiini, cam altı zanaatına duyduğu çocukluk merakını, babasını öğret öğret diye darlayışlarını, ninesinin anlattığı efsaneleri anımsadı acı acı. İçine düştüğü derd, hemderdine kavuşunca çehresi bir anda aydınlandı.

– Nasıldı nine, bana anlattığın o Türk efsaneleri? Nasıldı, ha? İstemediği adama varmamayı dileyen gelinin, sevdiğiyle kaçıp zalim eline düşen kızın duasını kabul etmişti ya Zülcelâl, “Taş et bizi kurtulalım zulümden.” demişlerdi de kulu-nun carına yetişmişti yaradan.

Ben dağda bayırda mahsur kalmış değilim ki taş olayım. Babamın ömrünü verdiği istidadının ete kemiğe büründüğü yerde, cam altı zanaatına yuva olmuş dükkânındayım işte. “Allah’ım onların dileğini işittiğin misali bana da bu boş çerçevelerin arkasında seyirlik olmayı bekleyen baba yadigarı bir zanaat suretinde tecelli olmayı nasip eyle, âmin.” O sıra kahkahaları ve silahlarıyla dükkânın cam çerçevesini çoktan indirmeye başlayan halk, zanaatkârın mekânının bomboş olduğunu görünce apışıp kalmıştı. Canan’ın başka bir yere sığındığı zikriyle oradan ayrılırlarken altın varaklı çerçevenin ardından gözleri fıldır fıldır dönen, yaratana duası erişen kadının sureti, elli yılı aşkın süre devam edecek suskunluğuna gömülmüştü çoktan.

*İstidadın perçinlendiği,
ölümün çıkageldiği gün/ İstanbul/ 1960*

Süreyya geçip gidenleri camekândan sakince izliyordu. Gözüne yüzler çarpmıyor, tüm insanlar onun nezdinde yürüyen

birer kabandan, fötr şapkadan, bol paça pantolondan ya da bir kubbeli etekten ibaret kalıyordu. Yaşlı adam o ara, sesi radyodan sarkıp gelen Celal Bayar'ı dinlemeyi de bırakmıştı. Düşünüyordu yalnızca, sekseninden sonrasını bu günlerde gören çok olmuyordu, belli ki zamanı git gide daralıyordu. “Vakti geldi. Sen beni terk etsen de ben seni ecele burun buruna gelmeden önce mutlaka ölümsüzleştireceğim Canan...” Yekindi iskemleden, cam altı zanaatına sarılmaya niyetli vaziyette gerekli malzemeleri dizdi masaya. Süreyya kolları sıvamış işe koyulacakken çırağı girdi dükkâna. Çocuk eliyle tezgâhta duran birkaç çerçeveyi işaret ediyordu:

– Ustam, bunları bir adam getirip sattı. Ecnebi memleketinden gelmelermiş. Baktım işçiliği çok güzel, satarız diye aldım ben de.

Süreyya göz ucuyla baktı çırağın dediği tarafa, gözüne çerçevelerin en önünde duran altın varağı küflenmiş çerçeve ilişir gibi olduysa da ilgisini hiç çekmediğinden gerisin geri döndü meşgalesine. Bu çırağı görmek acı veriyordu adama. “Al işte bak, sen nasıl öğrendiysen Canan'ın babasından bu zanaatı, şimdi de senden öğrenmeye talip çırağın var. Onu görüp de gitme geçmişe, iyi mi!” Deri çantasından parşömen kâğıdını çıkardı yaşlı adam. Kâğıdın üstüne güzel bir kadına ait olduğu sarıh bir çehre çizmişti. Uzun mu uzun, kapkara saçlar, çipil çipil bakan masmavi gözler, kalem kaşlar boylu boyunca uzanıyordu parşömende. Süreyya eli titreye titreye camının üzerine yerleştirdi kâğıdı. Ardından ters çevirdi camı. “Özene bezene çizdim resmini Canan. Tek bir telin bile yalan yanlış geçmesin istedim kâğıda. İlk; o uzun, örgülü, kara kara saçlarına vurulmuştum, bilir misin? Hoş, daha hâlâ da

vurgunum. Ayağına taş değmesin, o kapkara saçlarına karlar yağmasın, zemheriyi tatmayasın istedim hep. Sense bir haber uçurmayı dahi çok görüp çektin gittin. Gözün kör olmasın, emi! Kedi uzanamadığı ciğere mundar der filan da deme, sen el âleme madara ettin beni bir kere!” Yaşlı adam ucuna top-
rak boyası sürülmüş fırçayla ovalayıp ovalayıp çıkartamadığı kiri pası varmışçasına bastırarak konturların üzerinden kız-
gınca geçmeye başladı. “Bendeki tüm kir pas sensin. Gönlüm sen gittin gideli, on yedimden beri pirüpak olmak nedir bil-
mez. Bir ayyaşın meyi, bir müptelanın zehri, bir kumarbazın zaferi neyse Süreyya’nın Canan’ı da o işte! O gün be, o gün... Cebimde nice para, aklımda hayallerim; sana o mektubu ver-
dim. Gemiye binersin de buralara birlikte geliriz diye. Sense benle gelmek hak getire, bir cevabı dahi çok gördün.” Kontur kurur gibi olunca camın arkasını boyamaya başladı Süreyya. O boyadıkça görmeyi bilmeyen göze camın arkasında sadece boya lekeleri gözükse de camın önünden bakabilen için res-
min sureti yavaş yavaş belirginleşiyordu. “Benle gelmek yerine ne yaptın Allah bilir! Cemi cümleye sordum seni, gören eden yok. Ölüň yok, katliamdan kaçıp sığınacak yerin de yok! Kim bilir ne geldi başına? Nerdesin? Mamafih dilerim ki yüce Rab-
bim seni de daima yanıtsız kalan sorularla savaşmak mecbu-
riyetinde bıraksın.” Resmin detayları bitince fonu boyamaya
koyuldu. Artık biliyordu; ovalaya ovalaya temizlemeye giriş-
tiği, kendi yarasıydı. İşinin bitmesine az kaldığını fark ederek
soluklandı. “Tekmil cam altı zanaatkârının demesi misali bu
zanaattır ki tersten yapılır, sonda vuku bulması gereken ev-
vele saklanır, sondan başa doğru aheste aheste varılır.” Bo-
yamaktan eli yorulunca işinin bittiğine şükretti. Camın ar-
kasını rulo varakla kapatıp beklemeye başladı. Zaten ömrü

beklemeyle geçmişti Süreyya'nın; hiç bilmediği yanıtlarla beraber Canan'ı beklemeyle. Tam o sırada tanıdık bir kadın sesi doldu dükkâna:

– Hu! Geldim bak, karşıdayım. Onca zaman sonra... Kaçmadım, yitmedim.

*Sırrın susmalara küsünce tüm gizine inat,
kendisini aşikâr eylediği bir şafak vakti./ Girit / 1897*

Her müstehzi akşamın bir şafağı, her günün müphemî, her faninin daha alacak nefesi vardı. Gün yeni yeni doğarken küçücük bir çocuğun saman kâğıdını avuç içine bastırarak koşup yanına geldiğini gördü Canan.

– Mektup Süreyya abimden. Ancak akşama doğru açman lazımmış abla. Şimdiden okuman erken olurmuş.

Canan'ın bunu duymasıyla iyiden iyiye merakı okşanmış oldu. Mektubu kapıldığı gibi dükkâna doğru yol aldı. Bugün babasının paydos zamanı olduğundan rahatça konuşabilirdi sevdiğiyle. Dükkânın kapısından Süreyya'ya sesleneceği an, içeride nekes esnaf Santos'u gördü. Santos'un babasıyla kanlı bıçaklı olduğunu bildiğinden dükkânlarında ne işi olduğunu anlayamadı. Canan kapının kenarından gizlice onları seyretmekte karar kılmışken Süreyya ile Santos gülüşe gülüşe el sıkıştılar. Merakı daha da artan kadın, Santos dükkândan çıkar çıkmaz soluğu sevdiğinin yanında aldı. Süreyya'ya adamı pat diye sorup kendisini kötü hissetmesini istemediğinden hoşbeş etmeyi yeğledi ilk. İskemleye geçtiğinde Canan'ın gözüne kabaca çizilmiş bir harita çarptı. Saman kâğıdına kendilerinin oturduğu mahalleyle arkalarında kalan diğer Türk Mahallesi çizilmiş, her haneyle dükkânın üzerine sahiplerinin adı

yazılmıştı. Canan huzursuzluğun pençesine git gide kapıldığı için oradan Süreyya’ya tek kelime etmeden ayrıldı. Akşama doğru mektup tekrar düşünce aklına, açiverdi sevdiğinden geleni. Yazanları okuyunca Süreyya’nın onu kaçırmak istediğini sandı. Hâlbuki adabıyla gelip istese verirdi babası Canan’ı ona, anlam veremedi adamın yazdıklarına.

– Hem Süreyya efendi o yolcu gemisine verecek parayı nereden bulacan sen? deyip güldü kendi kendine.

Canan bunun son gülüşü olduğunu, mektubu okumasının üzerinden çok sular akmadan anlayıverdi ancak. Mahalleleri Santos’un başını çektiği güruh tarafından ateşe verilip ailesinin, komşularının başlarına dayanan silah havalanınca ayabildi olan bitene. Süreyya’nın bulduğu paranın kokusu da çıkmış oldu böylelikle. Canan dükkâna kaçarken Süreyya’nın ihanetiyle ayrı, ailesinin, tanıdıklarının ölümüyle ayrı cebelleşti. Gözyaşları toprağı her ıslatışında Girit’te bambaşka öyküler yeşerdi: Zamansız eceller, hıyanete düşmüş tiynetler, kanla yazılan tarihler, ninelerinin anlattığı efsanelere hâlâ inanmaya devam eden gençler, Zülcelal’in istemesiyle vuku bulan mucizeler...

Kadın mektubu yırtıp iskemleye çöreklediğinde fısıldadı elli yılı aşkın süre sonra küflenmiş altın varaklı bir çerçevenin ardından bir kez daha dillendireceği o sözlerini:

– Kimi yaşamlar muhtelif yüzler saklar benliğinde, günü gelince sunar her birini görmeyi bilen göze. Kirpikler kırpırır, göz kapağı ağır ağır aralanır ve o vakit iris penceresinde dururken ahkâm çıkarır. Pencerenin camı irisin keyfine kâhyadır; kâh saydam kabul eder ışığı bütünüyle içine çeker, kâh opak sayar hakikati emdikçe emer. Kat kat açılan güller gibi

katmer katmer serilir serencam, kimisinin gözüne iyiyi güzeli yansıtırken kimisine çirkinler çirkinini suna suna. Aslo-
lanın peşine düşmek de görünen kadarını sineye çekmek de
irisin boynunun borcudur beşere. Ve kimi öyküler de vardır
türlü çehreler doğurur içinde. İşte bu bedbaht Canan'ın de-
mesi misali bu öyküdür ki tersten yazılır, sonda vuku bulması
gereken evvele saklanır, sondan başa doğru aheste aheste va-
rılır. Görmeyi bilen gözse çoktan yormuştur, kâh çirkine kâh
iyiye güzele.

Yazardan

Çok sevdiğim edebiyat öğretmenim bu yarışmaya katılmamı tavsiye etti. Kendimi bu konuda fazla yetenekli bulmadığım için başta itiraz edecektim. Ama annemin ve öğretmenimin teşvikiyle pes etmemeye karar verdim. Sınav haftasında olmama rağmen bir akşam oturup öykünün hepsini yazdım. Daha önceleri de öyküler yazardım ama hep kendi hâlimde olurdu. Beğenilmemesinden çekinip okumazdım, okutmazdım. Bu sefer güvendim kendime ve yarışmaya gönderdim.

Bu öyküde hayata geriden başladığını düşünen bir kişinin bu engelleri nasıl faydaya dönüştürüp yola daha güçlü devam edebileceğini göstermek için yazdım. Kendi hayatımda da bir sürü engellerle karşılaşmış biri olarak benim gibi düşünen kişilere her şeye rağmen pes etmemelerini, aslında kötü gibi gözüken şeylerin içindeki iyiliği arayıp bulmaları gerektiğini hatırlatmak için yazdım. İyi ki de katılmışım. Yarışma sayesinde engelleri aşabilecek kadar güçlü olduğumu hatırladım.

Sude YİĞİT

Nafi Güral Fen Lisesi, Kütahya

Engellere Rağmen

Sude YİĞİT

Törende sırayla sahneye çıkıp diplomalarını alan öğrencileri izlerken gözlerim daldı ve lise üçe, yani yeni okuluma başladığım günler geldi birden aklıma.

Arabanın arka koltuğunda başımı cama yaslamış dışarıdaki rahatsız edici güneşli havada, okullarına gülüşerek giden öğrencilere bakıyordum. Radyodan gelen kısık sesli müzikteki sözler dikkatimi çekti birden. “Hoşlanırım yalnızlıktan, bende bir problem var...” Şarkının benim için yazıldığını düşündüm bir an. Vardı evet, maalesef bende bir problem vardı ve bu yüzden de gerçekten yalnızdım ama seviyorum yalnızlığı, yalnızlık beni küçümsemiyor, kucaklarını açıyor, olduğu gibi kabul ediyor. Kafamda bu düşünceler gezerken birden annemin sesiyle irkildim ve bütün bunlardan sıyrılmak zorunda kaldım.

– Hadi Selen, vardık güzel kızım. Çantayı da al öğretmenlerinle tanışalım.

Evet, yine o bildiğim sözcükler döküldü annemin dilinden. Oflayarak çıktım arabadan. İlkokul çocukları gibi okula annesi ve babasıyla gelen bir kız olarak ilk izlenim verecektim şimdi. Gelmemeleri için çok dil döktüm evden çıkmadan ama nafile, her yeni okula başladığımda gelirler, “özel durumum”u tek tek bütün öğretmenlere anlatırlar ve bu yüzden bana hep farklı davranılmasına neden olurlardı.

Okula doğru yürürken yüzlerinde makyaj, en iyi markalardan çanta ve ayakkabı, özellikle yukarı çekilmiş etekleriyle bir kız grubu geçti yanımızdan. Konuşmalarına kulak kabarttım bu sene sınıflarına yeni bir kız gelecekmiş, ona oranın sahibinin kim olduğunu öğretmek istiyorlarmış. Arkalarından son derece ağır parfüm kokusu bırakarak gittiklerinde “Umarım onlarla aynı sınıfta değildir.” diye dua ediyordum içimden, gerçi bende ki bu şansla...

İlk olarak müdür yardımcısıyla tanıştık süslü laflarla okulun ne kadar güzel bir sisteminin olduğunu ve benim de okula kolayca uyum sağlayabileceğimi anlatıyordu.

Sonra sırasıyla matematik, coğrafya, tarih, biyoloji ve son olarak da fizik öğretmenimle tanıştık. Fizik öğretmenimin adı Leyla’ydı, beyaz kıvrır kıvrır kısa saçları, kalın çerçeveli yuvarlak bir gözlüğü, renkli salaş kıyafetleri ve boncuklu kolyeleriyle onu ilk gördüğümde gülümsedim ve içimde uyanan garip hisleri fark ettim. Sanırım kanım ısınmıştı bu kadına ki bu benim için çok nadir bir durumdur. Hızlı konuşmasıyla,

– Hoş geldin Selen, fizik dersinde seninle çok eğleneceğimize eminim, dedi ve arkasından gelen adamı görüp selam verdi. Daha sonra

– Bak Selen bu beyefendi de edebiyat öğretmenin Semih Hoca, hadi onunla da tanış derste görüşürüz, diyerek uzaklaştı. Semih Hoca,

– Merhaba, memnun oldum; duyduğuma göre derslerle arası iyi olmayan bir öğrenciymişsin. Umarım bu durumu bu okulda toparlayabilirsin, gibi iç karartıcı konuşmalarından sonra gitti.

Daha sonra annem ve babam da bana şans dileyerek okuldan ayrıldılar. Ben de içime derin bir nefes alarak sınıfıma doğru yürümeye başladım.

Sınıfa girdiğim an yüzüme sabahki ağır parfüm kokusu çarptı birden “İşte senin şansın!” dedim içimden ve arkada gözüme kestirdiğim boş sıraya doğru yürümeye başladım. Sınıftaki erkeklerden birinin beni göstermesiyle tüm dikkatler üzerimde toplandı. Herkes fısıldaşırken birden önüme bir kız geçti, düzleştirmekten yanan saçlarına inatla düz durmaları için acı çektirmiş, mavi gözlü ve muhtemelen sınıfın popüler kızı olan, daha sonra ismini öğrendiğim Çisem sınıfın ilk karşılaşmasını yapmış oldu.

– Selam canım, 11/C’ye hoş geldin. Duyduğuma göre farklıymışsın, zamanla farkının ne olduğunu anlayacağız. Bu okulda canın sıkılmasın istiyorsan bizimle iyi geçinmeye bak, dedi ve hızlı adımlarla sınıftan çıktı.

– Hoş buldum, diye fısıldayarak sıraya geçtim.

İlk ders edebiyattı, Semih Hoca geldi.

– Derse başlamadan önce yeni arkadaşımızı tanıyalım, dedi.

Ayağa kalktım:

– Ben Selen, ...’ Lisesi’nden geliyorum, dedim.

Semih Hoca bu kadar mı diye bir bakış attıktan sonra konuşmaya devam etti.

– Selen’in DEHB ve disleksisi var; bu yüzden çocuklar, derslerde hepinizden geride kalması normal, dedi.

Herkes bana sanki bir ucubeymişim gibi bakmaya ve gülmeye başladı. Nefes almakta zorlandığımı hissettim, sanki ciğerlerimden içeri hava değil de zehir giriyor ve her bir hücremi

parçalıyor gibiydi. Gözlerimin de dolmaya başladığını anlayınca koşarak sınıftan çıktım. Yeni tanıştığım insanların yanında ağlamak istemiyordum. Kızlar tuvaletine girip yüzümü yıkdım ve zil çalana kadar oradan çıkmadım. Zil çaldıktan sonra çıkıp sınıfa doğru yürürken müdür yardımcısı bana seslendi ve yanına çağırdı. Rehberlik öğretmeniyle tanıştırdı ve sonraki ders de onunla konuşarak geçti. Rehberlik öğretmeni hiç dinlemeden sürekli konuşarak nasıl davranmam gerektiğini, neler yapmam gerektiğini anlatıp durdu. Tekrar sınıfa döndüğümde ise bana ucubeymişim gibi olan bakışlara alıştıktan ve başka derslere de girip çıktıktan sonra gün bitti ve eve gittim.

Okula gelişimin üçüncü gününde sabah sınıfa girdim ve nihayet ilgi odağı olmaktan çıkmıştım. Şimdi bütün sınıf hararetli bir şekilde başka bir şey konuşuyorlardı benim girdiğimi görünce kısa bir sessizlikten sonra devam ettiler, sanki yeni alınan oyuncuğa alışmış ve onunla oynamaktan sıkılmış bir çocuk gibi. İlk iki ders coğrafyaydı, disleksim yüzünden yazıları okumakta ve anlamakta zorlanmamın üstüne DEHB de gelince iki ders aralıksız oturup ders dinlemek işkence oluyordu. Sürekli sallanıyor, bir şeyler karalıyor, ayağımı hareket ettiriyordum. Zaten bunca yıldır değiştirdiğim okullardan bir şey öğrendiysem o da arkaya oturmaktı çünkü önlere oturduğumda arkadaşlarımla dikkatini dağıttığım için hep kavgaya ediyordum. Burada sıralar tek kişilik olduğu için yanımda biri oturmuyordu ben de kendimi dizginlemek zorunda kalmıyordum ama tabi bu iyi koşula rağmen seneye de yine başka okula geçeceğimden emindim, hep böyle olurdu çünkü. Zilin çalmasıyla Leyla Hoca sınıfa girdi ve fark ettim ki yine ben düşünceler denizinde yüzerken ders bitmiş hatta teneffüs bile geçmişti. Leyla Hoca,

– Günaydın, dedi.

Birkaç küçük şaka yaptı ve ardından pat diye dersi anlatmaya başladı, böyle olması güzeldi boş ve uzun konuşmalar yapmayan insanları seviyordum. Fizik dersini elimden geldigince dinledim. Daha sonra ise zar zor da olsa da günü bitirdim. Diğer günlerim de buna benzer geçti, sıkıcı ve zor.

Birkaç hafta sonra Leyla Hoca birden beni yanına çağırdı, üç tane fizik sorusu sordu, dikkatimi zor da olsa toplayarak soruları çözdüm. Şaşırarak bir bana bir sorulara baktı. N’oldu diye sorduğumda ise bunların olimpiyat soruları olduğunu ve hiçbir arkadaşımın daha önce çözemediğini söyledi. Sanırım daha önce çözmediğimden emin olmak için kendisi de bir soru yazdı. Biraz zorlandım ama sonunda soruyu yaptığımda Leyla Hoca’nın yüzü gülüyordu. “Çıkabilirsin Selen, teşekkürler” dediğinde neler olduğunu anlamadan kafam karışık bir şekilde sınıftan çıktım. Bir hafta sonra fizik dersine girdiğimizde Leyla Hoca benimle bir proje yapmak istediğini söyledi, sınıftaki geveze çocuklardan biri gülererek,

– Hocam ne yapacaksınız onunla, o anlamaz ki beyni küçük, almıyor öyle şeyleri, dedi.

Sonra bir başkası da,

– Evet Hocam, tersten cümle falan yazarsa üzülürsünüz sonra, dedi ve bu sefer bütün sınıf güldü.

Hep böyle oluyordu işte birileri benimle dalga geçiyor ben de sinirlenip kavra ediyordum, belki de kafamın içinde onlara hak verdiğimi duymamak için dışarıya saldırıyor ve beynimdeki konuşan düşünceleri susturmaya çalışıyordum. “Selen’dim işte, isminin anlamı gibi gürültülü bir kafam vardı ve susturamıyordum orayı” ama bu sefer kendimi tutmaya çalıştım ilk

defa bana inanan biri vardı, belki bir kez olsun hayat yüzüme gülerdi ve her şey farklı olurdu. Ben bu düşüncelerin arasında savrulurken Leyla Hoca onları susturup devam etti:

- Ama çok çalışmamız lazım yapabilir misin?
- Denerim Hocam, dedim kısık sesle.

Ve böylece o günden sonra hayatım değişti. Sürekli proje için Leyla Hoca’yla çalışıyorduk. Proje yapmak bana göreydi herhangi bir şey okumama ya da saatlerce masa başında oturmama gerek kalmıyordu. Bu sırada diğer okul derslerine de çalışmaya başladım. Semih Hoca sürekli beni zorlasa da ve sınavtakiler sürekli küçümseseler de devam etmeye kararlıyım. Sözel dersler olmasa da sayısalı ilerlettim. Notlarım yükseldi, annem ve babam bu durumu gördükçe sevindi. Okulda arkadaş edinmeye başladım, ama daha çok “inek” diye adlandırıldığı için dışlanmış çocuklardı bunlar; olsun onların yanında çok da farklı hissetmiyordum. Bu süreçte Leyla Hoca da çok destek oldu, hep yanımdaydı; açığımı kapatmamda ve sosyal olarak gelişmem konusunda da yardımcı oldu.

Aylar sonra projem çok başarılı olmuştu ve bunun için birçok yerden ödüller aldım, yurt dışında fizik alanında yarışmalara da katıldım. Üniversite sınavı geçtikten sonra -ki onda pek bir başarı beklemiyordum çünkü sözel derslerim hâlâ berbattı- bir gün bir e-posta geldi, yurt dışından bir üniversiteden burs teklifi gelmişti. Ve şimdi oradayım işte.

Birden ismim anons edildi ve bütün bu düşüncelerimle birlikte sahneye çıkıp diplomamı aldım. Gözlerim doldu hatta yanağımdan küçük bir damla kuralı çiğneyip düşüverdi ama bu sefer mutluydum düştüğü içim. Kendimle gurur duyuyordum; hayata biraz geriden başlamama, bütün şanssızlıklarına,

hatalarıma, yoluma çıkan engellere rağmen başarmıştım, buradaydım. Mezun olunca iyi bir fizikçi olduktan sonra ül-keme dönüp ben de aynı Leyla Hocam gibi kendine inanma-yan yıldızların parıltılarını kendilerine gösterecektim. Ve bu yolda önüme çıkan hiçbir engelde pes etmeyecek, güçlenerek yürüyecektim.

Yazardan

21. yüzyıl çocuklarının duygularını, düşüncelerini ve gözlemlerini işaretlemek adına yapılmış bir yarışma olduğu düşüncesindeyim. İlgili bölüm üyeleri o kadar güzel bir noktaya değinmişler ki yarışmanın okulum yetkilileri tarafından tarafımıza duyurulması akabinde kendimi işaretlenmiş bir çocuk olarak görüp katılmaya karar verdim. Çünkü birileri bizi birbirimizle yarıştırmak değil, bizim sesimiz olmak istiyordu.

Biz zamanın çocukları birçok nimetlerin içerisinde olup gerçekte alınması ve kullanılması sonrasında hayatımıza katmamız gereken nimetlerden ve fırsatlardan çok uzakta yaşıyoruz. Gelişen teknoloji bize edinmemiz gereken donanımı kolayca sağlamakla birlikte bizleri gerçek bilgilerden sanal bir dünyaya taşımakta ve bizi donanımsız bırakmaktadır. Netice olarak ise teknoloji enstrümanları kusursuz ve mükemmelliklerini devam ettirirken bizi yine yalnız, bilgisiz ve beceriksiz bir birey yapmaktadır.

Küçüklüğünde uyurken öykü dinlememiş çocuklar resim çizerken cetvel kullanmak durumunda kalıyorlar. Oysa dünyamız uçsuz bucaksız hayallerle süslü olması gerekirken akşam izlediğimiz sosyal medya fenomeninin giyim tarzına, alışkanlıklarına, zevklerine vb. yaşam şekline takılmakla uyuya kalıyoruz.

Yarışmanın sonrasında kitap olacak öyküler kim bilir belki de denizi olan bir şehirde yaşayan bir çocuğun, deniz görmemiş bir şehirde yaşayan başka bir çocuk olan benim öykümle kendi hayatını ve çocukluğunu kıyas etme olanağı sağlayacak. Çok güzel yazdığımı, çok güzel düşündüğümü ve geleceğe dair kaygılarımı nasıl anlattığımın bir nebze cevabıydı bu yarışma. İyi yazarım ama iyi konuşamam. İyi düşünürüm ama bunu anlatamam sorunlarımın da cevabı oldu. İlk andan beri en

iyisi olmak için yazdım. En iyisi olduğumun ve akranlarımla telefon, tablet, bilgisayar başında harcadıkları zamanı, benim ve benim gibilerin kitap okuma, araştırma, farklı düşünceleri tanıma gibi aktivitelerde kullanmasının bir bedeli olmalıydı. Çünkü ben ormanda gezerken içime çektiğim oksijenin içerisindeki ağaçların kokusunun da okuduğum kitaptaki sayfaların kokusu ile aynısı olduğu algısını ancak kendi frekansındaki kişilere anlatabilirdim. “Hiç olmazsa tek bir insanla, sanki kendi kendimleymişim gibi her şeyi konuşmak istiyorum.” cümlesindeki anlamı ancak Dostoyevski’nin *Budala* kitabını okuyan başka birisi anlayacaktı. Ama bu yarışma sayesinde yazdığım öykünün bir kişiye bile dokunması ihtimali beni çok mutlu edecek.

Konusu Engelsiz Kurgular olan yarışma; katılımcısı olup öykümün dereceye girmesinin, hayatımda bana bugüne kadar inşa ettiğim doğrularımın, doğru yolda olduğum konusunda bir tescil makamı olduğunu, enerjinin kaybolmama yasası gereği bilginin, kitabın, okumanın, araştırmanın bana kazandırdıklarının mükafatsız kalmayacağını, hayatım boyunca edindiğim donanımların bana yardımcı olacağını ve iyi yerlere taşıyacağını, edebiyatı sevmenin bir insanın dünyayı sevmesiyle ilişkili olduğunu, hayata daha pozitif baktırdığını, önümüze çıkan engellerin tümünün demin saydıklarım sayesinde insanı engelsiz bir birey yaptığını hissettirmiştir. Bu sayede kendimi temsil edeceğim ilk resmi bireysel ve toplumsal kimliğimi açıklama fırsatını kendime sunmalarından dolayı üniversite ilgilileri ve yarışmanın tüm kurullarına teşekkür ediyorum. Saygılarımla.

Fatma Gökçen EROĞLU

Mektebim Koleji, Aksaray-Merkez

Korkusuz Korkak

Fatma Gökçen EROĞLU

Babaannem 2017 yılının nisan ayında tam da babam işten ayrılmışken felç geçirmişti. O zamanlarda babaannem, babam kardeşim ve ben birlikte İç Anadolu'nun yazları kurak ve sıcak kışları soğuk ve ayaz geçen bir köyünde yaşıyorduk. Kardeşim ve ben hayatı, televizyonda ve internette gördüklerimiz olarak algılıyor, köy hayatını düşüncelerimizde kısıtlı imkânlar olarak düşünür ve kabul eder halde anlamlandırıyorduk. Ve her şeyden şikâyet ediyor hiçbir şeyi burada olmaktan ötürü beğenmiyorduk.

Babam sürekli internet üzerinden ve telefon görüşmeleri yaparak stresli bir şekilde iş arıyordu. Bir akşamüzeri babaannem fenalaştı. O gün babam evin başka bir odasında bağlaması ile kulağımıza aşına ama hangi parça olduğunu çıkaramadığımız bir şarkıyı çalmaya çalışıyordu. İş görüşmeleri yapmak dışında yaptığı tek aktivite buydu. Babaannem içinde bulunduğu fenalık ve hastalık durumundan mütevellit babama ulaşmakta ilk engelini almıştı sanki hayattan. Konuşamıyor ve oyun oynayan kardeşimle bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Babaannemi ilk kez o hâlde gördüm ağzı dönmüştü. Ve sanki o babaannem değildi. Korkmuştuk ikimizde elimizden bir şey gelemeyeceğini ilk kez orada tatmıştık. Onun için yapabileceğim tek şeyin babama haber vermek olduğunu anladım.

Babaannem de tam olarak bunu anlatmaya çalışıyordu. Koşarak odaya girdim.

– Baba! Babaannem... dedim.

– Ne oldu, dedi.

Panikle o kadar kaybetmişim ki kendimi babam bile beni böyle görmemenin verdiği şaşkınlığı yaşıyordu.

Elindeki bağlamayı her zamanki titiz ve düzenlilikle yerine koymadı ilk kez ve koşarak babaannemin olduğu odaya girdi. Babaannem ona da bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Babam yıllarca bu durumlarla karşılaşmışçasına koşarak mutfağa girdi ve eline ilk geçen kap ile su doldurdu ve yine koşarak odaya daldı babaannemin başından aşağı boşalttı suyu. Babaannem hâlâ ağzı dönmüş bir hâlde konuşamamanın verdiği engeli açmak için mücadele veriyordu. Haklıydı da. “İnsanın hayatında kaç kez ağzı yamulurdu ki?”

Babam tahminim 80 kg falan babaannem 90 kg ama babamın o koca bedeni yerinden kaldırdığını ve sürükleyerek arabaya götürdüğüne şahit olduk. Herkülleşmişti sanki.

– Siz evde kalın kardeşine dikkat et, dediğini hatırlıyorum.

İlk kez babaannem ve babamdan ayrı evde yalnız kalacaktık. O gün ilk sınavımı verecektim yalnızlığın ve abla olmanın verdiği sorumluluğun. Onca şeyi birkaç dakika içinde yaşamıştık ama kendimde farklı bir özgüven hissetmiştim. Babam bana “Evde kalın ve kardeşine bakar ol.” demişti. Bana emanet etmişti. O an güçlenmişim sanki. Babamdan bana da bir güç aktarımı olmuştu. Yine de çok korkuyordum. Araba hızlıca çıktı kapıdan. Hastaneye yetişmeleri lazımdı ve anladığım kadarıyla zaman çok önemliydi. İlk kez zamanın, yaşamanın,

değersiz olan ve sorun ettiğim değerlerin, düşüncelerin hepsi anlamını bulmaya başlamıştı. Normalde şu an yine oyun oynuyor ve oyuncaklarımdan sıkılıyor olacaktım. Sonra televizyon açıp çizgi film izleyecektim ama ondan da sıkılacaktım. “Keşke babam bizi şehir merkezindeki parka götürse, gezsek sonra yorulsak, dondurma alsaydı bize.” diye düşünecektim. Başka bir derdimiz düşüncemiz yoktu ki. Acaba vardılar mı hastaneye; Babaannem ölecek mi; Ölürseniz ne yaparsınız? Ölüm nasıl bir şey ki? Evimizde kimse ölmedi ki hiçbir zaman. Komşulardan, köyden birilerinin öldüğüne tanık olmuştuk ama o bizim evden değildi. Bunları düşünmeye engel olamıyordum. Kardeşim

– Abla ben acıktım, dedi.

Ama ben ne yapabilirim ki? Bizi bugüne kadar hep babaannem doyurdu. O yapardı biz beğenir ya da beğenmezdik. Ama şu an ne olsa her şeyi beğenirdik sanırım. Ocak yakamazdım, yaksam da ne pişerdi ki. Ben çoktumdum hâlâ. Babaannem bir keresinde ekmeğin arasına yoğurtla şekeri karıştırmıştı. Evet, dolapta yoğurt vardı. “Ekmek, o da var, şeker de tamam.” İlk kez yemek hazırlıyordum. Çocuk olmak yemek hazırlamaya engel değilmiş. Yine o gün anladım. Kendime de aynısından yaptım ama sanırım iştahım yoktu, yiyemedim. Kardeşim hepsini yedi.

– Abla kola yok mu? dedi.

– Kola zararlı. İkisi de şeker olacak, içme dedim.

Kendime şaşırmıştım çünkü bunu bize babam söylerdi ki. Allahım ne kadar çok büyümüşüm dedim kendi kendime. Sanki babam ben olmuştu. Ben de çok severdim kolayı lakin babamın ne demek istediğini yine o gün anladım. Saatler

geçiyordu. Bir haber yok. “Babaannem, babam nasıllar ki?” diye düşünüyorduk geceye doğru. Gece olmamalıydı. Biz gecedan korkardık kardeşimle. “Hadi ya, evin telefonu çalsın artık! ve babam biz geliyoruz desin.” Kapıyı açık bıraktık. Bu bize güç veriyordu ve dışarısı ile bağlantılı olmamız bizi biraz olsun korkutmuyordu. Evin içi babamsız ve babaannemsiz yalnızlık demekti. Çünkü yalnız kaldığımız ilk gece bugün olacaktı. Televizyonu açtım ses olsun istedim. Evin her zamanki hâli buydu ama yine eksik işte. Babam ve babaannem yok. Bu korkuyu nasıl aşacaktım? Kardeşim babamlar nerde kaldı diyerek beni daha çok kaygılandırmaktan ve huzursuz etmekten başka bir şey yapmıyordu. Ve biz o akşam oyun oynamıyor televizyon izlemiyor ve tabletlerimizle oynamıyorduk. Baş başaydık ve iki kişi bir kişi olarak yalnızdık.

Kafam dakikada yüzlerce senaryo yazıyordu ama içlerinden hiçbirisi olumlu değildi. Beynimin ve düşüncelerimin bana oynadığı oyunlarla mücadele etmem gerekiyordu. Gök gürleyince, bir tıkırtı duyunca babaannemin kucağına kaçamazdık artık. Kardeşim dizimin dibine daha da çok yaklaşıyordu zaman geçtikçe. Dışarıdaki köpek sesleri sanki ormanda yalnız kalmışsınız da kurt sesleriymiş gibi geliyordu kulağımıza. “Hem babam bizi neden bırakır ki yalnız başımıza.” diye düşündüm. “Ne düşüncesiz adam. Çocukları hiç yalnız bırakılır mı” diye sitem ederken onun da aklının başında olmadığını sağlıklı düşünemediğini anladım. Bir an daha farklı düşünüp çocukluktan bir an çıktığımı, büyüdüğümü ve büyükler gibi düşündüğümü anladım. Aslında zaman geçtikçe korkuyor ama daha çok şey öğretiyordu bu durum bana. Bu güzeldi sanki. Hoşuma da gitmiyor değildi. Dur bakalım kardeşime “Kumandayı getir Erhan” deyim getirecek mi?

- Erhan Emre
- Hı
- Kumandayı getirir misin ablacığım?

Koşarak gidip geldi bir çırpıda. Onun için güven anlamına gelen dizimin dibine. Bana güvenen iki kişi oldu artık. Birisi evi ve kardeşimi bana emanet eden babam diğeri Erhan Emre. Bu durum hoşuma gitmişti. Ve sanki korkumda azalmıştı. Olumsuz düşüncelerimin yerini olumlularla değiştirirsem daha az korkacaktım ve benim rahat hâlim kardeşimi de rahatlatacaktı. Şu ana kadar tecrübe ettiğim her şey bu yöndeydi çünkü. Bir an,

- Kitap okuyalım mı? dedim.
- Tamam, dedi.

Canım ya hiçbir şeye itiraz da etmiyordu. Babamın kütüphanesinden bir kitap seçtik. Ben okuyacağım o dinleyecekti. Bu kitaplar bize göre değildi ki ama olsun.

Önce kitabı inceledim. Babam fosforlu kalemle bazı cümlelerin üzerini çizmişti. “Ve bir şey istediğim zaman, bütün evren arzusunun gerçekleşmesi için iş birliği yapar” gözüme takılan üzeri çizilmiş ilk cümle bu oldu. Ne demekti? Yani ben babaannem ve babam artık gelsin desem gelecekler miydi? Çünkü arzu ettiğim tek şey şu an buydu. “Cesaret, evrenin dilini arayan bir kimse için en büyük erdemdir.” Bu cümle de fosforlu kalemle çizilmişti. Önemliydi demek ki. Babamın dikkatini çekmişti. “Umutsuzluğa teslim olma”, dedi Simyacı. “Yoksa yüreğinle konuşmana engel olur.” Evet, sanki tam benlik bir cümleydi. Umutsuzluk, cesaret ve arzu ettiğim şeyler babamlar gittiğinden beri içinde bulunduğum anlamların hepsiydi.

Demek ki babam bu şekilde okuyarak baba gibi güçlenmişti. O yüzden babaannemi kaldırabilmişti. O sırada kapıya bir araba girdi. Şükür bizim araç. İçim içime sığmıyordu. İçeri girdiler. Babaannem kısmi bir felç geçirmişti, yüzü de biraz düzelmişti. Nerde kalmışlardı? Saate baktım sadece beş saat geçmişti. O kadar uzundu ki. Babam babaanneme doktorun yeni yazdığı ilaçlarını verdi. Sanki biraz önce korku yaşayan biz değilmişçesine rahatladı evin içi. Dışardaki seslerde kurt değil köpekti artık. Hayatımın o beş saati bana üzeri fosforlu cümlelerin anlattığı her şeyi yine hayatımın en uzun zaman diliminde öğretmişti. Kafamdaki olumsuz düşüncelere savaş açarak cesaret göstermiş ve yalnız kalma korkuma babamlar gelene kadar engel olmuştum. Tıpkı kitaptaki gibi cesaret, hayatın bana ne öğretmesi gerektiğini istediğim için beni erdemli kılmıştı. Evrenin dilini sorgulamışım, dedim. Çünkü artık daha sağlıklı düşünüyordum. “Umutsuzluğa teslim olma.” demişti kitaptaki cümle. Yoksa yüreğimi dinleyemezdim, düşüncelerim beni zehirler ve kardeşimle ağlamaktan başka bir şey yapamazdık. Yine kitapta “Bir şeyi istediğim zaman bütün evren iş birliği yapar.” demişti. Evet, istediğim babamların gelmesiydi. Hepsi oldu. Anladım ki, babam babaannemin başına su dökerek tansiyonunun daha fazla artmasına engel olmuş ve babaannemin engelli yaşamasını önlemişti.

Evde yalnız kalmış olmak zorunda kalarak, bugüne kadar yüzleşmediğim korkularıyla mücadele etmiş, cesaretli olmayı evrenin dili ile ilişkilendirerek umutsuz olmama engel olmuştum. Arzu etmenin ve istemenin gerçek yolunu bulduğum için isteklerime kavuşamamaya da engel olmuştum. Kardeşime kola içirmeyerek ve artık kolaya bakış açımızın babamınki gibi olmasına izin verdiğimiz için sağlıksız yaşamaya

engel olmuştuk. Kardeşimden kumandayı isteyerek bir işe yaramadığını düşünmesine engel olmuştum. Evde yapılabilecek şeylerin sadece tablet, televizyon izlemek ve oyun oynamak olmadığını anlayarak kitap sevmeyen bir insan olarak yaşamamaya engel olmuştum.

Babamın altını çizmediği bir cümlenin altını da ben çizdim aynı kitapta. “İnsan sevince nesneler daha çok anlam kazanıyor.” Kitapları severek onların sadece raflarda duran bir nesne olmadığını ve kitapların aslında hayatımızın bir parçası olması gerektiğini anladım.

Yazardan

Her kavram her insan için farklı hisler uyandırır. Bazen karartır, bazen aydınlatır, bazen ise zehirler. Bir gül bazen bir sevgi, bazen bir ihanettir. Zihin, engelsiz olmalıdır. Bir balonun içinde göğsü doğru yükselip huzur bulabilir, ya da yerine dibine çakılırken gözlerini sımsıkı kapatabilir.

Şimdilerde yeryüzünde sınırlandırılmış, kalıpların içine kısıtılmış zihinler nefes almakta. Yıldızların arasında olmaksansa, bulundukları bölgeden bir adım dahi atmamayı yeğleyebiliyorlar. Ya da bir kavramı, yalnız kendi çemberi içerisinde düşünmeyi.

Bu durumun bilincinde olup bu “engeli” kırmaya yönelik yapılan her eylem, bir uçan balonun iplerini bırakmakla eş değer aslında. Bu noktada uçan balonun ipinin, yalnız bizim ellerimizde olduğunu da unutmamalıyız. Zihnimizin de ötesinde sahip olduğumuz bir hayal gücü varsa, onu -tabiri caizse- kendi doğasına bırakmak şu anlarda çok önemli.

Bu yarışma temasını “engel” olarak belirlediğinde ve adına da “Engelsiz Kurgular” koyduğunda sonunda bir kalıba sığmamıza gerek olmadığını hissettim. Kastedilen engel, her şey olabilirdi. Hatta biraz önce bahsettiğim konu bile. Bu nedenle bu denli sınırsız, engelsiz hissettiren bu yarışmaya katıldığım için mutluluk duyuyor, aynı zamanda da teşekkür ediyorum.

Uçan balonun ipini, hep beraber bırakmamıza vesile oldukları için.

Efsanur AYDIN

Şehit Fatih Satır Anadolu İmam Hatip Lisesi, İstanbul-Sarıyer

Ölü'nün Ressam'ı

Efsanur AYDIN

Zihnim söyler, ben çizerdim.

Ellerimdeki kan tuvale bulaşır, ben yine çizerdim.

Beynim benden üstün bir güce kukla olmuşken ben, yine çizerdim.

Attığım her fırça darbesi gerçekliğe bürünürken ben öldürmezdim.

İçine hem geceyi hem gündüzü sığdıran bir oda yaptırmıştı annem benim için. Sadelikten; tek bir renge bürünmüş ve son derece iç karartan tekdüzeliklerden nefret ettiğimi bilirdi. Bu nedenle de dört mevsim aynı anda yaşanırdı benim odamda. Gökkuşağı aynı anda dans ederdi ayla, rengarenk uçurtmalar yıldızlarla aynı ahenkte hareket eder, güneş de bulutları dâhil ederdi oyununa.

Burası benim, terk etmeye kıyamadığım hapishanemdi. En güzel cinayetler burada işlenir, en huzur dolu anlar burada geçerdi. Derin bir iç çekerek odada gözlerimi gezdirdim. Hiçbir değişikliğin olmaması canımı sıkarken, huysuzca homurdandım. Zihnimdeki yaratık bile derin bir uykudaydı sanki. “Sahi, en son ne zaman gelmiş, ressamım demişti bana?” Bu düşüncenin de verdiği sönüklükle ayaklarımı yerde sürüyerek banyoya gittim. Aynadaki yansımamla göz göze gelince, bana garip ve tiksinen bir ifadeyle baktığını fark ettim. Gözlerimi devirdikten sonra yüzümü buruşturdum. “Ne oldu yine?” Yüzündeki ifade değişmezken yansımama odaklandım. Birbirine girmiş

gece siyahı saçlarım, gözlerimdeki bu sabahın verdiği bıkmışlık ifadesi ve buna inat olarak dimdik duran vücudumla ben, aynı bendim işte. “Bu tiksinen bakış da neyin nesiydi?” Mimiklerimi dahi oynatmadan yansıma dik dik baktım. Ardından istemsizce kıvrılan dudaklarımdan alaycı bir kahkaha fırar etti. “Pekâlâ, kimi kandırıyordum? Bu ben değildim. Bu gülüş, bu bakış, bu gereğinden fazla uzunca saç bana ait değildi.” Kabul etmeliydim ki Ölü’nün kısa süreli gidişi, beni fazlasıyla etkilemişti. Elim anında dolaptaki makasa giderken kafamdaki fazla yükten kurtuldum. Sanırım şimdilik, tek sorun saçlarımdan ibaretmiş gibi davranabilirdim.

Makası yerine koydum ve yansıma son bir bakış atarak odama geri döndüm. Lakin karşılaştığım manzara pek de hoşuma gitmiş sayılmazdı.

– Burada ne aradığını sorabilir miyim Maria?

Annemin beni kontrol edip ilaç saatlerimle ilgilenmesi için göreve aldığı yabancı kadın, kırık aksanıyla bana yanıt verdi:

– İlaç vakti Rengin Hanım.

Gözlerim istemsizce duvardaki saate kayarken gerçekten de vaktin gelmiş olduğunu gördüm. Maria’nın elindeki ilacı sakın bir şekilde alıp teşekkür ettim. Ardından da gidebileceğini söyledim fakat verdiği cevap sakinliğimi alıp götürmüştü.

– Üzgünüm. Annenizin kesin talimatı. İlacı içtiğinizi görmeden çıkamam.

Ruhumdan yükselen kızgın enerji odada hâkim olurken dişlerimin arasından tısladım. “Onları içmek zorunda değilim.” Maria bunun üzerine bana yumuşak bir yaklaşımda bulunup kadife bir ses tonuyla konuştu.

– Pekâlâ seni zorlamayacağım. Öyleyse biraz sohbet edelim sonra da şu ilaç mevzusunda anlaşalım ne dersin?

İtiraz etmeme dahi izin vermeden odanın ortasına doğru yürüyerek devam etti:

– Bakıyorum bir resim daha çizmişsiniz. Normalde kimseye göstermek istemediğinizden üzerini kapatırdınız fakat şimdi...

Bir anda açılan algılarım Maria'nın tuvalime doğru hareket ettiğini anladığı an vücudumu büyük bir panik sardı.

– Hayır, dur! diye bağırarak onu engellemeye çalışmış fakat geç kalmıştım. “Yıllardır sır gibi sakladığım resimlerim ve zihnimin korkunç yarattığı şimdi mi ortaya çıkacaktı? Peki, ben bunca psikolojik sorunun içinde kendimi nasıl açıklayacaktım? Üstüne bir de şizofren mi diyeceklerdi? Aman tanrım!” Maria keskin bir tonda çılgık atıp irkilerek geriye doğru sendeledi. Korkuyla tuvale çizdiğim resmime bakıyor ve bir şeylere anlam vermeye çalışıyordu.

Kan vardı tuvalimde. Vahşet vardı, ölüm vardı. Karanlık ve kontrolünü gerçek dışı bir varlığa teslim etmiş bir zihnin çizeceği şey her neyse, o vardı. Sonuna kadar gerçekçi ve sonuna kadar kan dondurucuydu. Zaten herkes tarafından deli damgası yemiş Rengin'e, psikopatmış gibi bakılmasını sağlayacak kadar dehşet vericiydi. Ama anlamazlardı. O sadece söylerdi, ben sadece çizerdim. Ben çizerdim, ölüm ruhunu geri alırdı. Aklım yitip gitmişti, aklım onun elindeydi. Ve ben ona, Ölü'me, fazlasıyla bağlıydım. Ben öldürmezdim, ölecek olanı resmederdim. Ölü'nün nefesini kesenlerin nefesi kesilirken, ben o da görebilsin diye resmederdim. Ama siz anlamamazdınız, elimdeki boya tuvalime kan diye geçinceye kadar,

anlayamazdınız. Ve o zihinlerce ölüm gerçekleşene kadar da anlayamayacaksınız.

Maria’nın ağzından,

– Rengin’in odasından büyük bir korkuyla çıkıp kendimi evin bahçesine attım. Ne yapacağımı bilememiştim. Gördüğüm o resim, kafamın içinden bir türlü çıkmıyordu. O tuvale bir cinayet resmedilmişti, her bir detayına, her bir rengine kadar. Bunu Vildan Hanım’a nasıl anlatacaktım? Ne diyecektim? Kızınız hem bipolar gibi ciddi hem de yaşadıklarını yaşamamış gibi hissettiren saçma bir hastalığı yokmuş gibi artık psikopatça cinayetler de resmediyor mu? Kısa bir an duraksadım. Artık mı?

“Ah, tüm o tuval saklama çabaları ve çizdiklerini göstermeme isteği tam da bundan kaynaklanıyordu!” Farkına vardığım şey gittikçe ürpermeme neden olurken bu konuyu hanımına açmadan önce sakinleşmeye karar verdim. Rengin’i diğer görevlilere emanet ettim ve psikoloğuna çıktığımı haber verdim.

O evden çıktığım için az da olsa rahatlamış, hızlı adımlarla taksi durağına doğru ilerlemeye başlamıştım. Sıcak bir duş ve biraz dinlenmek kesinlikle iyi gelecekti. Kafamdaki düşünceleri bir bir öldürüp dirilteceğim zamana kadar beklettim ve hayal ettiğim gibi duşumu aldım. Biraz dinlenmek adına televizyonun karşısına geçtim ve kanalları tek tek görmeye başladım. Fakat denk geldiğim bir kanal, adeta kanımı dondurmuştu. Kumanda elimden düşerken bir an için nefes alamadım. Spikerin dediklerini bile duymuyor, sadece kilitlenmiş gibi o görüntüye bakıyordum. “Son dakika! Ünlü iş

kadını İnci Turan, evinin bahçesinde ölü bulundu. Olay yeri incelemenin de açıklamasına göre Turan bahçede güllerini budadığı makasla öldürülmüş.”

Kalbim daha önce hiç atmadığı kadar büyük bir hızla atarken zorlukla yutkundum. Korkudan dolmuş gözlerimi kırptırdığımda, Rengin'in tuvali gözlerimin önündeydi. Kıp kırmızı, kan renginde güller ve o güllerin arasında boylu boyunca, kan revan içinde yatan ölü bir kadın. Emindim. Bu görüntülerin tıpkısı, o tuvalde de vardı. En az bu kadar da gerçekti. Bedenim baştan aşağıya titriyor, oturduğum yerden çaresizce bakınıyordum. Ve içimdeki ses, acımasızca fısıldıyordu. Bu bir ilk değil. Bu şey her neyse, gördüğün hiçbir şey ne bir başlangıç ne de bir son. Rengin'in kestiği ilk nefes bu değil.

Yazarın ağzından,

Maria olan biteni Rengin'in annesi Vildan Hanıma anlatma kararı aldığından beri evde tam bir kaos ortamı vardı. Bir sürü görevli istifasını ilan etmiş, psikologlar bile ardına bakmadan kaçmıştı. Hâlimden memnun olan ve yaşadıklarını yaşamamış sayan tek kişi, Rengin'di. Öyle ki Vildan Hanım bu cinayeti kızının işlemiş olabileceğini bile düşünmüş lakin sonra kızının odasından hiç çıkmadığını kendine hatırlatmıştı. Kimse olan biteni anlamıyordu. Ne Rengin'in çizmesine engel olabiliyor ne de bir çıkış yolu bulabiliyorlardı. Rengin inatla zihnindeki fısıltıya kulak veriyor, onun tatlı ezgisiyle onlarca ölüm sahnesini tuvale döküyordu. Her çocuğun hayalini süsleyen binlerce renk, bir canlının nefesini kesmek için birbirine karışıyordu. Annesi ve bakıcısı onun tuvalinde ne görüyorsa, haberlerde, gazetelerde de onu görüyordu. Ölen kişiler

hep, önemli insanlardı. İş zaman geçtikçe daha da korkunç bir hâl alıyordu. “Sahi, bunun bir sonu yok muydu?” Bu ölümlerin nasıl son bulacağını sadece ama sadece Rengin biliyordu.

Aradan aylar, yıllar geçti. Kesilen nefesler bıkmadan usanmadan birbirini kovaladı. Cinayetler canlandı, ölümler ruhlarını göğe hapsetti. Ama Rengin, çizmeyi asla bırakmadı. Vildan Hanım ise artık buna bir son vermeye kararlıydı.

– Rengin. Rengin'im yeter artık! Fırçalarını, boylarını tuvallerini aldım senden ama sen bir yolunu bulup çizmeyi bırakmadın. Nefes tüketmekten yorulmadın mı, öldür şu zihnindeki artık!

– Anlamıyorsun. Mümkün değil.

– Ya Ölü giderse zihninden son bulur bu cinayetler ya da...

Rengin sustu:

– Ya da ne?

Vildan Hanım sabırsızca kızının gözlerine baktı.

– Çok az kaldı. Zihnindekilerin ve peşimdekilerin intihar edeceği zamanı bekle.

Rengin'in yüzünde tatlı, minik bir tebessüm oluştu:

– Çok az kaldı. Çok az kaldı anne.

Tekrardan geçti zaman. Ay yine çaldı Güneş'ten aydınlığını, umutlar yine tükendi yitip giden yıldızlarla birlikte. Son ölüm, son nefes geldi çattı. Kimsenin ne haberi oldu ne de ruhu duydu. Herkes içindeki o karanlık hissi göz ardı etmeyi tercih etti. Fakat olacak olan engellenemezdi. Siz kendinize yalanlar söyleyip, üstüne bir de o yalanlara inansanız bile, olacak olan hep olurdu. Ölecek olan, hep ölürdü. Bu sefer ölüm, Vildan Hanım kızını ziyarete gittiğinde çılgınlıklarını saldı dünyaya.

“Tanışalım mı?” Rengin’in büyük bir ciddiyetle ona uzattığı eline boş bir şekilde baktı Vildan Hanım. Ne yani? Kızı onunla tanışmak mı istiyordu?

Vildan Hanım sustu, Rengin olanca sakinliğiyle konuşmaya devam etti.

– Ben Rengin. Zihnimde yaşan, sesi bir fısıltıdan ibaret Ölü'nün Ressamıyım. O söyler, ben çizerim. Ama ben öldürmem, O öldürür. Ölü öldürür anne öleni. Ben sadece kanı buluşturırım tuvale, o da görebilsin diye. Ne zaman karşı çıkmayı istesem, denesem, kendi nefesim boğar beni. Kendi nefesim acı çektirir bana... Ben Ölü'nün Ressamıyım anne. Ve şimdi bu ressamın fırçaları intihar ediyor. Bu gece tuvaler gökyüzüne gömüyor kendilerini. Bu gece Ölü'nün Ressamı, kendi ölümünü resmediyor. Kızını izler misin anne?

Evet... Bu gece bir anne, kızının kendi ölümünü çizmesini seyretti ağlayarak. Bu gece bir genç kız, annesinin gözü önünde öleceği anı çizdi yüzündeki tebessüme savaş açarak. Ölü'nün Ressamı öldü. Ölü, Ressamını öldürdü. Simsiyahtı kalbi, bembeyazdı zihni ve ressamın gücü yalnızca beyazı boyamaya yetmedi. Kimse ağlamadı. Ağlayamadı. Ölü'nün kestiği her nefes masum bir Ressam'a nefes olmak istedi ama bir kez daha ölmekten korktular. Bir kez daha ihanetti bu genç kıza. Bir kez daha, bir kez daha ve bir kez daha. O, Ölü'nün Ressamıydı. Ta ki, Kendi ölümünü resmedene kadar. Ta ki, nefesini ölümler diyarına teslim edene kadar. Ta ki ruhu karanlığın ışığında göğe yükselene kadar.

Yazardan

Genelde yetişkinler gençleri dinlemez, kendi kuşaklarına uygun olmayan fikirleri kabul etmezler. Oysaki kendi devirleri geçtiği zaman kendilerini gençlerin fikirleri ve yaşantıları içinde bulacaklarını akıllarına getirmezler. Yerdikleri ve anlayamadıkları fikirlerin içinde bulurlar kendilerini. Daha önce gözlerini kapatarak görmezden geldikleri suyun içinde bulurlar kendilerini. Ben öykümde elimden geldiğince yetişkin kuşağın genç kuşağa sebep olduğu manevi engellere yer vermeye çalıştım. Bu yarışma bize, lise çağındaki gençlere, kendi fikirlerimizi ve sözlerimizi bizden önceki kuşağa aktarma fırsatı tanımıştır. Bu yüceliği gösteren Kapadokya Üniversitesine teşekkür ediyorum.

Muhammed Yusuf AYTÖP

Kırşehir Sosyal Bilimler Lisesi, Kırşehir-Merkez

Sinek Mantarı

Muhammed Yusuf AYTOP

Bugün günlerden pazar, bir umuttur yaşamak... Umudumu yeşerten, doğanın yeşilliği, kuşların cıvıltısı, huzurun rengi... Sorarsınız belki, sesin rengi var mı? Sesin rengi olmasaydı, kuşların cıvıltısı insanın içine hoş bir sıcaklık verir miydi? Her pazar yaptığım gibi orman gezisine çıkmak istedim. Bu sefer daha önce gitmediğim bir yere gidiyordum. Geçen sene şehir dışına giderken bu ormanı görmüş ve kuşların cıvıltılarını hayal etmişim. İçim neşeyle dolmuş ve oraya gitmeyi çok istemişim. Öyle istemişim ki kendi kendime şöyle söylenmişim: “Burası ölmeden önce gitmem gereken bir yer!”

Diğer ormanlardan bir farkı var mıydı bilmiyorum. Belki de otobüsün camından oraya ulaşamayacağımı düşündüğüm için gitmeyi çok istemişim. Taksiden inmeden önce, bana biraz pahalı gelen, taksimetrede yazan ücreti ödedim. Ormanın girişinde kocaman harflerle ve kırmızı renkte “DİKKAT! İNSAN ÇIKABİLİR.” yazıyordu. Gülümsedim ve garipsedim. “Biri buraya neden böyle bir tabela koyardı ki?” Herhâlde buraya daha önce gelen çocuğun birinin yaptığı bir şakadır, diye düşünüp ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladım.

Biraz gidince beni topraktan bir yol karşıladı. Nereye gittiğini bilemiyordum bu yolun fakat öylesine cezbediciydi ki buradan gitmeye karar verdim. Etrafa yayılmış papatyalar her

yerdeydi! Çeşit çeşit ağaçlar vardı hatta bazıları hiç tanımadığım türden meyvelerle doluydu. Ağaçlardaki meyveler taptaze idi ve dolu dolu dallarında duruyordu, onlara uzanacak insan eli de yok gibi görünüyordu. Biraz dikkat edince kuşların meyveleri yediğini gördüm ve şöyle düşündüm “Bu meyveler yalnız kuşlara nimet oluyor herhâlde.” Dönüşte biraz toplamaya karar vererek yoluma devam ettim.

En sonunda yol beni bir nehre getirdi. Yol bitti. Herhâlde köprü vardır suyun üzerinden geçmek için diye düşündüm, nehir boyu yürüdüm epeyce fakat yoktu işte. Nehri geçmem için beni zorlayan bir güç vardı sanki içimde. Ben de nehri geçmeye karar verdim ve paçalarımı sıvadım. Ayaklarımın suda çıkardığı sesle yürürken düşünüyordum. “Neden geri dönmek-tense ileri gitmeyi tercih ediyorum? Acaba bana farklı şeyler hissettiren bu ormanın söyleyecekleri mi var?” Nehri güç bela da olsa en sonunda geçtim. Elimle alnımdaki terleri silip ileriye doğru yürümeye başladım. İlerledikçe orman, kurak bir çehreye bürünüyordu.

Bense kaybolmuştum ve artık korkuyordum. Yine de geri dönmeyi düşünmedim nedense, bulduğum bir patika yoldan devam ettim ilerlemeye. Bir tarafta korku, bir tarafta cılız bir umut... Ormanın en kurak yerinde tahtadan bir kulübe gördüm, bacasından kara bir duman çıkıyordu. “Kim burada yaşırdı ki?”

İzlediğim filmlerin, duyduğum pek çok olayın bilinçaltıma attıklarından olsa gerek çekingen ve tedirgin bir şekilde ama kulübenin kapısına yaklaştıkça artan bir merak ve umutla kapıyı parmaklarımla üç kere tıklattım. İçeriden ayak

sesleri geldi. Gerginlikten ve heyecandan nefes nefese kaldım. “Umudum mu yoksa sonum mu olacaktı?” Kapıdaki kilidin dönerken çıkardığı demir sesini duydum, heyecandan patlayacak gibi hissediyordum. Kapı gıcırtyla aralandı, sonra da tamamen açıldı. Karşımda yaşlı bir adam vardı. Sakalı upuzun ve bembeyazdı. Saçları dökülmüştü, aynaymışçasına parlayan dazlak kafası, gözlerimin aynasıyla selamlaşıyordu. Saçının telafisini sakalı sağlıyor, diye düşündüm.

– Herkes nasibiyle gelirmiş, buyur içeri, yeni yemek yapmıştım, dedi.

Geçmem için kenara çekildi; temkinli ve şaşkın bir şekilde içeri girdim. Kulübede çok bir şey yoktu. Bir soba, sobanın üstünde bir tencere, bir kenarda bir tabağın içinde dumanı tüten bir yemek vardı. Birkaç adım attıktan sonra kenardaki minderi gördüm. İhtiyar, bana o gördüğüm tencereden bir tabağa mantar kavurması koydu. Yanına ise soğuşundan bir ayran getirdi. Yaşlı adamın davranışlarından şaşırmış bir şekilde yüzüne baktım. Gülümsedi ve elime bir çatal verdi. “Eh, artık ev sahibine de ayıp etmemek gerek.” diye düşünerek mantar kavurmasını yemeye davrandım. Ardından nereden bulduğunu merak etsem de aslında çok da umursamadığım ayrandan büyük bir yudum aldım. Susamıştım onca yolu aşarken. Yaşlı adam, biraz düşünceli daha çok da dertli, sobadaki ateşi izliyordu. “İyi misin amca?” diye soracakken birdenbire sanki kendi kendine konuşuyormuşçasına anlatmaya başladı:

– Ben çocukluğumu ve gençlik yıllarımı şehirde geçirdim. Çocukluğum yalnızlıkla geçti, tek arkadaşım kitaplardı. Benimle tek konuşan kitaplardı. Öyle oturup hayaller kurardım.

Kitaplardaki yaşantılara çok özenirdim. Dünyayı hayallerimdeki gibi sanırdım. Yeterince büyürsem her şeyin hayallerim gibi olacağını sanırdım. Arkadaşlarım olacaktı. Beraber çift kale maç yapacaktık, gül gül ölecektik. Mahalleden âşık olduğumuz kızlardan bahsedecektik. Birbirimizin aşklarını yarıştıracaktık. Sonra en nihayetinde büyüyecektim ve bir yetişkin olarak mutluluk dolu bir hayat yaşayacaktım. Böyle hayaller kurardım ödevimi yapacak yere; hayal kurduğum ders kitaplarımın başında, ders dinlemek için oturduğum sırada, uyunmak için yattığım yatakta... Bir de hayal kurmak için oturduğum ve uzandığım bir koltuğum vardı.

Salonda kimse yokken o koltuğa uzanır, ellerimi kafamın arkasına alır, hayaller kurardım. En büyük yanılgım, hayallerimin gerçek olacağını sanmamdı. Büyüdüm, arkadaş edinmek istedim ama edinemedim. Hiç gerçek arkadaşım olmamıştı kendimi bildim bileli. Bu, bir alın yazısı gibi devam etti. Hayal kırıklıklarını ilk defa yaşadım. Gerçekliğim sandığım hayallerime olan inancımı bir senede kaybettim. Bundan sonrası tamamen cehennem azabıydı. İnsanlar kendi bildiklerini okur ama iş başkalarının bildiklerine geldiği zaman acımaz ve sonuna kadar taşlamaya tutarlardı.

Söz söyledim, bana ağızlarından çıkanlar söz değilmişçesine “Boş sözler söylüyorsun, eyleme geçmeden dediklerinin bir anlamı olmaz.” derlerdi. Oysaki onlar, en fazla sözlere inanırlardı. Sözler uğruna birbirleriyle konuşmayı keserlerdi, birbirlerinin kuyusunu kazarlardı.

Bir kıza âşık olmuştum. Onunla aklımızdan ve gönlümüzden geçenler benzer olmuştu. Hatta o kadar benzerdi ki bir

söz söylerken aynı anda söylerdik. Sözler ve duygular bana hiç bu kadar önemli gelmemişti. Bu duygu beni aşmaya ve dışarı taşmaya başladı. İnsanlar bunu görüp dediler ki “Bunlar gelip geçici şeyler. Sadece kısa bir heves. Sen geçici heveslerin peşinden koşuyorsun. Geçici olan şeylerin anlamı hiç yoktur. Gel dön bu yoldan, aklını meşgul eden duyguları şimdiden yaşamaya gerek yok. Kendi ayaklarını kaymayacak bir zemine koy sonra yaşarsın bunları.” Oysaki onlardı havada uçuşan sözlerle bile titreten bir duyguyla bağlananlar... Hiç de geçici gibi bakmıyorlardı. Hiç de anlamı yok gibi davranmıyorlardı. Hiç umutsuz değillerdi. “Neden beni umutsuzluğa mahkûm ediyorlardı? Bunu neden yapıyorlardı, çaresiz ve umutsuz birilerini görmek onları mutlu mu ediyordu? Kendilerine itiraf edemedikleri umutsuzluklarını insanlardan çıkartmak, onlara ‘Bak benden umutsuzlar da varmış!’ diye umut mu veriyordu? Belki de öyleydi, belki de kimse gerçek umudu bulamamıştı, belki de herkes yaşantısının umutsuzluk dolu ve kötü olduğunu inkâr ediyordu.” Bu yüzden insanların diyeceklerinden umut çıkarmak imkânsız görünüyordu. Onlar kendi umutsuzluklarını, umut duygusu diye anlatıyorlardı. Onlar kendi korkaklıklarını, cesaret öykülerine dönüştürüyorlardı. Bana ve benim gibilere ise onların umutsuzluklarının cefasını çekmek kalıyordu. Onlara hayallerimden bahsediyordum; kendi hayatlarını dayandırdıkları hayallerini, en büyük mahremleri gibi gizleyerek bana, hayallerimin imkânsızlığını anlatıyorlardı. Onlara bunları sözlerimle söylüyordum, onlar sözleriyle bunu geri çeviriyorlardı. Onlara duygularımdan bahsediyordum, kaçmak için kafalarını gömdükleri topraktan boğuk bir sesle “Boş ver, kafana takma. Bu da geçer, üzülmeye değmez.”

diyorlardı. Onlara güzel duygularımdan bahsediyordum, olgun bir göz ile bakıp, bağlandıkları yoğun duyguları görmezden gelerek bana “Bu duyguların da geçip gidecek, çok da bağlanmamaya ve yaşamaya bak.” diyorlardı. İşte, ben insanların bu tutarsız davranışlarına, duygularına, düşüncelerine dayanamadım. Kendime belirsizliklerden ve tutarsızlıklardan uzak bir yer buldum. Bu ormana kapanıp yalnızlığa çekildim. “Sürekli değişen dünya içinde, insanoğlu ‘değişmezler’ yaratarak, belirsizliği bir dereceye kadar gidermeye çalışır.” der bir düşünür. Ben de öyle yaptım. Mutluydum önceleri. İstedğim hayali kurabiliyordum, bana karşı çıkan yoktu. Kuşlar güzel cıvıltıları ile cevap veriyordu hayallerime. İstedğim duyguyu yaşayabiliyordum, çiçekler kendilerini izlediğimde sanki “Bu güzel ve sonlu dünyada hoş duygular hissetmek kadar gönle iyi gelen ne var?” diyorlardı. Arkadaşlarım mı? Ah, evet!..

Çokça arkadaşım vardı. Buradaki hayvanların hepsi çok yakın dostlarımdı. Onlar kendi işlerine bakıyordu, ben de kendi işlerime bakıyordum. Bir süre devam etti yalnızlığımın mutluluğu, sonrasında dolmuş taşmış olarak geri geldi tüm kara bulutlarım. Sonra, orman da katıldı bana. Benim içim gibi yandı. Toprağın ruhu da benim ruhumla birlikte çekildi. Geriye kuru ağaçlar ve kuru otlar kaldı. Artık günlerimi dolduruyorum. Belki de beni bu gönül ve zihin yalnızlığına mecbur bırakan insanlık olmasaydı, belki de kendi hayıflanmalarını hatırlasalardı, ben bu yalnızlık içinde ne yediğimi bilmez biri hâline gelmezdim.

Yediğim mantara korkuyla baktım; karşımdaki yaşlı adam, içinde bulunduğuy sayıklama halinden çıkmış gibi gözümün

içine baktı, kendimi gördüm onun gözlerinde. İrkildim... Ben oyduğum, o ise benim genç halimdi. Hayatı, kendilerini bilmez insanlar tarafından tüketilmişti tıpkı benimki gibi. Artık kalkmak istediğimi söyledim. Sersemlemiş bir halde kendimi kapının dışına, her geçen zaman bunalan içimle birlikte attım. Kulübenin hemen yanı başında, üzerinde beyaz noktalar bulunan kırmızı bir mantarın olduğunu gördüm. Bu mantarın adı “Sinek Mantarı” idi, oldukça zehirliydi ve yiyenlerin sanrılar görmesine sebep oluyordu.

Mantarı kökünden söküp elimde döndürerek incelemeye başladım. Bu ormana girerken içimde yoğun bir merak ve heyecan duygusu vardı. Topraktan bir patika buldum, bu yolu takip ettim ve bir nehre ulaştım. Paçalarımı sıvayıp nehri geçerken düşünmüştüm, ben neden halen ileri gitmeye devam ediyorum? Geri dönüp bir yola çıkabilirdim ama ben ilerlemeye karar verdim. Ayaklarıma değen toprak her ilerleyişimde daha kurak bir çehreye dönüşüyordu. Kaybolmuş olduğumu fark ettim ve bulduğum bir yoldan ilerledim. Pek bir umudum yoktu ama içimde yoğun bir korku vardı. Kaybolmuş-tum. Bacasından kara duman çıkan bir kulübeye rastladım. İşte en sonunda da bu ormanın en kurak yerindeki eski kulübede yaşayan yaşlı adamla olan tanışmamız gerçekleşti. Şimdi düşünüyorum da: “Kaybolduktan sonra bulduğumuz her umut verici yol, böyle değil miydi? Bu yolları hep iştahla geçmiyor muyduk? Sonra da dönüşmüyor muydu bu iştah, iştahsızlığa? Umut olmuyor muydu umutsuzluk? Sonsuz gelen iştah, sonsuzluğun içinde kayboluyordu.”

Kendimi yoğun bir umutsuzluk içinde hissettim. Yaşlı adam bu kulübede yalnızlığın uyuşturucuları ile kendini kaybetmişti. Ben kendimi kaybetmeyi çok istiyor ve arzuluyordum. Bilinçli olarak istemesem de içimden bir ses bu arzumu derinlerden gelen bir yankı olarak dile getiriyordu. Elimdeki mantarı, bir kere bile düşünmeden, tek lokmada yiyiverdim. Yaşlı adamı anlayamadığım tek şey de buydu, kendisini kaybetmeyi seçmesiydi. Artık yaşlı adamla bir farkımız kalmamıştı. Bilincimi kaybetmeden önce bu gerçeği iliklerime kadar hissettim...

"Engelsiz Kurgular" Seçme Öyküler

Editör: Duygu Oylubaş Katfar

İnsanoğlu var olduğu günden bugüne değin her zaman engellerle karşılaştı. Bu engeller kimi zaman rahatça kimi zaman da zorlu mücadeleler ile aşıldı. Ama aşıldı... İnsanoğlu büyük küçük tüm engellerle mücadele etmeyi bir kabiliyet olarak içselleştirdi. Engelle mücadele ve o engeli aşma belki de hayatın temelinde var olan bir davranışa dönüştü. Yirmi birinci yüz yılda ise engellerin çehresi ve çevresi değişti, insanoğlu hayatına bilgiyi, teknolojiyi, ilmi yerleştirdi ve bilgi çağının içerisinde farklı bir maratona dâhil oldu. Kapadokya Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü de artık tam anlamıyla geleneksel hâle gelen öykü yarışmasında bu maratonun en hızlı koşucuları olan gençlerin dimağlarını ve kalemlerini dikkate alarak onlara kulak verdi.

Bir kez daha gördük ki bütün ümidimiz gençlikte... Bu engeller *Bulut Parçaları*'ndan dökülerek *Çatlak*'lara sızdı, bir *Dilenci*'nin elinde *Göz*'ümüze takıldı, *Karam*, *İnci Taneleri*, *Leylak* ve *Mürekkep*, *Sinek Mantarı*, *Ölünün Ressamı* bizlere hayatımızdaki engellerin farklı çizgilerini anlattılar. Zaman zaman *Sebahat ve Nebahat* bize eşlik etti, *Kilimanjaro* eteklerinden zirveye çıkarken *Korkusuz Korkak* bizi korkularımızla yüzleştirdi. Aslında hepimiz biliyorduk geriye tüm *Engellere Rağmen*, *İkimiz* kaldık. *Zihnimizde Engeller* olduğunu gördük, *Zihindeki Taşlar*'ı *Umud Kaldırıcı* ile kaldırdık. Umudumuzu hep iyi şeylerde aradık *Kırlangıcın Yuva Yaptığı Eve Talih Konar* diyerek *Kendi Umudunu Doğurma*'yı öğrendik. En karanlık, hırçın dalgalı ve fırtınalı gecelerin sonunda *Deniz Feneri*'nin olduğunu hiç unutmadık. Sonra hep birlikte haykırdık: *Tek Cümle, Binlerce Hayat: Engelsiz Yarınlar Hep Birlikte...*

Engelsiz kurguları ile bizlere umut veren genç kalemlerimizin seçme öykülerinden oluşan bu kitabın hayatımıza yeni ufuklar açması dileğiyle...

Yusuf Gökkaplan
Kapadokya Üniversitesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

Nevşehir Yerleşkeleri:
Mustafapaşa - Üçhisar - Ürgüp
Tel: 0384 353 5009 [pbx] Faks: 0384 353 5125
İstanbul Yerleşkesi:
Sabiha Gökçen Uluslararası Havalimanı
Tel: 0216 588 0010 [pbx] Faks: 0216 588 0012
info@kapadokya.edu.tr

